

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

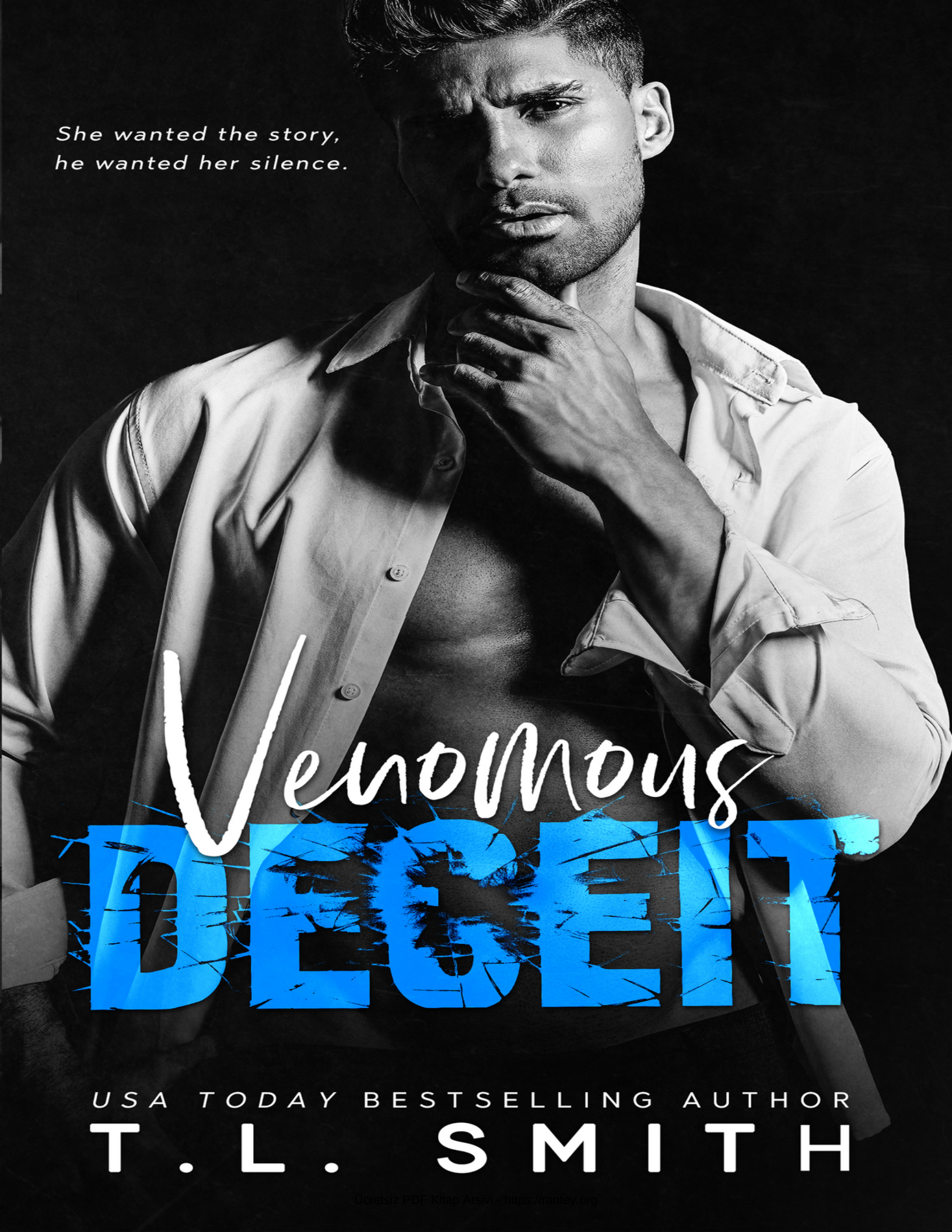
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*She wanted the story,
he wanted her silence.*

Venomous DECEIT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T. L. SMITH

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Venomous **DECEIT**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T. L. SMITH

Zehirli Aldatma

Telif hakkı © T.L. Smith 2026

Her hakkı saklıdır

Bu e-kitap kurgusal bir eserdir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan tüm atıflar kurgusaldır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölü kişilere, gerçek olaylara, kuruluşlara veya yerlere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi içindir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemi de dahil olmak üzere, grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı başlıkları ve şarkı sözleri, ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

İÇİNDEKİLER

Uyarı
DİKKAT
Tanıtım yazısı

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Epilog

Ayrıca T.L. Smith tarafından da yazılmıştır.

T.L. Smith

UYARI

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkinlere yönelik dil içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler içindir. Lütfen kitaplarınızı, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği şekilde saklayın.
Uyarılar burada!

DİKKAT

Benim hakkımda kirlı bılgıler ararken ve sonunda beni bambaşka bir şeyle suçlamamı isterken, bunun sorumlusu ben değilim.

Onu ifşa etmem gerekiyordu.
Soren Nixon, dokunulmaz medya patronu, kilitli kapıların ardında saklanan
ve fısıltılı yeminler eden kişi.
Görevim basitti.
Terk Edilmiş Toplum'un ardındaki gerçeği ortaya çıkarın.
Ama onunla ilgili hiçbir şey basit değil.
Kontrol ve günahtan yoğrulmuş, boş zamanlarını gerçek bir şeyler
hissetmek için yeraltı ringlerinde dövüşerek geçiren bir adam buldum.
O, anlatamayacağım şekillerde tehlikeli, karşı koyamayacağım şekillerde
büyüleyici.
Her sır beni onun dünyasına daha da çekiyor.
Her dokunuş amacımı unutturuyor bana.
O, korkmam gereken her şeyin ta kendisi.
Ama bana sanki çoktan onunmuşum gibi baktığında, düşünmeye
başlıyorum. Belki de peşinden koştuğum hikaye beni mahvedecek olan
hikayedir.

BİR

CRESSIDA

Vaka Notları

Onun iş yeri dışında nasıl bir durumda olduğunu değerlendirin.

İnsanlar ter içinde. Gürültülüler. Sarhoşlar. Gerçekten iğrenç. Hava dökülmüş bira ve umutsuzluk kokuyor, sesler kimin kazanacağı konusunda çatışıyor. Kalabalığın arasından ilerlerken, birçok erkekle, hatta ringde dövüşen iki adama bağırarak, üzerlerinde neredeyse hiçbir şey olmayan bazı kadınlarla omuz omuza çarpışıyorum.

Yanağıma bir şey değdi ve onu sildim, büyük olasılıkla birinin tükürüğü olduğunu fark edince anında tiksintiyle geri çekildim. Bu kadar dar bir alanda bu kadar çok insanın bir arada bulunmasından dolayı hava boğucu. Halka yaklaştıkça, kan ve bayat alkolün metalik kokusu, seksin belirgin kokusuyla karışarak daha da güçlendi.

Bir elimde telefonum, diğer elimde anahtarlarımla yürümeye devam ettim ve etrafı iplerle çevrili olan merkeze ulaştım. Aslında kimsenin üzerinden atlamamasına şaşırdım, çünkü pek de bir engel sayılmazdı. Belli ki bayılmış ve yürüyemez halde olan bir adam, iki başka adam tarafından sürüklenerek götürülürken, deri kıyafetli bir kadın spiker, geçici ringin

ortasına girdi. Televizyondaki gürüşçilerden birine benziyordu, iri yapılı ve güzelin mükemmel bir karışımıydı.

“Şimdi, bir sonraki dövüşçümüzün burada düzenli olarak dövüşen biri olduğunu hepimiz biliyoruz,” diye başlıyor sözlerine. “Ama rakibi yeni, heyecan verici biri. Bir iki dövüş kazandığı biliniyor ve onu aramızda görmekten heyecan duyuyoruz.”

Herkes alkışlamaya başlıyor ve ben de ringin iki tarafına doğru yürüyen iki adam için yer açmak üzere insanların kenara çekildiğini izliyorum. Sadece boks şortu giymiş ve elleri bir tür kumaşla sarılı olan yeni gelen ringe adım attığında, salonda yüksek sesli tezahüratlar yankılanıyor. Ve sonra, bu gece burada bulunma sebebim olan kişi görüldüğünde tezahüratlar daha da yükseliyor. Soren Nixon. Rakibinin çılgınlıklarından daha sağır edici çılgınlıklar yükseliyor.

Öne doğru ilerlemeye çalıştım, ancak ring kenarından izleyen bir çiftin hemen arkasında yer bulabildim. Kadın omzunun üzerinden bana baktı, beni baştan aşağı süzdü ve kaşını kaldırarak, "Yanlış yerde misiniz?" diye sordu.

Takım elbisemin bir parçası olan pantolonuma bakıyorum. Ortama uyum sağlamak için ceketini çıkarmıştım ama belli ki berbat bir iş çıkarmışım. Göğüs dekoltemi biraz göstermek için beyaz gömleğimin birkaç düğmesini açmıştım ama bu da işe yaramamış ve yoğun sıcakta göğüslerimin arasında ter birikmiş.

"Dövüşçüyle birlikte oluyorum," diye gülümseyerek cevap veriyorum, umarım daha fazla bir şey sormaz.

"Evet, sen ve buradaki diğer tüm kızlar bunu diliyorsunuz." Yanındaki adam kulağına bir şeyler fısıldarken gülüyor, omuz silkip dikkatini tekrar iki dövüşçüye çeviriyor.

Soren'in bir ayağından diğerine sekerek ilerleyişini izliyorum. Gözlerim istemsizce kaslarla dolu kalın kollarını tarıyor. Saçları dağınık ama bir şekilde ona mükemmel yakışıyor. Orada, ölümcül bir görünümü var; bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Odaya şöyle bir göz atmam yeterli; kadınlar ve erkekler ona bakıyor, bakışları aç ve ona kilitlenmiş durumda. O temelde günah, tehlikeyle sarılmış, bir gizemle örtülü ve beni insanların sırlarını ortaya çıkarmaktan daha çok cezbeden bir şey yok ve onun sırlarıyla da çok ilgileniyorum. Bir yıldan fazla süredir onun hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum ve gizli bir topluluğun parçası olduğu bilgisi dışında pek bir şeyim yok. Bir sürü dedikodu ve söylenti duydum ama kesin bir bilgim yok.

Sanki biri konuşursa ortadan kayboluyor. Ona "av" kelimelerini söylediğimde yüzü gerildi ve sanki hiç değinmemem gereken bir şeye dokunmuşum gibi, gitmemi istediğini anladım. Sessizliği, kelimelerin asla anlatamayacağı kadar çok şey ifade ediyor.

Ama beni caydırmak o kadar kolay değil.

Onun tüm sırlarını ortaya çıkarmaya kararlıyım.

Bu yüzden buradayım.

Kalabalık onun adını haykırmaya başlıyor ama o umursamıyor gibi görünüyor. Hangi dövüşçülerin şöhret için, hangilerinin ise heyecan için burada olduğu açıkça belli oluyor. Soren tamamen heyecan peşinde. Kalabalığa bakmıyor, onaylanmaya ihtiyacı yok, oysa diğer dövüşçüler onay aramak için sürekli yüzlere bakıyor. Soren çoktan başka bir yere gitmiş durumda—kilitlenmiş, kan ve adrenalinin kontrolü ele geçireceği anı bekliyor.

Birisi zili çalıyor ve daha başka bir kelime söylenmeden iki dövüşçü hareket ediyor.

Soren yerde süzülürken, diğer adam yumruklarını kaldırarak ona doğru yaklaşıyor. Adam yumruk sallıyor ve Soren zahmetsizce eğiliyor. Kalabalık Soren'in adını haykırıp "onu bitir" diye bağırırken, diğer adam yumruk atmaya devam ediyor. Dövüş daha yeni başlamışken, diğer dövüşçü şimdiden hedefi ıskalıyor, her vuruşta daha da beceriksizleşiyor ve nefes nefese kalıyor.

Adam Soren'e bir şeyler mırıldanır, bu da Soren'i gerer ve adam ona doğru hamle yapar, bu sefer darbeyi indirir. Ama Soren hızlıca tepki verir. Geri çekilir ve darbeyi üzerinden atmadan diğer dövüşçüye doğru ilerler; adam sonunda bir darbe indirdiği için sırtıtmaktadır. Soren, adamın yüzüne bir değil, iki değil, tam üç kez üst üste yumruk atar. Ve diğer dövüşçü yere yığılır, kalabalık yüksek sesle tezahürat yapar.

"Nakavt."

Bu, tekrar tekrar söyleniyor.

Soren ringden ayrılmaya hazırlanırken diğer adam zorlanarak doğrulmaya çalışır ama başaramaz. Önümdeki kadın Soren'in adını bağırır ve bu onu duraklatır. Gözleri önce bize doğru kayar, sonra keskin ve araştırmacı bir şekilde odanın karşısına doğru gider.

Tam gitmek üzere olduğunu düşündüğüm anda, dikkati tekrar bize yöneldi ve fırtınalı gri gözleri doğrudan bana dikildi. Dudakları tiksintiyle kıvrıldıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. İstesem bile hareket

edemediğim yerde kaldım. Onun kadar güçlü bir adamın, birini yere serdikten sonra bana doğru yaklaşması, en hafif tabirle, biraz ürkütücüydü. İpin üzerinden tırmanıp tam önümde durana kadar ilerlerken dudağında ince bir kan damlası fark ettim. Aramızdaki hava, adrenalin ve adını tam olarak koyamadığım başka bir şeyle ağırlaştı ve dudakları hareket etmeye başlamadan önce her şey sessizliğe büründü.

"Burada ne işin var?" diye tısladı bana, sesi alçak, kaba, boğuk ve bitkin; sanki sevişmeyi yeni bitirmiş ve sigara yakmış gibiydi. Gözleri bana dikilirken öfkelerini zar zor kontrol altında tutuyordu ve ben de sesinin beni içine soktuğu trans halinden kurtulmak için gözlerimi kırıştırdım.

"Ben—" Tavrı beni sözsüz bırakıyor.

"Bir dövüşçüyle birlikte olduğunu söyledi," diye bağırdı daha önce konuşan kadın kalabalığın gürültüsünün arasında.

Gri bakışları ona kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bir dövüşçüyle mi yatıyorsun?" diye sordu, dudakları eğlenerek kıvrılmıştı. Şerefsiz.

"Tam çıkıyordum." Başparmağımı omzum üzerinden hafifçe salladım.

Çok yaklaştı, sonra eğilip yüzüme yaklaştı. "Hayır, değilsin. Beni çok uzun zamandır takip ediyorsun, Bayan Knight."

"Demek araştırmanı yapmışsın," diyorum alaycı bir şekilde, elimi kalçama koyma isteğine karşı koyarken ve onun yakınlığıyla kabaran gerginliği bastırmaya çalışırken.

"Ah, hem de nasıl!" Soren başını daha da yaklaştırdı, burnu yanağıma değdi, ağzı kulağıma çok yaklaştı. "Söyle bakalım, şu anda oğlun kimin yanında?"

Midem alt üst oldu, nefesim kesildi ama asıl öfke, onun sorusuna ve ardındaki gizli tehdide duyduğum kızgınlıkla yumruklarımı sıktım. O anda etrafımızdaki insanlar yok oldu, gürültü azaldı ve sadece ikimiz kaldık. Bu adam işini iyi yapmış.

Oğlumu sosyal medyada hiç paylaşmıyorum çünkü onu olabildiğince gözlerden uzak tutmaya çalışıyorum. Bunun nedeni sadece işimde bazı tuhaf şeyleri araştırmam değil, aynı zamanda babasının da bunu istemesi. Oliver'ın babasıyla iyi ilişkilerim var ve böyle kalmasını istiyorum. İlişkimiz yürümemiş olsa da, o iyi bir baba.

"Nasıl cüret edersin?" diye öfkeyle söylendim, ona doğru bir adım daha yaklaşarak, vücudunu kaplayan ter kokusunu alana kadar.

"Ben mi? Nasıl cüret ederim?" Yavaş ve acımasızca gülüyor, sanki bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyormuş gibi. "Beni takip etmek ve

işlerime burnunu sokmak için her fırsatı değerlendirdiğini unuttun mu?” diye hatırlatıyor bana.

“Bu benim işim. Hikayenin olduğu yere giderim. Ve senin de bir hikayen var, Soren.”

Arkamdan biri bana çarptı ve beni doğrudan onun kollarına itti. Beni kavradı, bir eli kolumda, diğer eli belimde, sıcak ve... sahiplenici bir şekilde? Beni itmedi. Orada öylece tuttu, sanki sırada ne yapacağına karar veriyormuş gibi.

"Ve benim görevim, sahip olduklarıma göz diken çılgın kadınlar tarafından takip edilmediğimden emin olmak." Şu anda onun dokunuşunu son derece hissediyorum.

"İnan bana, sende istediğim hiçbir şey yok."

“Öyle mi?” Eğildi ve yüzü benimkine o kadar yaklaştı ki bir an beni öpeceğini sandım. Ama bunun yerine başını salladı ve derin bir nefes verdi. “Peki, neden beni takip etmeye devam ediyorsun?”

“Takip etmek mi? Belli ki bu kelimenin gerçek anlamını bilmiyorsunuz. İş gereği sizin bulunduğunuz yerlere gidiyorum,” diye açıklıyorum.

Kalabalık hareketlenmeye başlayınca tekrar itildim ve ellerim onun sert göğsüne düştü. Tenimin onun tenine değdiği noktaya baktım ve göğsü dokunulduğunda sıcak olduğu için hızla ellerimi çektim. Tam o sırada beni bıraktı ve gitmek için arkamı döndüm, ama eli uzanıp bileğimi kavradı, parmakları sıkıca sarılmıştı.

“Bu tartışmanın sonu değil.” Daha fazla bir şey söylemeye çalışıyor ama tekrar itiliyoruz. Sinirli bir şekilde içini çekerek beni yakalıyor, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve omzuna atıyor. Odanın dönmesiyle birlikte irkilerek bir çılgılık atıyorum, omzu karnıma saplanıyor. Sonra kalabalığın arasından doğruca ilerliyor, beni sanki benim malımmış gibi taşıyor, sanki sahiplenme onun akıcı bir şekilde konuştuğu dilmiş ve ben bunu tercüme etmekte zorlanıyormuşum gibi.

"Beni indirin! Siz ne yapıyorsunuz Allah aşkına?" diye bağırdım.

Beni omzunda zıplatıyor—evet, zıplatıyor—ve soyunma odasına giden bir çıkışa doğru ilerlerken karnıma daha da fazla baskı yapıyor. Kapı arkamızdan kapandıktan sonra beni ayaklarımın üzerine bırakıyor, sonra bir dolabı açıp eşyalarını çıkarıyor.

Sağında bir duş var ve hiç düşünmeden şortunu çıkarıp oraya gidip duşu açıyor. Ben de sadece sertleşmiş kalçalarına bakakalabiliyorum. Neler olup bittiğini ve neden beni buraya sürüklediğini anlamıyorum. Bana böyle

dokunma hakkını kim verdi? Konuşmaya çalışıyorum ama utanmadan arkasını dönüp vücudunu yıkamaya başlayınca sözlerim kesiliyor.

"Demek susmayı biliyorsun," diyor ve tam önümde penisini yıkamaya başlıyor. "Böyle giyinmiş buraya gelmen riskli. Buranın suçlularla dolu olduğunu biliyorsun, değil mi?" Penisini temizlemeyi bitirirken bakışları beni süzüyor. Başını geriye doğru eğiyor ve su teninin üzerinden akarak tüm sabunu temizliyor. Köpüklerin penisinden aşağıya, ayaklarına kadar kayıp, sonra da giderden aşağıya doğru süzülmesini hayranlıkla izliyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel vücuda sahip, tamamen ham güç ve şekillendirilmiş kaslardan oluşuyor. Her kıvrım ve çizgi hassasiyetle oyulmuş gibi, karın kasları gergin, göğsü geniş, kolları yıllarca süren disiplinden kaynaklanan, kibirden değil, türden bir güçle dolu. Eski kocam Noah da formdaydı—spor salonundan gelen, tahmin edilebilir bir formdaydı, rutin ve protein içeceklerinden gelen türden. Ama bu tür bir formda değildi. Soren dayanıklılık ve darbe için yaratılmış. Her santimi kontrollü saldırganlık ve zahmetsiz hakimiyet yayıyor. Üzerinde güzel bir kurdele olan, baştan çıkarıcılıkla sarılmış tehlikenin yürüyen bir örneği.

"Üzerimdeki kıyafetin neresi yanlış?" diye soruyorum, oysa burası için yanlış bir seçim olduğunu gayet iyi biliyorum.

"Eğer lanet olası bir ofisteysen, hiçbir şey olmaz." Suyu kapatıyor, sonra doğruca bana doğru yürüyor.

"Penisiniz bana doğru dönük," diyorum ve o sırttır.

"Bayan Knight, burası benim bölgem. Eğer herhangi bir anda cinsel organım sizi rahatsız ederse, orada öylece durup ona bakmak yerine buradan ayrılabilirsiniz."

Gerçekten de çok güzel bir penisi var; kalın, etkileyici ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük penis.

"Bana kötü davrandın," diye homurdandım, sesim öfkeyle yükseliyordu.

"Seni kalabalığın ezmesinden kurtardım. Bir teşekkür yeterli olacaktır."

Giysilerini değiştirmek için hiçbir adım atmadı, orada tamamen kayıtsız ve kendinden emin bir şekilde durdu, sanki tevazu kavramı onun için geçerli değilmiş gibi.

"Hayır, öyle düşünmüyorum."

Sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. Yaklaştı ve ben de kendimi ona hazırladım. Ama o sadece bana doğru eğildi, vücudu hafifçe benimkine değdi ve sanırım dolabını açıp bir havlu çıkardı. Hiçbir şey

söylemedi, ben de ondan uzaklaşırken ve o pantolonunu giyerken hiçbir şey söylemedim.

Ama ben bakakalıyorum.

Elimden bir şey gelmiyor.

Çünkü lanet olsun.

Hareket ettikçe sırtındaki her kas kasılıyor ve yemin ederim ki aklım başımdan gidiyor.

Çünkü buraya geri dönmemem gerektiğini bilmeme rağmen, ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

İKİ

SOREN

Gitmek için hiçbir girişimde bulunmuyor, ancak gözlerinden kaçma isteği açıkça belli oluyor.

Dolabıma uzanıp tişörtümü aldım. Giymeye zahmet etmeden dolabı sert bir sesle kapattım ve ona döndüm. Çok düzgün ve terbiyeli görünüyordu, buraya hiç uymuyordu. Gözlerim, hafifçe görünen dekolteli, dar pantolonuna ve tişörtüne takıldı. Yüzü kusursuzdu ve makyaj izi bile yoktu, etrafımda gördüğüm kadınlardan çok farklıydı. Yüzünde hafif bir meydan okuma ve merak parıltısı vardı. Korkmuyordu, aslında korkmuyordu. Sadece korkması gerektiğini bilecek kadar akıllıydı.

"Hadi gidelim." Kapıya doğru başımı salladım.

"Size birkaç soru sormak istiyorum," diyor. Başımı sallıyorum ve yürümeye başlıyorum, topuklarının sesi arkamdan tıkırdıyor.

"Cevabımı zaten biliyorsunuz," diye karşılık veriyorum.

Sinirle içini çekti. "Yorum yok," diye homurdandı, ona defalarca söylediğim cevabı vererek. "Sadece bu seferlik. Hadi, bana bir şey anlat." Kapıyı onun için açık tuttum ve yarı yolda durup bana baktı. "Bir haber alana kadar durmayacağımı bilmelisin."

"Ve şunu da bilmelisin ki, asla konuşmayacağım." Ona gülümsedim, soğuk hava çıplak göğsüme çarptı.

"Yani, konuşacak bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun?" Cevabım üzerine kusursuz kaşlarından biri kalktı.

“Arabanız nerede?” diye soruyorum. Geç saat ve bu etkinliklere gelen insanlar her zaman sadece heyecan için gelmiyorlar. Bazıları benim kadar berbat durumda oldukları için geliyorlar. Karanlıkta avlanan yırtıcılar, bir çıkış yolu, bir hedef ya da birlikte kan dökecek birini arıyorlar. Bu kadının buraya ait olmadığını biliyorum ve bu görmezden gelemeyeceğim bir sorun.

"Neden?"

“ünkü artık eve gitme vaktin geldi. Peki, nerede?”

Dönüp küçük kırmızı bir arabayı işaret etti. Onu arabaya doğru yönlendirdim ve yanına vardığımızda anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı.

İyi geceler, Cressida. Umarım seni bir daha burada görmem.

Gözlerini deviriyor ve bu tavrı yüzünden onu cezalandırmak istiyorum. Ama bunun yerine, çantasını yolcu koltuğuna atmak için hafifçe eğildiğinde dişlerimi sıkıyorum ve istemsizce kalçalarına bakıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, ama bakışlarının uzamasıyla ilgili tek kelime etmiyor.

“Ah, beni tekrar göreceksin. O yakışıklı yüze karşı koyamıyorum.” Arabasına binmeden önce bana bembeyaz dişleriyle kocaman bir gülümseme sundu. Kapıyı kapatıp arabayı çalıştırırken ben kıpırdamadan durdum. Ve neden onu henüz terk etmediğimi merak ettim. Daha azı için birçok insanı terk etmiştim—ama işte burada, hala nefes alıyor. Arka lambaları kaybolana kadar arabasını sürdüm, sonra kendi arabama doğru yöneldim.

Geçen sefer buraya Porsche'mle gelmiştim, ama çıktığımda alındığını gördüm. şimdi çok daha az dikkat çeken bir araba kullanıyorum. Toyota'ma binerken, motoru çalıştırmadan önce telefonum çaldı. Aşağıya baktığımda ekranda kız kardeşimin adının belirdiğini gördüm.

Ablamı çok seviyorum. Hem de çok. Sağlık sorunları var ve başka ailemiz yok, bu yüzden tüm yetişkin hayatım boyunca ona ben baktım. Ve bazen, sadece bazen, bu inanılmaz derecede yorucu oluyor. Cevap vermemeyi düşünerek, oturup biraz kez almasına izin veriyorum. Sonunda aramayı kabul edip telefonu kulağıma götürüyorum.

“Maya, geç oldu” ona söylediğim ilk sözler oluyor.

Maya ile yakınız, ama onunla paylaşmadığım birçok şey var. Elbette, Terk Edilmişler Topluluğu'nu biliyor, ama onunla birlikte gelen her şeyi bilmiyor; sırları, anlaşmaları ve maskelerin ardında gizlenen karanlığı. Partilere gitti, üyelerle tanıştı ve bir süre bununla başa çıkabileceğini düşündü. Hatta benden onu onlardan biriyle eşleştirmemi bile istedi.

Yaptım.

Büyük hata.

İşler, ikimizin de tahmin edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde berbat bir hale geldi.

"Biliyorum. Sadece jeti ödünç alıp alamayacağımı öğrenmek istedim."

"Ne?" dedim başımı sallayarak.

"Las Vegas'a gitmek istiyorum."

"İyi geceler." Telefonu yüzüne kapatıyorum.

Maya'nın artık bir iş bulması ve benim paramla geçinmeyi bırakması gerekiyor. Koca bir kadın ama ne zaman çalışmasından bahsetsem, hastalığını kullanarak beni üzüyor. Kalbi zayıf ve bir süre durumu kritik olsa da son zamanlarda iyileşti. Bu yüzden, bazen sinir bozucu olsa da, böyle kalmasını umuyorum. Ablamı çok seviyorum ama bazen kendi hayatını yaşasa da benim hayatıma karışmasa keşke diyorum.

ÜÇ

CRESSIDA

Benim işim, sıradan bir insanın hayal bile edemeyeceği şeyleri araştırmak. Gelmiş geçmiş en kötü insanlardan bazılarıyla röportaj yapıyorum. Ve bunu seviyorum. Bu işin herkes için olmadığını anlıyorum; ortaya çıkardığım bazı şeyler çok iğrenç. Ayrıca beni aşırı paranoyak yapıyor ve oğluma karşı daha da koruyucu olmama neden oluyor.

Gazetecilik eğitimi aldım, ancak yerel bir gazetede çalışmak, büyük bir medya şirketinin kaosundan çok farklı. Neyse ki, eski sevgilim iyi bağlantılara sahipti ve ilk başladığımda, büyük dijital haber kuruluşlarından birinde staj yapmam için bazı bağlantılarını kullandı. Oradan, gece geç saatlere kadar süren iş teslimleriyle adım adım yükseldim. Birkaç yıl sonra, bana ilk büyük haberi verdiler ve o zamandan beri bu kovalamacaya bağımlı oldum. Ve bu benim sevdiğim şey.

Hikayelerimin çoğu viral oluyor, bu da bana rahat bir maaş sağlıyor. Patronum altın yumurtlayan tavuğu mutlu ve ekibinde tutmak istiyor.

Soren'i ilk kez bir iş etkinliğinde gördüm. Medya çevrelerinde oldukça tanınmış biri. Büyük bir şirketin sahibi ve yöneticisi, ayrıca birçok haber kanalının da medya patronu. Benim çalıştığım kanal değil, ki bence bundan nefret ediyor çünkü beni ne kadar durdurmaya çalışsa da başaramıyor.

“Soren aradı.” Başımı kaldırdığımda, günün sonunda ayrılmak için eşyalarımı toplarken, patronum Michael'ı ofis kapımda buldum.

“Peki, ne olmuş yani?” Çantamın askısını omzuma takıyorum. Lanet olası şey çok ağır, bir de dizüstü bilgisayarım yüzünden.

"Ona taciz ettiğinizi söyledi."

"Orada büyük bir hikaye var. Bunu ilk ortaya çıkaran sen olmak istemiyor musun?" diye soruyorum.

"Onun peşinden gitmen gerekmiyordu. Bunu daha önce de konuştuk. Soren güçlü biri. Bunu hatırlamanı istiyorum." Michael bana durmamı söylemiyor, ama uyarısı açık. Yaptığım şeyi anlıyor, hatta katılmasa bile.

"Anladım ve dikkatli olacağım." Ona gülümsedim. Dün geceki dövüşe gittiğimi ona anlatmadım çünkü soruşturmanın detaylarını onunla paylaşmak zorunda değilim. Sadece araştırmamın sonucunu göstermem yeterli, bu da ikimiz için de iyi çünkü o bana bazı şeyleri yapmamam gerektiği konusunda ders vermek zorunda kalmıyor ve ben de onun derslerini dinleyip sonra söylediklerini görmezden gelmek zorunda kalmıyorum. Hikayeleri kendi başıma araştırmayı seviyorum çünkü bunu kendim yaptığımda daha kişisel bir bağ kurduğumu hissediyorum.

Trenle evime geri döndüm. Kapıyı açtığımda Noah, Oliver ile birlikte içerideydi. İkimizin de birbirimizin evinin anahtarı vardı. Artık birlikte olmasak da, hâlâ iyi arkadaşız. Oğlumuzla ilgili bir durum olmadıkça ve diğer kişinin onayı olmadan anahtarları kullanmamamız gerektiğini anlamıştık.

"Anne, eve geldin." Yedi yaşındaki Oliver, Noah ile mutfak masasında aralarında bir pizza ile oturdukları yerden başını kaldırdı.

"Görünüşe göre pişmişsiniz." Kaşlarımı onlara doğru oynattım.

"Geç kaldım... pizza en kolay seçenektir," diyor Noah ve ayağa kalkıyor. Ellerini mavi pantolonuna siliyor. İyi görünüyor, gerçi hiçbir zaman gerçekten kötü görünmüyor.

"Bu gece harika bir randevun var mı?" diye sordum yanına gidip yanağından öperken. O da benim yanağımdan öptü ve sonra başını salladı.

"Hayır, sadece geç saate kadar çalıştım."

Noah bir bankacı ve iyi bir bankacı. Ailesinin çok sayıda ticari gayrimenkulü var, bu yüzden her zaman varlıklı olmuştur. Ben daha mütevazı bir geçmişten geliyorum, ama biz de fena durumda değildik. Yine de, onun yardımı ve ailesinin etkisi olmasaydı bugün bulunduğum yerde olmazdım.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" diye soruyor Noah ve kapıyı işaret ediyor. Çantamı yere bırakırken Oliver'ın başına bir öpücük konduruyorum, sonra Noah'ın peşinden dışarı çıkıyorum. Seslerimizin Oliver'a ulaşmaması için kapıyı kapatıyorum.

"Bugün bir misafirim vardı," diyor ellerini ceplerine sokarken.

"Pekala," diye yanıtladım, bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

"Oliver'ı almaya giderken bugün binamın dışında Soren Nixon beni bekliyordu." Bu bilgiyi duyunca dudajımı ısırđım. Tabii ki oradaydı. "Seni tanıdığını söyledi."

"Beni tanımıyor," diye karşılık verdim, niyetimden daha sert bir şekilde.

Noah elini kaldırıp sarı saçlarının arasından geçirdi. "Pekala. Şey, sadece şunu söylemek istedim, eğer onun hakkında bir haber yapıyorsanız..."

"Ne?"

"Öyleyseniz, dikkatli olun."

"Sence ben hiç dikkatsiz davranmıyor muyum?" Elimle kalçamı okşayıp kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyorum, bağımsız bir kadınsın ve bir erkeğin yardımına ihtiyacın yok. Ama Cressida, yine de seni önemsiyorum ve sana asla bir şey olmasını istemiyorum."

"Teşekkürler, ama iyiyim. Her zaman iyiyimdir zaten." Gülümsüyorum ve o da bana inanmaz bir bakış atıyor. Soren'in yaptığı küçük tehditten bahsetmiyorum çünkü Oliver söz konusu olduğunda her zaman dikkatli davranırım, ama biraz da olsa beni sarsmadığını söyleyemem.

Boşanmadan yıllar önce evliliğimiz bitmişti. Bunun asla işe yaramayacağını biliyorduk, ama Oliver için birlikte kalmaya çalıştık. Oğlumuz için doğru olanı yapmak, her zaman hemfikir olacağımız tek şeydir.

Konuyu değiştiriyoruz ve o da gitmesi gerektiğini söylemeden önce Oliver'ın gününden bahsediyor. Birkaç dakika boyunca kapının önünde durup onu izliyorum, sonra nihayet içeri giriyorum.

İki yıldır bekarım ve gerçekten de yeni bir ilişkiye başlamadım. Bir yandan da korkuyorum çünkü oğlumun yanına yabancı erkekler getirmek istemiyorum. Zaten harika bir babası var, bu yüzden gereksiz yere birinin araya girmesine ihtiyacım yok.

Mutfağa geri döndüğümde, Oliver'ın çoktan akşam yemeğinden sonra ortalığı topladığını gördüm. O, Noah ve benim mükemmel bir karışımı. Noah'ın gözlerine ama benim neredeyse siyah saçlarıma sahip. Ayrıca, onu her gördüğümde kalbimi mutlu eden türden bir gülümsemesi var. Kötü bir

gün geçiriyorsam, onun parlak gülümsemesini hayal ediyorum ve anında iyileşiyorum.

Yaklaşıp minik bedenini kollarımla sarıyorum. Her geçen gün daha da büyüyor gibi görünüyor. Küçük bir adam yetiştirdiğime ve onun muhteşem biri olacağına inanamıyorum. Çok terbiyeli ve okulda da başarılı. Ona sahip olana kadar ne kadar şanslı olabileceğimi fark etmemiştim.

Oliver, Noah'ın ailesiyle sık sık bir arada bulunmaya alışkın olsa da, benim ailemle o kadar tanışık değil. Ailemi yılda en az bir kez ziyaret etmeye çalışıyoruz, ancak işlerim çok yoğun olduğu için ve onlar ülkenin diğer ucunda yaşadıkları ve uçmaktan nefret ettikleri için bir yıldan fazla süredir onları ziyaret edemedik.

Noah'ın ailesi, tek torunları olduğu için Oliver'ı şımartıyor. Noah, kardeşlerinin en büyüğü ve ilk çocuğu olan kişi. Üstelik ailesinin kendi tarafında da en sevilen kişi olması işleri daha da zorlaştırıyor. Her şeyi Oliver'a bırakacaklarına şaşımam. Onların gözünde hiçbir yanlış yapmıyor ve bir yanımda bunu seviyor. Her zaman arkasında duracak insanlarla bir bağ kurmuş olması hoşuma gidiyor. Bu dünyada pek çok insan bu lükse sahip değil.

"Bugün seni çok özledim dostum." Onu biraz daha sıkı tutuyorum.

"Ben de seni çok özledim," diyor, minik kolları için neredeyse fazla büyük bir sarılmayla.

"Okul nasıldı?"

"Güzel. Matematikten A aldım. Babam harika bir bankacı olacağımı düşünüyor." Kahkaha atıyor.

"Eğer sen öyle istiyorsan," diyorum ona, çünkü her zaman babası gibi bankacı olmak istediğini biliyorum.

Öğretmenim bana senin nasıl olduğunu sordu.

Arkama yaslandım ve ona aşağıdan baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yazılarınızı çok sevdiğini ve uzun zamandır sizden bir şey görmediği için üzgün olduğunu söyledi."

Oliver'ın saçlarını yüzünden uzaklaştırırken gülümsüyorum.

"Ona büyük bir proje üzerinde çalıştığımı söyle," diye karşılık verip yanağından öptüm. "Şimdi yatma vakti."

"Fortnite oynayabilir miyim?" diye yalvarıyor.

"Hayır. O oyunu sadece hafta sonları oynayabileceğini biliyorsun." Ona başımı salladım.

"Pekala," diyor ama sesinde bir hayal kırıklığı var.

Onun somurtarak merdivenlerden odasına doğru uzaklaşmasını izledim, sonra telefonuma baktım ve yakından tanıdığım bir isimden gelen bir e-posta gördüm.

*İyi günler, Bayan Knight,
Anladığım kadarıyla, istediğinizi elde edene kadar
beni rahatsız etmeye devam edeceksiniz. Bu yüzden, talep
ettiğiniz röportajı size vereceğim.
Tek bir şartla...
İtibaren,
Takip Ettiğin Adam*

Takip ettiğim adam. Hafifçe güldüm.
Sanırım kısmen doğru.

DÖRT

SOREN

E-postayı okuduktan sonra bir bildirim alıyorum ve yanıtını bekliyorum. On dakika sonra yanıt alamayınca telefonumu kapatıp duşa giriyorum. Beni araştırıyor, ama ben de kendi araştırmamı yapıyorum. Bunu, dedektif olan ve istediğim her şeyi bana temin edebilecek olan Topluluk üyem Boston'ın yardımıyla kolayca yapabilirim. Ama onunla birlikteyken, işi kendim halledebileceğimi hissediyorum, üstelik benden hiç korkmuş gibi görünmüyor. Aslında, kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor, ki bu da kendi başına komik.

Hayatımın birçok parçasını gizli tutuyorum ve bunda iyiyim. Yoksa Terk Edilmişler Topluluğu'nun Lordu olmazdım. Doğuştan liderim ve konumumu hafife almıyorum, ama yönetici olmaktan zevk alıyorum. Terk Edilmişler tüm zamanımı almasa da, özellikle av söz konusu olduğunda, zamanımın büyük bir kısmını alıyor. Av yılda iki kez düzenleniyor ve avı ben seçiyorum. Genellikle Boston, sorunlu insanları buluyor ve biz de aralarından seçim yapıyoruz, ama bazen biri beni o kadar kızdırıyor ki, intikamcı bir şekilde onu av olarak seçiyorum. Bu sık sık olmuyor, ama olduğunda, av bitene kadar benden başka kimse bilmiyor.

Bu, yönetici olmanın avantajlarından biri.

Yeni bir iş arama zamanı geldi çattı ve o kadar meşguldüm ki Boston'ın bana gönderdiği seçeneklere bakma fırsatım olmadı. Bu yüzden duş aldıktan sonra, sadece bir havluya sarınmış halde kahverengi deri koltuğuma oturup dosyaları inceliyorum.

İlk seçenek, gece geç saatlerde arabalarına doğru yalnız yürüyen kadınları öldürmesiyle bilinen bir adam. Boston onu henüz yakalayamadı çünkü saklanmada çok iyi, ama adamın kim olduğunu biliyor. Dosyadaki bir resim, iri yapılı bir adam olduğunu gösteriyor, bu da muhtemelen kolayca ve çok hızlı bir şekilde yakalanacağı anlamına geliyor, bu yüzden reddedilenler arasına giriyor. Onların kaçmasını ve bizi uzun ve heyecanlı bir kovalamacaya sürüklemesini istiyoruz. İşte özlediğimiz kovalamaca bu.

Başka bir dosyayı elime aldığım sırada telefonumdan gelen bir e-posta bildirimi geldi. Dosyayı açmak için uzandığımda ekranda Cressida'nın adını gördüm.

Merhaba, Soren.

Bana röportaj Arsatı verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Tek Şartınız nedir?

Lütfen en kısa sürede bana bildirin.

İtibaren,

Seni Takip Eden

Verdiği cevaba istemsizce sııttım.

Arkama yaslanıp bir cevap yazıyorum.

Bayan Knight,

Hızlı yanıtlınız için teşekkür ederim. Çok memnun oldum.

Tek Şart, Önce benimle bir etkinliğe gelmen, bu sefer davetiyeyle gelmelisin, çünkü ikimiz de senin etkinliklere gizlice girmeyi ne kadar sevdiğini biliyoruz.

İtibaren,

Takip Ettiğin Adam

*Not: Sapık olduğunuzu itiraf ettiğiniz için
teşekkürler.*

Cressida'nın davet edilmeden etkinliklere girme konusunda bir yeteneği var. Muhtemelen işinde bu kadar iyi olmasının sebeplerinden biri de bu. Hatta sadece eşlerin davet edildiği, üyelerin yanlarında bir kadın getirip istedikleri takdirde onu paylaşmakta özgür oldukları kız arkadaş partilerinden farklı olan, Terk Edilmişlerin eş partilerinden birine bile girmeyi başardı. Ve birçoğu da bunu yapıyor.

Bunu yapmayan sadece üç üye var: ben, Reon ve Arlo. Paylaşma fikri bana çekici gelmiyor. Reon paylaşmayı seven biri değil, hele ki mutlu bir evliliği ve karısına olan aşkı göz önüne alındığında. Arlo ise Cora ile tanışmadan önce kız arkadaş partilerindeki paylaşımlara hiç katılmamıştı.

Uzun zaman önce, otuz yaşına kadar evlenmemişseniz, Topluluğun size onurlu bir şekilde eş bulmanızda yardımcı olacağına dair bir kural koyduk. Şimdi otuz yaşını çoktan geçmiş olmama rağmen, hâlâ evlenmemiş durumdayım ve bunu yakın zamanda değiştirmeyi planlamıyorum. Belki bir gün, kendi koyduğum kurallara uymak için evlenirim, belki de evlenmem. Lord olmanın avantajlarından biri de, sıradan bir üyenin aksine, kuralları çiğneyebilmemdir.

Forsaken üyeleri çeşitli geçmişlerden geliyor; kimisi önde gelen ailelerden, kimisi değerli bağlantılara sahip, ancak çoğunun çok parası ve sapkın eğilimleri var.

Ben Rab'im çünkü terk edilmiş bir soydan geliyorum. Büyük dedem bir Rab'di. Ondan sonra liderlik kan bağı olmayan birine geçti, ama sonunda bana geri döndü ve ölene kadar da burada kalacak.

BEŞ

CRESSIDA

Vaka Notları

Sanırım bu sefer gizlice girmeme gerek yok.

Benden bir etkinliğe katılmamı istiyor. Cevap yazmam bir günümü alıyor ve göndermeden önce birkaç kez okuyorum.

*İyi günler, Soren,
Yanıt vermekteki gecikme için özür dilerim; işlerim
çok yoğundu.
Hikayenizi paylaşmanız karşılığında sizinle bir
etkinliğe katılmaktan memnuniyet duyarım.
Tekrar teşekkür ederim.
Davetiniz sayesinde artık sizi takip eden kişi değilim.*

Birkaç partiye gizlice girdim ve şimdi o da beni birine davet ediyor. Bunun bir hilesi olmalı. Özellikle de onu ne kadar yakından takip ettiğimi bildiği halde, beni asla isteyerek bir etkinliğe götürmezdi.

Soren'e mesajı gönderdikten iki dakikadan kısa bir süre sonra yanıt aldım. İş bilgisayarımı kapattım, ceketimi ve çantamı alıp dışarı çıktım.

Telefonunuza cevap verin.

Sonra telefonum çaldı, arayan gizli bir numaraydı. Gizli numaralardan çok sayıda arama alıyorum, ipuçları ve anonim kalmak isteyen kişilerden hikayelerle ilgili benzer bilgiler geliyor. Kabul et tuşuna bastığımda, alçak ve boğuk sesi telefonda yankılandı ve adımlı söylediğinde tüm vücudumda ürpertiler hissettim.

“Cressida Knight.”

“Soren Nixon.”

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum şaşkınlıkla, ofis binamın önünde bir taksi çağırırken. Bir taksi gelince içeri biniyorum, mikrofonu kapatıyorum ve adresimi söylüyorum, sonra dikkatimi tekrar Soren'e çeviriyorum. "Neye hazırsın?"

“Evinizin önündeyim. Hazır mısınız?”

"Şaka mı yapıyorsunuz?" diye kekeledim, şoför trafikte ilerlerken.

"Sizce ben şaka yapmayı seven bir adam mıyım, Bayan Knight?"

"Şey, hayır, ama kim bir kadının kapısına gelip, tarih ve saati bile bilmediği bir yere gitmeye hazır olmasını beklemeden haber vermez ki?"

"Seni burada beklerken sana hemen şimdi haber veriyorum." Sonra telefonu yüzüme kapattı.

Sikiş aşkına.

Ne kadar da adi bir herif!

Bulunduğumuz yere baktığımda, evime hâlâ on dakikadan fazla bir mesafede olduğumuzu ve bunun da trafiğin yavaşlaması durumunda geçerli olduğunu fark ediyorum. Pencereden dışarı bakarken bacağımla endişeyle titriyor, şehrin ışık ve hareket çizgileri içinde hızla geçip gitmesini izlerken, sessizce şoföre daha hızlı gitmesi için yalvarıyorum. Motorun uğultusu ve

geçen araçların titrek görüntüsü, midemde kıvranan fırtınayı dindirmeye yetmiyor.

Trafik çok kötü değil ve sokağıma vardığımızda kalbim hızla atmaya başladı. Oradaydı. Tertemiz takım elbisesiyle binaya yaslanmış, başı telefonuna dönük. Taksi kapısını açtığımda gri gözleri bana kilitlendiğinde, dünyanın geri kalanı sanki kayboldu. Bakışları beni yavaş ve bilinçli bir şekilde süzdü ve yemin ederim aramızdaki hava yoğunlaştı.

Onun beni göndermek istediği etkinliğe uygun giyinmediğimin farkındayım, ama eğer bana daha uygun bir şeyler giymem için zaman vermiyorsa, beni olduğum gibi kabul etmek zorunda kalacak. Neyse ki, Oliver bu gece Noah ile birlikte, bu yüzden beni bekleyen adamı açıklamak zorunda değilim.

"Hazır mısın?" diye sordum ve bana verdiği bakıştan yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Öyleyseniz," diye yanıtlıyor ve işte o zaman şoförünün bizi beklediğini fark ediyorum.

Soren arabanın yanına gelip kapıyı benim için açık tuttu. Hemen evimin kapısına koştum, kilidi açtım, dizüstü bilgisayar çantamı içeri koydum, sonra kapıyı tekrar kitledim ve arka kapıda hâlâ bekleyen arabaya doğru koştum.

Arabaya binerken, bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim. Siyah pantolon ve belimde tasarımcı bir kemer, açık mavi bir gömlek giymiştim. Üzerime tam oturan bir gömlekti. Kesinlikle iş etkinliğinden daha şık bir yere giyilecek bir kıyafet değildi ve bu adam sanki bir galaya gidiyormuş gibi görünüyordu.

Araba yolculuğu çoğunlukla sessizlik içinde geçti ve Soren yolculuğun büyük bir bölümünde beni görmezden geldi. Ne diyeceğimi bilemedim. Henüz teknik olarak röportaj için onay vermemişti ve ben de haddini aşmak istemiyordum çünkü gerçekten onunla röportaj yapmak istiyordum. Bu fırsatı kaçırsam işim için zararlı olurdu.

"Etkinlik nerede?" diye soruyorum.

Telefonundan başını kaldırıyor ve öfkeli gözlerle bana bakarken ılık yüksek elmacık kemiklerine vuruyor.

"Neredeyse vardık," diyor sıkılmış bir ses tonuyla, bakışları üzerimde oyalanmış bir şekilde.

İlk bakışımı kaçırın ben oldum ve nerede olduğumuza bakmak için pencereden dışarı baktım. Burası en şık galalara ev sahipliği yapmasıyla

biliniyor ve ben burada, tanrı gibi giyinmiş bir adamla, salaş iş kıyafetlerimle oturuyordum.

Arabayı durdurduğumuzda kapı benim için açılıyor ve ben dışarı çıktığımda vale kıyafetinden dolayı şaşkın bir bakış atıyor, ama sonra hızla tepkisini gizliyor.

Evet, teşekkürler. Zaten kendimi yetersiz hissediyordum, şimdi kesinlikle hissediyorum.

Mekana giren birkaç tanıdığım insan görüyorum ve bunların Derneğin üyeleri olduğunu tahmin ediyorum. Soren yanıma yaklaşırken, içlerinden birkaçı basitçe başlarıyla selam veriyor.

"Öylece orada durmayı mı planlıyorsunuz?" diye soruyor.

"Beni içeriye kadar götürmeyi düşünüyor musunuz?"

Bakışları bedenimi süzdükten sonra, "Böyle mi giyinmişsin? Hayır." dedi ve uzaklaştı.

Şoktan ağzım açık kaldı ve geri dönüp eve gitmek için çok geç olup olmadığını merak ettim.

Ama o lanet olası hikayeye ihtiyacım var.

Lanet olası hikayeyi istiyorum!

Ve o şerefsiz bunu biliyor.

Ben de onu merdivenlerden yukarı takip ettim; kapı onun için sanki günün kahramanıymış gibi açıldı. Kapıyı açan kişiye teşekkür etmedi. Hatta onlarla göz teması bile kurmadı.

Pislik.

İçeri adımımızı attığımız anda bunun resmi kıyafet gerektiren bir etkinlik olduğunu anladım ve açıkçası hiç de buna uygun giyinmemiştim. Sahneden birkaç anons duydum ve bunun bir ödül töreni olduğunu fark ettim.

Bu da neyin nesi böyle?

Adımlarımı hızlandırarak onunla aynı sıraya girdim ve fısıldayarak, "Bu bir tür ödül töreni mi?" diye sordum.

Bana yukarıdan bakıyor, sanki ondan daha aşağıdaymışım ve bir şekilde eksikmişim gibi.

"Bu bir ödül töreni." Başka bir şey söylememi bekliyor ama söyleyemiyorum. Beni daha önce hiç davet edilmediğim ama adını duyduğum bir etkinliğe getirmiş. Büyük yayınevlerinin, haber ajanslarının ve diğer medya kuruluşlarının başarılarından dolayı ödül aldığı bir gece.

"Gösterinin yıldızı burada," diye seslendi arkamızdan biri. Döndüğümde, kırmızı halıyla neredeyse aynı renkte, ancak ışıltılı, göz alıcı kırmızı bir elbise giymiş bir kadın görüyorum. Gülümseyerek Soren'e elini uzatıyor ve Soren de elini sıkıp eğilerek elinin üstünü öpüyor.

Beklediğimden daha yüksek sesle alaycı bir şekilde güldüm. Soren'in standart davranışları arasında kabalık ve patavatsızlık var, bu yüzden şu anki davranışlarının tamamen bir oyun olması gerekiyor.

"Seni görmek ne güzel, Soren. Çok uzun zaman oldu gibi geliyor. Söyle bana, sürekli uzattığım o daveti ne zaman kabul edeceksin?" Elini bırakmadan önce biraz fazla coşkulu bir şekilde konuşuyor. Hemen aynı elini alıp göğsüne koyuyor. Dokunuşundan dolayı gerildiğini fark etmiyor – belli ki rahatsız olmuş. Ama kibar davranıyor, bu da beni güldürmek istiyor. Yarım adım geri çekiliyor, tam da artık ona dokunmayacak kadar.

"Üzgünüm Miranda. Tahmin edebileceğin gibi, çok yoğunum. Lütfen, seni kız arkadaşım ile tanıştırayım." Bana doğru el salladı ve ben ona şaşkınlıkla bakakaldım.

Gerçekten de bunu söyledi ve doğrudan gözlerime mi baktı?

Miranda bana temkinli ama aynı zamanda yüzünde kırılgan bir ifadeyle baktı. Bu tepkiyi beklemiyordu, ama ben de beklemiyordum.

"Bu Cressida. Beni desteklemek için işten hemen sonra buraya geldi, bu yüzden kıyafetini mazur görün." Bakışları kısa bir an üzerimde gezindi, sonra tekrar ona odaklandı. Ve ben de yargılanırken şaşkınlık içinde sessizce orada durmaktan başka bir şey yapamadım.

Onu düzeltmeli miyim? Riskli çünkü anlaşmamızı her an sonlandırabilir. Bir haber elde etmek için çok şey yaparım, hatta iğrenç bir herifin kız arkadaşımı gibi davranırım bile. Şaşırtıcı değil mi!

"Ah, bu da resmi kıyafet giymemenizi açıklıyor. Sizi içeri almalarına şaşırdım. Belki de çalışanlardan biri olduğunuzu düşündüler." diye gülüyor.

"Öyle olsam ne olurdu ki?" diye soruyorum yüzüme yerleşmiş sahte bir gülümsemeyle.

Bana eliyle umursamaz bir hareket yaptı. Sonra, "kız arkadaşının" hemen yanında durduğunu umursamadan, ona tekrar, son derece samimi bir şekilde dokundu. Onun hafifçe irkildiğini fark ettim ve onun da benim burada olmak istemediğim kadar onun da bu dokunuşu istemediği çok açıktı.

Adam bir kez daha elinin altından çekiyor ve kadın elini göğsüne, göğüslerinin dolgunluğunun bluzunun yakasına bastırıldığı yere koyuyor; bu,

dikkat çekmek için tasarlanmış, düşük kesimli kumaşla çerçevelenmiş yumuşak tenin bilinçli bir gösterimi. Biliyorum, adamın bakışlarının kaymasını, alışkın olduğu o erkeksi ilgi kıvılcımını bekliyor. Ama bu olmuyor. Adamın gözleri yüzünde kalıyor, rahatsız olmamış ve okunamaz bir şekilde. Sonra yavaşça odayı tarıyor, bakışları üzerimden geçip tekrar ona odaklanıyor.

"Affedersiniz, bana ihtiyaç var."

Arkasına bile bakmadan bana doğru uzandı, eli kolayca benimkini buldu. Avuç içi benimkinden çok daha büyüktü ve tutuşu sağlam ve sarsılmazdı. Uzaklaşmaya çalıştım ama Miranda'dan uzaklaştırırken nafiyleydi. Gittim çünkü gerçekten başka ne yapabiliirdim ki? Normal şartlarda onu tekmelerdim ya da tam olarak nereye sokacağını söyledim, ama bu normal değil. Etkilemek istediğim, alanımda önde gelen insanlarla dolu bir odadayım ve hepsi beni izliyor.

Bu yüzden, beni tanıdığım ama şahsen pek tanımadığım birine, Arlo Graves'e götürmesine izin verdim. Son derece saygın bir terapistti. Muhtemelen çok zenginler arasında en çok arananlardan biriydi.

"Yanında misafir getirmişsin anlaşılın. Kıyafet kurallarından bahsetmedin mi?" diye sordu Arlo, uzatarak.

Soren bana şöyle bir baktı ve elimi bir kez daha elinden çekmeye çalışırken yanaklarımdaki utanç kızarıklığını görebildiğini biliyordum.

"Cressida, sen misin?" Başımı çevirip, göz alıcı açık pembe bir elbise ve parlak pembe topuklu ayakkabılarla yaklaşan Cora'yı izledim. "Çok uzun zaman oldu. İşler nasıl gidiyor?"

Soren bana bakıyor, konuşmamı bekliyor.

Ona verebileceğim tek cevap "İyi" oldu.

"Partiye davetsiz mi geldin?" diye soruyor Cora.

Son partilerden birine izinsiz girdiğimde, Arlo'nun ona olan ilgisini fırsat bilip içeri girmiştim. Şimdi birlikteler ve belli ki mutlular; Arlo'nun eli belinde gezinirken ve onu yanına çekerken kızın yüzündeki parlak gülümseme bunun kanıtı.

Onu, onların ve Terk Edilmişlerin kötü şöhretleri konusunda uyardım. İnsanların gizemli bir şekilde ortadan kaybolduğunu anlattım. Ve hiçbir kanıt onları işaret etmese de, onların gizli küçük Topluluğunun bununla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

"Buraya sürüklendiğimi söyleyebilirsin." Gülümsedim ve Soren'in hâlâ kenetlenmiş olan elimi kaldırdım.

ALTI

SOREN

Cressida'yı davet etmemin sebebi, Miranda'dan bir tampon görevi görmesiydi. Kadın tüm hafta boyunca bana mesaj atıp beni tekrar göreceği için ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyordu. Miranda'ya hiçbir zaman ona karşı bir ilgim olduğuna dair bir işaret vermedim, oysa o bana karşı ilgisi olduğuna dair her türlü işareti gösterdi. Dernek benden iyi davranmamı istedi. Bu da kan dökülmesine veya gözyaşı dökülmesine izin vermemek anlamına geliyor çünkü o bazıları için önemli, avukatları. Bu yüzden onun yerine Cressida'yı kullanmaya karar verdim.

Kendisi çok iyi bağlantılara sahip—bunu kesinlikle inkar edemem—ve birçok kez işe aldığım parlak bir avukat. Elbette Forsaken'da avukatlarımız var. Ama yakın zamanda sürekli çalıştığımız avukatımızın hayatına son vermek zorunda kaldık. Kendi iyiliği için fazla kibirli ve kendini beğenmiş hale gelmişti. Bu yüzden, bazı sözleşmeli işler için Miranda'yı kullanmak zorunda kaldım ve şimdi o da durmak bilmiyor.

Güzel bir kadın olduğunu kabul edebilirim ama ona en ufak bir ilgim yok. Bana dokunduğunda, omzuma bile, yanlış geliyor. Hiç kimseyle ciddi bir ilişkim olmadı ve asla da olmayacak. Eğer Forsaken'ın kuralları yüzünden evlenmeye zorlanırsam, bu tamamen ticari bir ilişki olacak, hiçbir duygu içermeyecek. Aşık oldukları için aptalca şeyler yapan çok fazla insan gördüm. Bu çok saçma. Sanki beyinlerinin yarısını kaybediyorlar.

Hayatımda sadece bir kişiyi seviyorum, o da kız kardeşim; keşke sürekli bu kadar ilgiye muhtaç olmasaydı. Onu Forsaken üyelerinden biriyle

evlendirmenin yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama işe yaramadı ve onun dışında en yakın ilişkilerimden birini mahvetti. Neyse ki, Reon ile ilişkiyi yavaş yavaş yeniden kuruyorum, ancak güvenin hala çok uzakta olduğunu düşünüyorum. Hayatımda hiç kimseye koşulsuz güvenmedim, ama Reon en çok güvendiğim kişi olurdu. O da benim kadar ketum ve bu özelliğine saygı duyuyorum.

"Şimdi de insan mı kaçıyorsun?" diye şaka yaptı Arlo, dikkatimi Cressida'dan ona çevirmemi sağlayarak. Bebek mavisi gözleri masumiyet izlenimi verse de, bana dik dik bakması boğazımı kesmeyi dilediğini gösteriyordu.

Arlo'nun bakışlarıyla karşılaştığımda, söylediğim veya yaptığım her şeyi analiz ettiğini biliyorum. Eskiden tamamen Forsaken'la ilgiliydi, ama Cora ile tanıştığında her şey değişti. Hala topluluk içinde çok aktif, ama artık dünyası avlardan çok onun etrafında dönüyor.

"Sadece can sıkıcı olanlar," diye yanıtlıyorum ve Cressida yanımda homurdanıyor. Onu bırakıp gitmesine izin verebilirdim ama bunun neresinde eğlence olurdu ki? Biliyorum ki onu bıraktığım anda aramızda mesafe koyacak ve sanki benimle burada değilmiş gibi davranacak, oysa onu buraya getirmemin tek sebebi birlikte olduğumuz izlenimini vermektir.

Uzun zamandır gizlice katıldığım etkinliklere giriyor ya da birileri onu davet ediyor, kim bilir ne zamandır, nerede olduğumu ve ne yaptığımı bulmaya çalışıyor. Kabul ediyorum, bu muhtemelen onun için en güvenli etkinliklerden biri, çünkü sadece birkaç üye katılıyor. Biliyorum, soru sormak, etrafta dolaşmak ve neler bulabileceğini görmek için can atıyor, ama buna izin vermeyeceğim.

"O zaman kendi elini kendin tutmalısın, çünkü tanıdığım en sinir bozucu insan sensin," diye karşılık verdi benim alaycı sözüme.

"Seni takip mi ediyorum?" diye sordum ona.

"Evet," diyor, çenesini meydan okurcasına kaldırarak. "Beni takip edecek birini tutmadıysanız nerede yaşadığımı nasıl biliyorsunuz? Bana bunu açıklayın, Bay Büyük Adam."

Cora gülüyor ama ben gözlerimi Cressida'dan ayırmaya cesaret edemiyorum.

"Benim yöntemlerim var. Ama burada olduğunuz için mutlu olmalısınız, Bayan Knight. Sonuçta, bu etkinliği sabote etmek için karmaşık bir plan kurmanıza gerek yoktu." Gözlerini devirdi ve ben de bu hareket karşısında çenemi sıktım.

Hoparlörden adım anons edildi ve konuşmaların başladığını, ödülümün de hazır olduğunu fark ettim.

Arlo'ya döndüm. "Onun burada kalmasını sağla." Onu bırakmadan önce elimi bıraktım, sonra hızla uzaklaştım ve üzerimdeki tüm izleri silmek için elimi takım elbisemin önünden geçirdim.

Hiçbir faydası yok.

YEDİ

CRESSIDA

"Beni burada kalmaya zorlayamazsın," diyorum Arlo'ya.

"Tabii ki gitmeyecek," diyor Cora. "Tuvalete gitmek ister misin?"

Başımı salladım ve Arlo ona baktı ama tuvalete doğru giderken hiçbir şey söylemedi.

"Yani, sana pusu kurdu ve bu geceki etkinliğin ne olduğunu söylemedi mi?" diye tahmin yürütüyor.

"Evet. Röportaj karşılığında onunla buraya gelmeyi kabul ettim," dedim ona.

Banyoya vardığımızda, bir kabine girip kapalı klozet kapağının üzerine oturuyorum. İdrarımı yapmam gerekmiyor. Bunun yerine, kendimi toparlamak için bir an'a ihtiyacım var çünkü şu anda her şey beni biraz bunaltıyor. Başımı ellerimin arasına alıp nefesimi toplamaya çalışıyorum ve kendime her şeyin yolunda olacağını söylüyorum.

Ben çok havalı bir kadını.

Üzerimdeki kıyafetlerin yetersiz olması ve hayran olduğum, saygı duyduğum insanların bana bakıp, beni küçümsemesi kimin umurunda?

Belki de beni buraya utandırmak için getirdi.

Bu yarışmayı kazanamayacak.

Hiç de bile.

"Soren'le birlikte olan kadını gördün mü?" diye alaycı bir şekilde sordu bir kadın ve adını duyunca başımı kaldırdım.

Hayatım mahvoldu, benim hakkımda konuşuyorlar.

“Evet. Üzerinde ne var böyle? Eğer dikkat çekmeyi umuyorsa, dikkat çekiyor ama kesinlikle iyi bir şekilde değil,” diyor başka bir kadın. Ayağa kalkıyorum, tuvaleti sifonluyorum ve kapı koluna uzanıyorum ama tekrar konuşmaya başlayınca duruyorum.

"Zaten onun gibi aşağılık biriyle birlikte olmazdı. Hepimiz biliyoruz ki o sadece mankenlerle birlikte oluyor. Kalçaları o kadar büyük ki pantolonu zar zor içine sığıyor."

Boynumu omzumun üzerinden uzatıp kalçalarımı bakıyorum, sonra omuz silkip geçiyorum. Bence bu pantolonlar kalçalarımı güzel gösteriyor, kızlar.

Lanet olsun!

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Miranda ve yanındaki başka bir kadının aynada makyajlarını tazelediklerini gördüm. Tam yanlarındaki lavaboya doğru ilerleyene kadar beni fark etmediler.

"Bence bu pantolonla popom harika görünüyor. Katılmıyor musun?" diye olabildiğince rahat bir tavırla soruyorum.

Cora, tuvalet kabininden çıkıp ellerini yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken, "Bence çok güzel bir kalçan var," diye söze karıştı.

Miranda'nın gözleri bana dikilmiş, ama hiçbir şey söylemiyor. Arkandan kötü konuşan ama istediğini elde edene kadar yüzüne karşı nazik davranan kadınlardan biri gibi görünüyor.

Ben kadınlarla öyle ilişki kurmam.

"Belki de geçen hafta adımı ne kadar yüksek sesle bağırdığına bakılırsa, manken olduğumu düşünüyor," diye neşeli bir şekilde banyo kapısından içeri girdim. Cora peşimden geldi ve kapılar kapanır kapanmaz gülmeye başladı.

"Yüzlerini görmeliydiniz. Biliyorsunuz, o en gözde bekarlardan biri olarak kabul ediliyor, değil mi?"

Ah, bunu çok iyi biliyorum. Ofisteki kadınların çoğu ondan bahsediyor, ne kadar yakışıklı olduğundan övgülerle bahsediyorlar.

"Geçen hafta onu gerçekten gördün mü?" diye soruyor, Arlo'nun bizi beklediği yere doğru yürürken. Soren sahnede ödül alıyor, ama ben odanın karşısına doğru yürürken tüm dikkati üzerimde.

Arlo'ya vardığımızda durdum ve Soren'e kısa bir bakış attım, sonra Cora'ya doğru eğilip fısıldadım: "Evet, yaptım. Beni omzuna aldı ve onu takip etmeyi bırakmamı söyledi." Bu itirafım muzip bir gülümsemeye birlikte geldi.

Soren yüz ifademi görünce gözlerini kısarak baktı, ama sahneden inmeden önce kabul konuşmasını bitirdi ve doğrudan bulunduğumuz yere doğru geldi.

"Tebrikler, Soren," diyor Cora yanıma gelirken. Ellerimi tutamasın diye kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Tam bana doğru dönerken Miranda da aramıza katılıyor.

Gerçekten de, bu kadın çok fazla çabalıyor.

"Harika bir konuşmaydı, Soren," diye mırıldandı.

"Bu nasıl başladı yine?" diye soruyorum ve bana dik dik bakarken gözleri kısılıyor.

"Özür dilerim, bir şey mi söylediniz?" diye soruyor, sanki beni dinlemeye değmeyecek kadar önemsiz biriymişim gibi.

Soren, "Konuşmam nasıl başladı?" diye sorar ve Miranda yanakları kızarır, ellerini tekrar göğsüne koyar.

"Ah, biliyorsun işte..." Elini sallayarak konuyu geçiştirdi.

"Hayır, bilmiyorum," diyor kaşlarını çatarak.

"Söylediklerinin hiçbirini duymadı çünkü banyoda arkadaşına sadece mankenlerle yattığını ve benim kalçalarımın onun zevkine göre çok büyük olduğunu anlatıyordu," diye mutlulukla paylaşıyorum.

Sözlerimin ardından gelen garip sessizlikte biri öksürüyor ama umurumda değil.

Soren'in ürkütücü gri bakışları üzerime dikildi.

Miranda'nın söylediklerinin doğru olup olmaması umurumda değil.

Şu an onu utandırıyor olmam umurumda bile değil.

Beni buraya hiç getirmemeliydi, hele de bu haldeyken.

Pislik.

"Sence ben senin kalçalarını beğenmiyor muyum?" diye soruyor bana.

Bunu sormasına biraz şaşırdım ama ona mükemmel bir şekilde kaşlarımı çatarak baktım ve "Hayır, sen bunu seviyorsun," diye yanıtladım. Gülümsedim ama o Miranda'ya dönerken dudakları hâlâ sıkıca kapalı bir çizgi halindeydi.

"Bence bir daha benim ya da Cressida hakkında konuşmaman en iyisi. Kiminle birlikte olduğumu bilmiyorsun, çünkü bu detayları paylaşmıyorum. Lütfen git." Onun bu sözleri üzerine gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Onu duydun. Hoşça kal." Ona el sallarkenki alaycı tavrım fark edilmeden kalmadı ve Soren bu fırsatı değerlendirerek elimi kavradı.

Miranda olan biteni fark eder, sonra burnunu havaya kaldırıp öfkeyle oradan uzaklaşır.

Yine sadece dört kişi kaldığımızda, "Elimi tutmayı bırak," diye homurdanıyorum. Kurtulmaya çalışıyorum ama bırakmıyor.

"Takipçimi her zaman yanımda tutmaya çalışıyorum," diyor ciddi bir ifadeyle, ama gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı var.

"Seni tekrar görmek çok güzeldi, Cora. Seni de, Arlo," dedim ve sonra Soren'e döndüm. "Peki ya röportaj ne durumda?"

"Bu gece bunu yapmayı kabul ettiğimi kim söyledi?"

"Bunu tek bir şartla söylediniz," diye itiraz ediyorum.

"Hayır, çok yanıyorsunuz. Size ne zaman röportaj vereceğimi hiç söylemedim." Arlo ve Cora'ya dönerek, "Kasırğa'yı eve götürme zamanım geldi," dedi.

"Kasırğa mı?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Evet, sen tahmin edilemezsin, güçlüsün ve zaman zaman dengesizsin, Kasırğa. Bu yüzden bundan sonra sana böyle hitap edeceğim." Sonra Arlo'ya bakıp "İyi geceler" dedi ve beni götürdü.

"Hadi gel bakalım, Kasırğa, yatma vaktin geldi."

"Sanırım şimdi gidiyoruz," dedim omzumu çevirip Cora'ya, o da gülümsedi ve bana el salladı.

Çıkışta Miranda'nın yanından geçiyoruz ve Soren ona bir bakış bile atmıyor. Onun ilgisizliğinden dolayı yüzünde beliren incinmeyi izliyorum. Bir bez bebek gibi oradan oraya sürüklenen kişinin kendisi olmamasına şükretmeliydi.

Dışarı çıktığımızda ve soğuk hava yüzüme çarptığında, elinden kurtulmak için bir kez daha denedim, ama nafile. Bekleyen arabasına doğru yöneldik ve o kapıyı açıp ben içeri girerken yanımda beklemeye başladı.

"Artık elimi bırakabilirsin."

"Buraya güvenli bir şekilde ulaştığınızdan emin olmak istedim." Sonunda beni bıraktı. "Şimdi, senin beni anlattığın kadar acımasız bir adam böyle bir şey yapar mıydı?" Bunu söylediğinde bir ayağım arabanın içindeydi ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Bunu sana kim söyledi?"

Arabaya binmem için işaret ediyor. Biniyorum ve o da peşimden geliyor, kapıyı arkamızdan sessiz bir kesinlikle kapatıyor. Çok yakın oturuyor, uyluğu benimkine yapışmış, sıcak, sağlam ve kasıtlı bir şekilde. Kokusu aramızda havada kıvrılıyor, temiz ve keskin, adını koyamadığım bir

yanı var. Onun farkında olmam beni rahatsız ediyor. Onun da benim farkında olduğumu bilmesi beni rahatsız ediyor.

"Bir sürü şey duyuyorum," diyor sesi alçak ve anlaşılmaz bir şekilde.

"Eminim biliyorsunuzdur. Peki, benim hakkımda neler duyduunuz?"

Araba evimin yönüne doğru ilerliyor.

"Evli olduğumu biliyorum," diyor.

"Evet, yaşadım. Eski kocam harika bir adam," diyorum gururla.

"Eğer o kadar harika biriye, neden artık onunla birlikte olmuyorsun?"

"Ben öyle değilim diyen kim?"

"Nişanlısının bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacağını düşünürdüm."

Ona deli olduğunu, Noah'ın kimseyle görüşmediğini söylemek için ağzımı açıyorum. Ama sonra Noah'ın özel hayatıyla ilgili uzun zamandır soru sormadığımı hatırlıyorum, ta ki geçen gece bir randevusu olup olmadığını sorduğumda hayır cevabını verene kadar. Bunu benden saklaması çok garip. Biriyle görüşüp görüşmediğini bilmiyorum ama bu beni rahatsız etmezdi. Elbette, beni şaşırttırdı, ama sadece hiç bahsetmediği için. Gerçi konuştuğumuzda genellikle Oliver hakkında konuşuyoruz, çünkü uzun zaman önce ilişkilerimizden bahsetmemeye karar vermiştik. Evet, bir anne olarak çocuğumun hayatında kimin olacağını bilmek istiyorum ve eğer ciddi bir ilişki varsa bana söyleyeceğini düşünmüştüm. Şimdi ise Soren'in söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını veya beni kızdırmak için mi söylediğini merak ediyorum.

"Biliyordun, değil mi?"

"Biliyor musun?"

"Eski sevgilinizin nişanlandığı."

"Elbette." Ve gözlerimi kaçırırken bu yalan dilimde acı bir tat bırakıyor.

"Kasırga."

Tekrar onun karşısına dikildim. "Ne?" Bu isimle çağrılmaktan nefret ediyordum ve eminim ki yüzümdeki somurtkan ifade bunu kanıtlıyordu.

"Birbirimize yalan söylememeye karar verelim." Yüz ifadesi değişiyor.

"Katılmak zorunda değilsin, ama ben senin söylediklerinin hiçbirine katılmak zorunda değilim," diye yanıtlıyorum.

Araba yavaşladı ve binamın önünde durduğumuzu gördüm. Soren'e baktığımda, koyu gri gözlerinin hâlâ bana kilitlenmiş olduğunu, beni bir tür bulmaca gibi incelediğini fark ettim.

"Olaylı gece için teşekkürler. Bir erkekle dışarı çıkıp da aşağılanmak her zaman eğlencelidir."

"Seni asla aşığlamadım." Kaşları çatıldı.

Derin bir nefes verip biraz daha dik oturdum. "Hayır, elbette hayır. İş kıyafetlerimle bir etkinliğe gitmemi sağlamanız, meslektaşlarımın en şık kıyafetleriyle orada olacağını bilmeniz inanılmazdı. Ama hayır, hiçbir şekilde aşığılanma olmadı." Son kısmı o kadar sahte bir coşkuyla söyledim ki, şu anda ne kadar alaycı davrandığımı anlamasını umdum.

"Anlıyorum..." diyor ve araba duruyor.

"Harika bir akşam için teşekkür ederim."

"Bu da yine bir alay, değil mi?"

Kapıyı açıp dışarı çıktım. "Ah, bilmiyorum. Bunu sen çöz bakalım, Bay Her Şeyi Bilen." Sonra kapıyı sertçe kapatıp binama giden yolda hızla ilerledim. Beni izleyip izlemediğine bakmak için arkama dönme zahmetine girmedim.

Şu an duygusal olarak çok yorgunum.

İş yerinde yoğun bir gün geçirdim, ardından gece boyunca yemek bile yiyemedim ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki neredeyse protesto ediyor. Bütün vücudum kafein ve sinirle çalışıyor. Bir de Soren gibi bir adam için yeterince iyi olmadığımı söyleyen kadından bahsetmeyelim bile. Ne cüret! Kimse bana bunu asla söyleyemez! Çok çalıştım ve çok şeyin üstesinden geldim, bir yabancının değerimi belirlemesine izin veremem. Bunu ben değerlendirmeliyim, hikayemi bile bilmeyen bir yabancı değil.

Ön kapıyı çarparak doğruca mutfığa koştum. Ses, boş evin içinde yankılandı ve göğsümdeki öfke uğultusuna eşlik etti. Buzdolabını hızla açtım, gördüğüm ilk şeyi kaptım ve tadına bile bakmadan ağzıma tıkmaya başladım.

Dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çekerken parmaklarım klavyede hızla hareket etmeye başladı bile; eski kocamın adını arıyor, gerçekten nişanlı olup olmadığını ve bunu söylemeyi unutup unutmadığını öğrenmeye çalışıyorum.

Ve Tanrım, umarım Soren bu konuda haklı değildir.

SEKİZ

SOREN

Bana çok kızgın ve haklı da.

Miranda'nın sonunda durumu anlayacağını umarak, belki de onu küçük düşürüp başımdan atmak için onu yanıma aldım. Ama ön kapısıyla uğraşırken, kabul etmek istemediğim bir suçluluk duygusu hissettim. Kapıyı açıp içeri girene kadar bekledim, izledim. Evet, çok kızgındı ve haklıydı da.

Nefesimi veriyorum, şoföre gidebileceğini söylüyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Hızlı bir dokunuşla, saatler önce çantasına gizlice yerleştirdiğim dinleme cihazı çalışmaya başlıyor.

"Ne kadar da adi bir herif. Kendini kim sanıyor?" diye mırıldandığını duydum. "Eski sevgilimin nişanlandığını bildiğini sanıyor. Hiçbir fikri yok."

Odanın sessizliğe bürünmesinden önce bir klavye tıklama sesi duyuluyor.

Noah'ın nişanlı olduğunu kesin olarak biliyorum. Nişanlısını tanıyorum. Ve şimdi sanırım eski sevgilisini de tanıyorum.

Araba apartmanımın önüne yanaşırken onun "Yok artık!" diye homurdandığını duydum. Ve aradığını bulduğunu anladım. Araştırma konusunda uzmandır, bu yüzden daha önce bilmemesine şaşırdım.

Noah'ın nişanlısı Taylor aslında benim için çalışıyor. Daha önce onunla birkaç kez etkileşimim olmuştu, ancak biraz araştırma yapıp Taylor'ın Bayan Knight'in eski sevgiliyle birlikte olduğunu öğrenene kadar ikisini

bir araya getirememiştim. Ayrıca nişanlarının kamuoyuna açıklanmadığı da dikkatimi çekti. Taylor'a sorduğumda, Noah'ın dikkate alması gereken bir çocuğu olduğunu söyledi, bu da temelde babanın eski sevgilisinin bilmesini istemediği anlamına geliyor. Bu yüzden Cressida'nın bilmediğini tahmin ettim ve sanırım haklıydım.

Arabadan inerken onu dinlemeye devam ediyorum. Sesinde bir şekilde rahatlatıcı bir şey var, özellikle de beni azarlarken. Hayatımda bana bu şekilde davranacak kadar cesur çok az insan var.

"Ondan nefret ediyorum," diyor ve dizüstü bilgisayarın sertçe kapandığını duyuyorum.

Yüzde doksan dokuz oranında benden bahsettiğinden eminim.

Kulaklığımdan dinleme cihazını çıkarıp asansöre bindim ve en üst katın düğmesine bastım. Yolculuk sorunsuz, sessiz ve tam istediğim gibiydi. Kapılar açıldığında, tanıdık dairemin görüntüsüyle karşılaştım; tıpkı benim gibi kontrollü ve titiz bir alan.

Geniş ve açık planlı yaşam alanı, şehrin milyon dolarlık manzarasını sergileyen yerden tavana pencerelerle destekleniyor. Geceleyin, şehir silüeti adeta alev almış gibi parlıyor; binalar ve farlar altın ve beyaz bir renk cümbüşü içinde birbirine karışıyor. Yaşam alanım minimalist ama soğuk değil. Karşılıklı iki büyük gri kanepeler, özenle yerleştirilmiş krem rengi yastıklar, aralarında el oyması ahşap bir sehpa ve mekan kalabalıklaştırmadan yumuşatan dokulu bir halı bulunuyor.

Burada her şeyin yeri belli. Dağınıklık yok. Kaos yok. Sadece düzen, ve tam da ihtiyacım olan gibi.

Önceki dairelerimin aksine, burayı çok seviyorum. Manzara muhteşem ve işime yakın. Ama bazen yalnızlık hissi veriyor, gerçi bunu asla kimseye itiraf etmem.

Orada duruyorum, aşağıdaki şehir ışıklarına bakıyorum, dünya sanki bana aitmiş gibi önümde serili. Ama aklımdan geçen tek şey, bir şekilde sınırlarımı bozmayı başarmış, mavi gözlü, sivri dilli bir sapık.

DOKUZ

CRESSIDA

Geçen hafta Soren'e röportajı ne zaman yapabileceğimizi soran bir e-posta gönderdim. E-postayı açtı - bunu kesin olarak biliyorum çünkü e-postalarımnda okundu bilgisi açık. Ama belli ki cevap vermemeyi tercih etti.

Bu hafta başlarında Noah'ı Oliver'ı geri getirdiğinde gördüm ve nişanlanması hakkında ve neden bana bundan bahsetmediği hakkında soru sorma isteğime karşı koymak zordu. Ve Soren'in bana gerçeği söylediğini öğrenmek, özellikle de bu bilgiyi benimle sadece kötü niyetle paylaştığını bildiğim için, yutması zor bir hap oldu. Çünkü o gerçekten de böyle bir pislik.

Oliver ve ben Noah'ın gelmesini bekliyoruz. Ailesini ziyaret etmek için Oliver'ı almaya geç kaldı. Bir yandan ona kızın da gelip gelmeyeceğini sormak istiyorum ama ondan ve ilişkilerinin ne kadar ciddi olduğundan bile haberdar olmamam gerekiyor. Harika bir ortak ebeveynlik ilişkimiz olsa da, oğlumuzun hayatında kimlerin olduğu konusunda bilgi paylaşımımızı geliştirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

"Nana ve Büyükbabayı görmeye heyecanlı mısın?" diye sordum Oliver'a. Noah'ın ailesini çok seviyor ve onu suçlamıyorum çünkü inanılmaz insanlar. Ben de onların ailesinin bir parçası olmaktan çok mutluydum ve ailemin tamamı başka bir eyalette yaşadığı için Oliver'ın da böyle bir destek sistemine sahip olmasından memnunum.

"Evet. Ve Taylor da bu hafta sonu bizimle geliyor," diyor heyecanla.

"Taylor mı?" diye sordum kayıtsızca.

“Evet, babamın yeni arkadaşı. Bana bir Nintendo Switch aldı,” diyor, sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi. Noah'ın ona aldığını varsaydım. Sormak aklıma bile gelmedi.

"Çok nazik davrandı." Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama Noah'ın bunu benimle kendisi paylaşmadığını bilmenin verdiği hafif üzüntüyü inkar edemem.

Arkamdan bir arabanın yanaştığını duydum ve Nuh olduğunu düşünerek döndüm. Ama arabadan inen kişi kesinlikle Nuh değildi.

Hayır, o lanet olası Soren Nixon.

Bizzat kendisi.

Bütün aptalların en aptalı.

Bakışlarını Oliver'a çevirmeden önce beni baştan aşağı süzdü. Bize yaklaşırken bir elini takım elbisesinin ön kısmına doğru indirdi.

Tek kelime etmeden ona dik dik baktım. En son istediğim şey, özellikle oğluma yönelik belirsiz tehdidi göz önüne alındığında, onun oğlumla tanışması.

“İyi günler, Bayan Knight. Bu genç beyefendi kim?” Hâlâ Oliver'ı süzüyor.

Oliver ona içtenlikle gülümsedi. "Ben Bay Knight'ım," dedi Oliver gururla, göğsünü biraz kabartarak.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

“Soren, neden buradasın?”

"Sizinle birlikte bir içki içmeye ne dersiniz diye düşünüyordum," demeden önce gri bakışları benimkilerle buluşuyor.

Alaycı bir şekilde, "Yani, yine yanlış kıyafet giyebilirim mi?" diye soruyorum.

“Elbette hayır. Giydiğiniz kıyafet gayet uygun.”

"Evet anne, harika görünüyorsun," diye neşeli bir şekilde söylüyor Oliver ve ben de teşekkür etmek için omzuna hafifçe vuruyorum.

Kot pantolon ve açık pembe bir tişört giydim. Oliver'la öğleden sonrayı geçirebilmek için işten erken çıktım, çünkü o bu hafta Noah ile birlikte uzakta olacak. Onu dondurma yemeye götürmek için kıyafetlerimi değiştirdim.

Ne yaptığımı fark etmeden önce sırtım biraz doğruldu ve Noah da beni burada beklerken görünce aynı derecede şaşırdı. Genellikle içeri girer ve Oliver'ı alırdı, sanırım bugün de öyle olacağını düşünmüştü. Muhtemelen

bu yüzden onu getirmişti. Arabadan indi ve işte o zaman Soren'in yakınlarda durup bizi izlediğini gördü.

"Baba!" Oliver doğruca Noah'ya koşup kollarının arasına atladı. "Bütün eşyalarımı topladım, gitmeye hazırım." Oliver bana döndü ve el salladı. "Bir hafta sonra görüşürüz anne. Seni seviyorum." Arabanın arka koltuğuna binerken ben de ona karşılık olarak hafifçe el salladım.

Araba kapısı kapalı ve artık beni duyamıyor, ama Soren'in orada durması umurumda bile değil; Noah'ya sert bir tonla, "Taylor aileyle mi görüşüyor?" diye soruyorum.

Bana bakarken kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu ve mahcup bir şekilde, "O zaten yaptı," dedi.

Ona el salladım. "Tabii ki, nişanlısın. Nasıl unutabilirim ki?" Noah'ya dönmeden önce Oliver'ın bize dikkat etmediğinden emin olmak için ona bir göz attım. "İyi bir hafta geçir."

Kahretsin! Arkamı dönüp evime doğru yürümeye başladım, ama tam kapıya vardığımda Soren'e baktım ve "Artık gidebilirsin. Burada istenmiyorsun." dedim. Sonra da kapıyı sertçe arkamdan kapattım.

Ona yaslanarak konuşmalarını duyabiliyorum.

Nuh, Soren'e "İkiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye soruyor.

"Öyle diyebilirsin," diye yanıtlıyor Soren belirsiz bir şekilde.

Bir kadının sesini duymadan önce tekrar sessizliğe bürünüyorlar.

"Soren, seni görmek güzel."

"Taylor," diye selam veriyor.

Ve bu da beni kapıyı hızla açmaya itti ve herkesin dikkati bana yöneldi. Soren'e dik dik baktım ve onu işaret ettim. "Sen. İçeri gir. Şimdi."

Soren bana doğru gelirken gözleri kısılıyor. İçeri girmesi için kenara çekiliyorum ve girdiğinde, eski sevgilime ve nişanlısına parlak ama sahte bir gülümseme gönderip kapıyı kapatıyorum. Derin bir nefes alarak, arkamı dönüp Soren'le yüzleşmek için cesaret topluyorum. Döndüğümde, beni meraklı bir ifadeyle izlediğini görüyorum. Baştan aşağı siyah giyinmiş, ürkütücü görünüyor ama saçları her zamankinden daha dağınık. Ve dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapışmış, sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi ama ben bir kelime bile söyleyemeden konuşuyor.

"Ne güzel bir aileniz var. Taylor'ı Noel'de evinize davet etmeyi düşünüyor musunuz?"

Hiç düşünmeden eğildim, topuklu ayakkabılarımdan birini aldım ve yüzüne fırlattım. Havada yakaladı.

Onun ve hızlı reflekslerinin canı cehenneme.

Elindeki ayakkabıya şöyle bir göz attıktan sonra yere bıraktı, ardından bakışlarını bana çevirdi. "Saldırı. Sanırım bu yeni bir şey."

"Taylor hakkında hiçbir şey bilmediğimi biliyordun. Planın bu muydu, beni alt edip hikaye peşinde koşmamı engellemek mi?" diye öfkeyle söylendim.

"İşe yaradı mı?"

"Hayır, bu beni daha da öfkeliyordu."

"Yani beni içeri tecavüz etmek için davet ettin. En azından önce beni öpebilirdin."

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" diye düşünüyorum. Düşüncesine karşı başımı sallıyorum. Onu öpmek mi? Elbette, öpülesi dudakları var ve çok çekici—muhtemelen benim için fazla çekici, kesinlikle öyle.

Bana doğru bir adım attı ve ben ön kapının yanında olduğum yerde kaldım. Onun üstünlük sağlaması ve beni geri püskürtmesi tamamen benim hatam. Hareket etmeliydim.

Keşke onu içeri davet etmeseydim bile.

Ama çok öfkeliydim.

"Çok öpülesiyim," diyor ciddi bir şekilde. Ve bunu anlamam biraz zaman alıyor, ama sonra kahkaha kabarıyor ve karnımı tutarak kontrolsüzce gülüyorum.

Gerçekten de bunu söyledi, hem de yüzünde hiçbir ifade olmadan.

Gözlerimi silerek kendimi toparlamayı başardım.

"Özür dilerim ama komedyen olmayı hiç düşündünüz mü?" diye soruyorum, yüzümdeki gülümsemeyi gizleyemedim.

"Sen gülüyorsun ama ben gülüyorum." Sesi hâlâ ciddi.

Aslında, neredeyse her zaman ciddi bir tonda konuşuyor.

"Taylor'ı nereden tanıyorsun?" diye soruyorum konuyu değiştirerek. Onu öpmeyi düşünmek istemiyorum. Haber için araştırdığınız insanları öpmezsiniz. Dudakları çok öpülesi olsa bile (ki dili şu anda dudaklarında geziniyor), onu öpmek çok aptalca olurdu.

Ve ben o kadar da aptal değilim.

Öyle miyim?

"O benim için çalışıyor."

"Elbette ki öyle."

“Medya çalışanlarının çoğu, şu ya da bu şekilde benim için çalışıyor.” Bunu sanki zaten bilmem gerekiyormuş gibi söylüyor. “Şimdi, benimle bir içki içmeye gelir misiniz?”

"Hayır," diyorum dosdoğru.

Yavaş ve temkinli bir şekilde yaklaşıyor, ta ki kollarını kaldırıp başımın iki yanına koyarak beni çevreleyene kadar. O kadar yakın ki, ondan yayılan ölümü hissedebiliyorum, varlığı içinden geçemeyeceğim bir duvar gibi.

"N-ne yapıyorsun?" diye neredeyse duyulmayacak bir sesle sordum.

"Kapıyı engelliyorsun. Yoksa beni öpmeyi mi planlıyordun?"

"Neden sürekli öpüşmemizden bahsediyorsun? Sana seni öpmek istediğime dair hiç bir işaret verdim mi?"

"Evet."

Başımı geriye doğru attım. "Ne zaman?"

"O masum gözlerde saklı, Hurricane, dudaklarıma değen o bakışlarda."

"Gözlerinizi kontrol ettirmeniz gerekiyor."

Ve kahretsin, bakışlarım onun o lanet olası dudaklarına kaydı.

Ve bunu yaptığında, sanki alaycı bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi ağzı seğiriyor.

"İyi geceler, Kasırga."

"Evet, neyse işte."

İkimiz de kıpırdamayınca, "Sen bir defans oyuncusu gibi kapıyı bloke ettiğin sürece buradan gidemem," dedi.

"Beni yerinden oynatacak kadar erkek değil misin?" diye aptalca bir şekilde ağzımdan kaçırdım, hâlâ kapıyı bloke ettiğimin farkında bile değildim. Yolumdan çekilmeden önce, belimi kavradı ve beni zahmetsizce kaldırıp kendine yaklaştırdı. Vücutlarımız birbirine değecek kadar yakın değildi, ama aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı. Sonra beni kapının hemen yanına, ayaklarımın üzerine bıraktı. Kapıyı açıp çıkmadan önce bana göz kırptı ve kapıyı arkasından kapattı.

O adamdan uzak durmalıyım.

O, tam anlamıyla kötü bir haber.

ON

SOREN

Dün gece röportaj hakkında konuşmak için Cressida'nın evine gitmişim. O lanet olası işi olabildiğince ertelemek istiyordum ama o çok ısrarcı. Bu hafta bana birkaç kez e-posta gönderdi, hatta dün gece evinden ayrıldıktan sonra bile. Onunla oturup konuşmak ve anlaşmamızın gereğini yerine getirmek için beni sürekli sıkıştırıyor.

Onunla ne zaman görüşmem gerektiği konusunda düşünürken kalemimi masaya vuruyorum. Bu hafta tamamen müsait olduğundan eminim. Ama aynı zamanda ondan uzak durmam gerektiğini de biliyorum. Nedense, onun yanında gardımı indiriyorum.

Evet, inanılmaz derecede güzel ve onu öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum, ama öpmeyi düşüneceğim son kişi o olmalı. O düşmanımız. Forsaken'ın onlarca yıldır elde etmek için çok çalıştığı her şeyi yerle bir edebilir.

Onun haberlerini okudum ve konularını araştırırken ne kadar derine indiğini ve detaylı çalıştığını biliyorum. Olağanüstü bir gazeteci. Rakip bir şirket için çalışmıyor olsaydı, kendim işe alırdım. Ama çalışıyor ve işini seviyor gibi görünüyor. Ancak, doğru miktarda para neredeyse herkesi etkileyebilir.

Ama eğer para onun için bu kadar önemli olsaydı, muhtemelen ailesi varlıklı olan eski kocasıyla kalırdı. Bence para çoğu zaman kararlarında etkili olmuyor. Zenginlikten kolayca korkan biri gibi görünmüyor. Örneğin, kolayca korkan bir kadın, son derece yetersiz giyindiğini ve bunun fark

edilmeyeceğini bilerek galaya adım atmazdı. Ve cesur bir yüz takınarak, umursamıyormuş gibi davransa da, daha sonra bana aslında çok umursadığını kanıtladı. Sadece bunu herkesten daha iyi gizliyordu.

Miranda'nın ona nasıl davrandığını düşündükçe elimdeki kalemi daha da sıkıyorum. Belki de belli bir tipim var. Ama güzel bir kadın bir erkeği kolayca etkiler ve Küçük Bayan Kasırğa'nın muhteşem bir kalçaya sahip, çarpıcı bir kadın olduğu inkar edilemez.

Maya ofisime girerken, "Bu akşam yemek var mı?" diye sordu. Kalemi gereğinden fazla sertçe masaya bıraktım ve çenemi sıkıca kenetleyerek yukarı baktım.

"Bir iş bulman gerekiyor," dedim ona. Şaşkınlıkla nefesi kesildi, gözleri kocaman açıldı. "İnsan Kaynakları'ndan sana bir iş bulmalarını isteyeceğim."

"Neden?" Bana sanki en sevdiği anısını öldürmüşüm gibi bakıyor.

Başımı sallayıp ayağa kalktım. "Çünkü ben senin kocan değilim Maya. Ben senin kardeşimim. Seni desteklemeye devam etmeyeceğim. Artık iş bulup kendi ayakların üzerinde durmanın zamanı geldi. Bunun için gerekli araçları sana sağlayacağım."

"Çalışmak istemiyorum, Soren," diye sızlandı. Gözlerim kısıldı ve sonra ekledi, "Çok fazla hastane randevum var, hiçbir iş bunu istemez."

"Randevularınızın hepsini biliyorum, sorun olmayacak." Elimle onu gönderdim.

Bana sanki beni tanıımıyormuş gibi bakıyor. Alnı kırışıyor ve bir adım geri çekiliyor. "Artık beni sevmiyor musun?"

"Seni önemsemişimi biliyorsun Maya, ama kendi geçimini sağlamayı öğrenmelisin."

Asistanımı arayıp bize katılmasını rica ediyorum. Layla içeri giriyor ve kız kardeşime el sallıyorum. "Ona bir iş bul."

Layla başını salladı ve ardından Maya'ya döndü.

Maya, Layla'nın peşinden dışarı çıkarken, "İyi para kazandırmalı ve çok fazla saat çalışmamalıyım," diyor.

İçimden bir ah çekiyorum, onun bu halde olmasının büyük bir sebebinin ben olduğumu biliyorum. Ona her zaman göz yumdum ve bunu itiraf edecek kadar da erkeğim. Yine de, benim gibi bir adamın sabrının da bir sınırı var ve son zamanlarda bu sınırı aşmaya başladım.

Sakin görünümümün altında, açlık sessizce, sabırla, bekleyerek beni pençeliyor.

Ringde bir dövüş. Bıçağın keskin ucu. Kan dökülmesi. Kafamı dağıtan tek şeyler bunlar.

Bu düşünceyi şimdilik bastırıyorum.

Kahretsin. Şimdi kendi yarattığım karmaşayı kendim temizlemek zorundayım.

"Efendim, birinci hatta bir aramanız var," diyor Layla bana.

Telefonu açarken kim olduğunu sormaya bile gerek duymadım ve hattın diğer ucundan Cressida'nın sesini duyduğum anda sırtım hemen dikleşti.

"Binanızın önündeyim, Soren. İçeri girmeme izin verir misiniz?"

ON BİR

CRESSIDA

Böyle bir ofis binasına girmek, bir etkinliğe girmek kadar kolay değil. Davetiyeye ihtiyacınız var, ki bende belli ki yok. İşte buradayım, güvenlik kontrol noktasında mahsur kaldım, görevliler bana "buraya ait değilsin" bakışları atıyor, geçemiyorum. Telefon ettiğimde cevap vermesini beklemiyordum ama verdi. Birkaç kelime sonra kapılar açıldı ve işte böylece içeri girdim.

Asansörle en üst kata çıkarılıyorum. Kapılar açıldığında lobide bir kadının masada oturduğunu görüyorum. Bilgisayarından başını kaldırıp ayağa kalkarken bana zoraki bir gülümseme sunuyor. Beni selamlıyor ve adını söyledikten sonra beni kapısına götürüp içeri girmem için kapıyı açık tutuyor.

Parası olan insanlarla uğraşmaya alışkınım. Nuh'un ailesinin çok parası var, bu yüzden beni en ufak bir şekilde korkutmuyor. Yaptığım işten iyi bir maaş alıyorum; kendi evimi geçindirmeye ve oğluma bakmaya yetiyor. Ama Soren bambaşka bir seviyede. Paranın ta kendisi gibi görünüyor; eski zenginlerin ta kendisi. Adeta para kokuyor. Ve yaptığım tüm araştırmalardan biliyorum ki, güçlü ve varlıklı bir aileden geliyor ama bir şekilde her şeyini kaybetmiş.

Bakışları vücudumu baştan aşağı süzüyor, sanki bugün ne giydiğimi değerlendirmiş gibi. Ona izin veriyorum çünkü mor bluzum ve dar siyah pantolonum hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Bu bir yalan. İçimden bir ses en azından iyi görüldüğümü düşünmesini umuyor.

“Ne büyük sürpriz,” diyor ayağa kalkıp masasının etrafından dolaşırken. “Çıkarken kapıyı kapat Layla ve konuğumla işim bitene kadar tüm toplantılarını iptal et.” Talimatlarını bitirdikten sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. “Oturun lütfen, Bayan Knight.”

"Benim bir adım var," diyorum, masasının yanındaki iki koyu gri kanepeden birine otururken çantamı sıkıca tutarak.

Soren, ışığın altında parıldayan kristal sürahiler ve uyumlu viski bardaklarının bulunduğu büfeye doğru ilerliyor. Bardaklardan birine birkaç buz parçası atıyor, sessiz odada ses keskin bir şekilde yankılanıyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor.

"İçmek?"

"Elbette." Daha sonra işe geri dönmeyi düşünmüyorum. Eve gidip ayaklarımı uzatıp, televizyonda uyuyakalacak kadar çok izlemeyi planlıyorum. Tabii ki biraz pizza ve tatlıyla birlikte, bana göre mükemmel bir gece olurdu.

Her bir içeceği doldurmasını izliyorum, sonra dönüp oturma alanına doğru yürüyor, tam önümde durup içeceğimi bana uzatıyor. İçeceğimi alıp teşekkür ediyorum, ardından yanıma oturuyor. Tam yanıma.

"Başka bir kanepen daha var," diye homurdandım ona sinirli bir bakış atarak.

Bir yudum su içtikten sonra, "Evet, öyleyim. Çok dikkatlisiniz," diye yanıtladı.

Onun ukala yorumuna karşılık vermemek için dilimi ısırđım ve kendi içeceğimden bir yudum aldım. Orada sessizce oturup birbirimize baktık.

Buraya mülakat için geldim ama sanırım beni oyalıyor ve gerçekten istediğimi vermeyecek. Ama bu bana uymuyor, çünkü bir şekilde her zaman istediğimi elde ederim.

"Not alabilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır!" diye kesin bir dille söylüyor.

"Soren, röportajlar böyle olmaz."

"Röportajların nasıl geçtiğini biliyorum, Bayan Knight. Bilmeseydim, bugün bulunduğum yerde olmazdım, değil mi?" Düşünceli bir ifadeyle duraksıyor. "Aslında, bu bana şunu hatırlattı. Sizden başka bir şeye daha ihtiyacım var."

"Ne? Neden?"

"Zamanımı ayırmam karşılığında bazı şartlar olacağını size söylemiştim."

"İstediğimi vermeden önce benden daha kaç şeye ihtiyacınız var?" diye soruyorum bıkınlıkla.

Bir yudum daha alıyor ve sonra bardağını indiriyor. Bileğindeki Rolex parıldıyor ve güçlü parmakları dizinin üzerinde duran bardağı sıkıca kavlıyor. Bronzlaşmış ve damarlı ellerinin ne kadar güzel görüldüğüne hayran kalmadan edemiyorum. Noah'ın bilgisayar başında çalışan elleri var. Soren'in de işi göz önüne alındığında aynı ellere sahip olması gerekirdi, ama o, elleriyle ne yapacağını bilen bir adamın ellerine sahip.

Bu durum ondan nefret etmemi daha da artırıyor.

"Bunu beğeneceğinizden eminim," diyor, sanki beni tanıyormuş gibi.

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü eğlenceli ve belli ki sende bu eksik." Ayağa kalkıp bardağını doldurmaya gitti. "Hazır mısın? Arabamı çağıracağım."

Saate şöyle bir baktım. "Daha akşam yemeği vakti bile gelmedi. Ne planlamış olabilirsin ki?"

"Erken geleceğiz ama emin olun, keyif alacaksınız." Bu adamın tehlikeli olduğunu biliyorum. Karanlık, ölümcül sırlarla dolu ve kesinlikle güvenmediğim biri. Ama bu hikayeye ihtiyacım var. Ve Soren'in gizli gölgelerinde bir şey beni çağırıyor.

Bu yüzden, içimdeki tüm uyarılara rağmen, başımı sallayıp onunla gitmeyi kabul ettim.

Masasına doğru ilerler, cep telefonunu alır ve cebine koyar, sonra kapıya gider. Kapıyı açarak, "Hazır mısınız?" diye sorar.

"Elbette." Ayağa kalkıp kapıdan dışarı çıktım.

Asansöre kadar beni takip ederken asistanına hiç dikkat etmiyor. Soren düğmeye basıyor ve asansörün gelmesini beklerken tamamen sessiz kalıyoruz.

Aramızdaki havada viski kokusunu alabiliyorum. Bu koku, onun ağzıyla yapmamam gereken şeyleri düşünmeme neden oluyor. Beni öpmekten bahsettiğinden beri, tadının nasıl olduğunu merak edip duruyorum.

Asansöre biniyoruz ve arabasına ulaşana kadar aşağıya inerken sessizlik devam ediyor. Arabanın kapısını benim için açtığında nihayet soruyorum: "Nereye gidiyoruz?"

"Size söylemenin ne eğlencesi olurdu ki? Sürpriz olmasını çok daha fazla tercih ederim," diyor.

Ben arabaya bindim, o da arkamdan bindi.

Ona dönerek, "Bu etkinlik için uygun giyinmiş miyim?" diye sordum.

"Bu bir etkinlik değil." Sırttı, bakışlarıyla beni yaktı. Beni korkutmaya çalıştığını anlıyorum, ama kolay kolay korkutulamam.

"Evlenmeyi düşünüyor musun?" diye soruyorum.

"Evliliğinizden keyif aldınız mı?"

"Evet, öyleydi. İyi bir evliliğim vardı."

"Peki, neden bitirdiniz?" diye soruyor.

"Çünkü artık birbirimizi sevmediğimizi ve arkadaş olarak daha iyi olduğumuzu fark ettik."

"Tahmin edeyim. Önce sen ona söyledin, o da kabul etti." Cevap olarak başımı salladım. "Tahmin etmiştim zaten."

"Neden?"

"Çünkü o adamın seni hâlâ sevdiği açıkça belli." Bunu sanki Nuh'u bir şekilde tanıyormuş gibi söylüyor.

"Nişanlı. Yoksa unuttunuz mu?"

"Çünkü artık istediği şeye sahip olamıyor." Araba yavaşça dururken tekrar sırttı.

Soren arabadan indi ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Çantanı bırak. İhtiyacın olmayacak." Talimatlarını yerine getirdim ve arabadan indim. Yukarı baktığımda kırmızı bir kapı fark ettim. Soren beni kapıya götürdü, açtı ve ardından kendisinden önce içeri girmem için işaret etti. Bir kadın masanın başında duruyordu ve ona bakarken gözleri kocaman açıldı, dudakları cilveli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"İyi günler, Bay Nixon. Jake, sizi beklediğini söyledi." Bize kısa bir koridordan geçip sonundaki kapıya doğru ilerlememizi işaret etti. Kapıyı iterek açtığında, içerisinin loş, neredeyse bir kulüp gibi olduğunu gördüm. İlk başta kafam karıştı. Hemen tanımlayamadığım diğer seslerle karışık hafif bir müzik duydum. Ama gözlerim alışınca yatakları gördüm. Ve o yataklarda insanlar vardı.

Ve ben sadece bakakalabiliyorum.

Bakışlarım, altmış dokuz pozisyonunda sevişen bir çifte takılıyor; kadın üstte, bacaklarını erkeğin yüzünün üzerine açmış, erkek de onu yalıyordu. Kadın, erkeğin penisini emerken başını yukarı aşağı sallıyordu. Yanaklarım kızardı ve aynı anda hem utanç hem de hayranlık karışımı bir duygu hissettim.

Soren elimi tuttuğunda irkildim ve sonra eğilip fısıldadı: "Burada kaybolmanı istemeyiz, değil mi Kasırga?" Hafifçe sırttı ve beni daha da

içeriye çekti.

"Burası neresi?" diye sordum, beni önünde bir yığın evrak bulunan bir adamın oturduğu bara götürürken.

Soren, "Jake, Bayan Knight'a buranın ne olduğunu anlatır mısınız?" diye soruyor.

Adam, Jake, evraklarından başını kaldırıyor. Ve hemen aklıma şu geliyor: Burası gibi bir yerde çalışacak biri gibi görünmüyor. Yakışıklı, Soren'e çok benziyor, ancak yanımdaki adamdan daha rahat ve sakin görünüyor.

"Daha önce hiç böyle bir kulübe gitmedin mi?" diye soruyor Jake.

"Öyle bir şey söyleyemem," diye yanıtlıyorum.

"Etrafınıza bakın, buradaki herkesin ortak bir özelliği olduğunu fark ettiniz mi?" Jake elini odaya doğru salladı ve bakışlarım yavaşça mekanı taradı. Her yerde yataklar vardı. Bazıları açık alanda, bazıları cam pencereli odalarda, diğerleri ise kapılar kapatıldığında hiçbir manzara görünmeyen özel odalardaydı. Ve kulübe gelenlerin hepsi, renkli bir bileklik dışında, tamamen çıplaktı.

"Bu bantlar ne anlama geliyor?" diye sordum Jake'e dönerek.

"Katılmak için bir müzik grubunuzun olması gerekiyor," diye açıklıyor Jake.

Ne Soren'in ne de benim bir bileklikimiz yok. Şaşkın ifademi fark eden Jake, "Soren içeri dalıp kuralları çiğnemeyi sever. Ama merak etme, burası onun tarzı değil. Burada kavga olmaz, değil mi Soren?" dedi. Jake ona gülümsedikten sonra tekrar bana baktı.

"Mekanlarım rıza esasına dayalı zevke odaklanıyor. Bu mekanı yeni açtım. Diğer kulübüm daha büyük ve daha tanınmış, ancak burası için daha samimi bir ortam istedim."

"Her bileklik renginin bir anlamı var. Sarı, oynamakla ilgilendiğinizi ancak henüz hazır olmayabileceğinizi gösterir. Yeşil, her şeye açık olduğunuzu gösterir. Kırmızı ise oynamanızın yasak olduğunu belirtir."

"Bu yerlerin varlığından haberim yoktu," diye fısıldadım.

Soren elimi sıktı ve sonra Jake'e dönerek, "Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" diye sordu.

Jake evraklarına şöyle bir göz attıktan sonra Soren'e doğru itti. Elimden tutan Soren, kağıt yığını aldığını aldı, en üstteki sayfaya şöyle bir göz gezdirdi ve "İletişime geçeceğim" dedi. Jake'e başıyla selam verdi, elimi tekrar tuttu ve beni götürmek için döndü.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendim Jake'e arkamdan.

"İstedığınız zaman tekrar gelin."

Gülümsedim ve son bir kez etrafa baktım.

Soren, hafif bir rahatsızlık ve... sahiplenme duygusuyla, "Bir daha asla geri dönmeyeceksin," diyor.

"Tabii baba, ne dersen de." Beni kulüpten dışarı çekerken gözlerimi devirdim.

ON İKİ

SOREN

Onun her hareketini izlemeden buraya geri dönmesine asla izin vermem. Onu buraya getirmek riskliydi, ama bir süreliğine nefesinin ensemde olmasının iyi geleceğini düşündüm. İşe yarayacak mı? Tam olarak emin değilim, ama umarım yarar. Belki de hikayesinin yönünü değiştirir ve sadece üyelerinin bilmesi gereken gizli bir topluluktan ziyade bir seks kulübü hakkında yazmanın çok daha ilginç olacağına karar verir. Ama bunun olma ihtimalinin çok yüksek olduğunu sanmıyorum. O, kendi iyiliği için fazla bilgili ve çok zeki. Duyduğuma göre sakladığı kanıtlar var ve eğer kaybolursa, bunlar ortaya çıkacak. Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim, ama ona sorsam bile gerçeği öğrenemeyeceğimi hissediyorum.

"Şimdi beni nereye götürüyorsunuz? Belki de uyuşturucu satan bir yere?" diye heyecanla ellerini çıırttı.

"Yemek ne olacak?" diye sordum. Tam bunu söylerken karnı guruldadı. "Yemek olsun o zaman," dedim şoföre nereye gideceğini söylerken ve ona geri döndüğümde, ikimizin de o kadar yumuşak olmadığını bildiğimiz o bebek mavisi gözleriyle bana bakıyordu.

"Güzel bir plandı," diyor, kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslanırken.

"Plan mı?"

"Evet, az önce yaptığın şey." Başparmağını omzunun üzerinden kulübe doğru salladı. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ama işe yaramadı."

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi masum göstermeye çalışıyorum ama işe yaramayacağını biliyorum.

"Beni konudan saptırabileceğini sandın. Şehirdeki bir seks kulübüyle ilgili bir hikayenin, senin yerine o konu hakkında yazmama vesile olacağını düşündün." Yaklaştı, sanki beni öpecekmiş gibi ellerini aramızdaki boşluğa bastırdı. Çok yakındı. "Sana bir şey söyleyeyim Soren. Sen bir seks kulübünden çok daha ilginçsin."

"İltifatınız için teşekkür ederim," diye soğukkanlılıkla karşılık verdim.

Doğruldu ve sonra bana baktı.

Bunu çok sık yapıyoruz; birbirimize bakıyoruz.

"Yani, bunu kabul ediyor musunuz?" diye soruyor.

"Jake'i iş için ziyaret etmem gerekiyordu, bu yüzden bir taşla iki kuş vurmak istedim," diye itiraf ediyorum. Başını sallıyor ve gülümsüyor. Bu ifadesini gerçekten sevmeye başladım.

Öne eğilerek, nefesim kulağına değecek kadar yaklaştım ve "Peki, hoşuna gitti mi, onu ağzına alması, tüm uzunluğunu o nefis ağzına alması?" dedim. Geri çekildiğimde gözlerinin kocaman açıldığını ve ağzının hafifçe aralandığını gördüm. Hemen doğrulup gözlerinin içine baktı.

"Bacaklarını açıp bacaklarının arasına dokunması hoşuna gitti mi Soren?" Dudaklarımda istemsizce bir gülümseme belirdi—çok iyiydi. "Daha önceki konuşmamızı ve bana nasıl ters köşe yaptığını unutmadığımı sanma. O yüzden tekrar soruyorum, evlenmeyi düşünüyor musun?"

"Bu, görüşmenin bir parçası mı?"

"Olabilir. Gerçekten de duruma bağlı," diye düşünüyor.

"Hayır. Evlilik fikrinden nefret ediyorum ama aynı zamanda destekliyorum da. Bir amacı var."

"Evliliğin bir amacı mı var? Aman Tanrım, umarım bir gün evlendiğinizde ona bu lafı etmezsiniz." Araba dururken gözlerini devirdi. Yüzünü tutup, yanına yaklaşıp, ona sağlam bir dayak atmayı çok istesem de yorum yapmadım. Bunun yerine arabadan indim ve onun da inmesini bekledim.

Yanımda durduğunda elini tutuyorum. İlk birkaç kez yaptığımda hep uzaklaşmaya çalıştı ama yakınımda olduğunu bilmek hoşuma gidiyor çünkü o sinsî bir şey. Niyetlerinin ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden onu her zaman gözümün önünde tutmayı tercih ediyorum. Elini romantik bir şey için tuttuğumu düşünmüyor ve bundan memnunum çünkü ben romantizmle ilgilenmiyorum. Ve ilgilensem bile, ona romantik davranmaya çalışmazdım.

Evet, dudaklarına gerektiğinden biraz daha sık bakıyorum ama bunun nedeni gerçekten tadının nasıl olduğunu öğrenmek istemem.

Restorana girdiğimizde, hostes beni tanıdı ve hemen bizi arka taraftaki bir masaya götürdü. Genellikle Arlo ile buraya gelirim çünkü burası onun restoranı ve şehrin en iyi yemek yerlerinden biri. Her zaman ya benim ya da onun için bir masa boş bırakıyorlar.

Onu sürükleyerek götürürken omzumu çevirip baktığımda, restoranın etrafına eğlenmiş bir ifadeyle göz gezdirdiğini görüyorum. Ben olmasaydım, buraya hiç gelmezdi diye düşünüyorum. Burası küçük çocuklarla gidilecek bir yer değil, kesinlikle.

Masaya vardığımızda, onun sandalyesini çekiyorum ve o otururken garsona bir şişe şarap getirmesini söylüyorum.

"Yani, senin için evlilik yok," diyor sırtarak.

"Hayır. Tekrar evlenmeyi düşünür müydünüz?"

"Bu benim röportajım değil," diye tersledi, gülümsemesi soldu.

"Bunu 'hayır' olarak kabul ediyorum."

"Bir kere denedim. Neden tekrar deneyeyim ki?" Omuz silkerek, "Buraya yemeğe çok kadın getiriyor musunuz?" diye soruyor.

"Hayır, sadece kız kardeşim."

"Ah, evet, kız kardeşin. Bana onun hakkında daha fazla şey anlat," diye ısrarla sordu, dirseklerini masaya koyarken öne eğildi—çenem seğirdi. Çocukken, böyle kötü davranışlar için kafamızın arkasına vurulurduk.

"Dirseklerini masaya koymak kabalık," diye belirttim ona sert bir bakış atarak.

"Gerçekten mi?" Yavaşça ellerini geriye doğru kaydırıp kucağına koydu ve öne doğru eğilmeye devam etti. Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. Pozisyonunu ayarlayarak göğüslerini masanın üzerine koydu. "Böyle daha iyi mi?" Kaşını kaldırdı. "Yoksa hala kaba mı?"

"Erkeklerin göğüslerine bakmasından hoşlanıyor musun?" diye soruyorum ve o da gözlerini göğüs dekoltesine indiriyor.

"Harika göğüsler." Sandalyesine geri oturmadan önce bana gülümsüyor.

"Öyle görünüyorlar, evet," diye katılıyorum.

Şarap şişesi getiriliyor ve ben birkaç farklı yemek sipariş ediyorum. Genellikle burada yemek yediğimde, çeşitli seçenekler sunuyorlar ki bu da takdir edilecek bir şey çünkü bazen tek tip bir yemek istemiyorsunuz. Ama aynı zamanda işe yarıyor çünkü Cressida'nın ne sevdiğini bilmiyorum ve ona sormak da istemiyorum.

Garson uzaklaşırken kadın, "Biliyorsunuz, gıda alerjilerim olabilir," diye yorum yapıyor.

"Bunu yaparsan seni kurtarırım."

ON ÜÇ

CRESSIDA

Vaka Notları

Beni şaşırtmak için sürekli laf sokmayı seviyor. Oyun başladı!

Bu adam neden bende en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor? Beş yıldızlı bir restoranda göğüslerimi masaya koydum. Onu etkilemek için değil, sinirini bozmak için yaptım.

Bana gerçekten ne oluyor böyle?

Sonra da, sanki ne istediğini bilmeyen bir kadınmışım gibi, benim için yemek sipariş etme cüretini gösteriyor. Ben ne istediğimi biliyorum ve istediğimi yapmada ve elde etmede oldukça iyiyim. Bu yüzden tartışmıyorum çünkü lanet olası sorularımı cevaplaması gerekiyor. Eğer şimdi ile bana röportaj yapmasına izin verdiği zaman arasında birkaç soru sorabilirsem, bunu yapacağım.

Soren'i, yaşadığı hayattan mutlu olan bir adam olarak görüyorum. Bir kadın onun için işleri sadece karmaşıklaştırır. Ve onun gibi bir adam asla benim gibi bir kadına aşık olmaz. Ben onun için potansiyel bir baş ağrısı olurum. Onun beni ezmesine izin vermezdim, çünkü eminim ki hayatının her alanında, yatak odası da dahil olmak üzere, kontrolü elinde tutmaya

alışkındır. Bir de çocuğum olması gerçeği var. Çocuklu kadınlardan uzak durduğunu tahmin edebiliyorum.

Yani, bu durumun ve aramızdaki gerginliğin beni endişelendirecek bir şey olmadığını biliyorum. Evet, benimle oynamayı seviyor ama ben kim olduğumdan dolayı daha ileri gitmeyeceğiz.

Garson yemeği getiriyor ve görünüşünden oldukça etkileniyorum. Tabaklarda et, sebze ve salata var. Soren'i beklemiyorum. İstedikimi tabağıma koyup yemeye başlıyorum.

Birkaç lokma aldıktan sonra, başımı kaldırdığımda onun şarap kadehinin kenarından bana baktığını gördüm.

"Yemek yemeyi düşünüyor musunuz?" diye soruyorum.

"Sizi izlemekten oldukça keyif alıyorum." Bardağı bana doğru eğdi.

"Peki ya çocuklar? Hiç çocuk sahibi olmayı hayal ettin mi?" diye soruyorum, çatalımla bir parça bifteği batırıp ağzıma atarken. Tadına hayran kalıp inliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Çok lezzetli.

"Ağzında penis varken de aynı sesi çıkarıyor musun?" Bu soruyu o kadar rahat bir şekilde ortaya attı ki, sanki herkese soruyormuş gibiydi ve gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Öksürdüm ve et parçası boğazıma takıldı. Göğsüme vurarak elimle ağzımı kapattım, ancak tekrar nefes almayı başardım.

"Bu da neyin nesi?" Bardağıma uzanıp bir yudum şarap içtim. Sonra hepsini içtim ve boş bardağı masaya geri koydum, o da hemen tekrar doldurdu.

"Bu meşru bir soruydu," diye yanıtlıyor.

"Ağzımda bir penis varken ne yaptığım seni ilgilendirmez," dedim ona kocaman bir sırıtışla.

"Öyle diyorsan." Kendi biftek parçasını alıp dudaklarına götürdü. Ağzını açıp biftek parçasını içeri sokup dudaklarını kapatırken, tüm bu süre boyunca bakışlarını benden ayırmadığını izledim.

"Sence bu, vajinadan daha mı lezzetli?" diye sordum, onun bana sorduğuna benzer bir soruyla onu şaşırtmaya çalışarak.

Ama o çiğnemeyi bitirir bitirmez, dudaklarını yalar ve sonra, "Hiçbir şey vajinadan daha lezzetli değil," der.

"Çok fazla kadın cinsel organı yiyor musun?"

"Bu röportajınız için mi? Kimin vajinasının tadının daha iyi olduğunu daha detaylı konuşalım mı?" Yanaklarım kızardı. "Hayır mı? Zaten öyle düşünmemiştim."

Şaraptan bir yudum alıyorum ve o da elini yemeğe doğru sallayarak "Ye!" diye emrediyor.

"Çok talepkarsınız. Akşam yemeğine çıkardığınız her kadına 'ye' mi diyorsunuz?"

"Hayır, sadece mideleri bana guruldayanlar."

Haklısın.

Çatalımla bir parça daha biftek alıyorum, bu sefer ağzıma koyarken içimden bir inilti çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü tadı inanılmaz ve gözlerim onun gözlerinden ayrılmıyor.

"Sence oral seks yaparken aynı göz temasını sürdürebilir misin?"

Tamam, bu da neyin nesi?

Çiğnemeyi bırakıp ona şaşkınlıkla bakıyorum. Gerçekten bunu mu söyledi? Evet, sanırım söyledi. Ve bunda hiçbir sakınca görmüyor. Beni sinirlendirmek için yaptığını bilsem de, konuşma tarzından bir yanım hoşlanıyor. Noah bana asla müstehcen şeyler söylemedi.

"Gitmem gerekiyor mu?" diye soruyorum.

"Bunu mu yapmak istiyorsunuz?"

Ah, şimdi anladım. Soren, bana bunları söyleyerek beni kışkırtmaya çalışıyor, umarım artık röportaj için peşinden koşmayacağım. Ama bu işe yaramayacak. Oyununu şimdi anladım ve ne yaptığını fark etmeden önce olduğu gibi, ben de onun oyununa geleceğim.

Başka bir şey söylemeden bifteği yemeye devam ettim, o da orada oturmuş, şarabından bir yudum alırken dudaklarının kenarında alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Şarap şişesini aramızda bitirmeyi başardık, gerçi eminim ben ondan bir kadeh daha fazla içtim ve yemekler bittiğinde, birbirimize bakarak oturmuş kaldık.

"Bana ailenizden bahsedin."

"Şimdi gitmeniz en iyisi olur, ne dersiniz?" diye yanıtlıyor ayağa kalkarak. "Sizi eve götüreyim."

"Burası hassas bir yer mi?" diye soruyorum. "Kız kardeşinle de görüşmeyi düşünüyordum, başka neler öğrenebilirim diye." Eli, sandalyesinin arkasına dolanmış halde daha da sıkılaşıyor.

"Muhtemelen yapmaman daha iyi." Ayağa kalkmamı beklerken verdiği yanıt soğuk bir şekilde çıktı.

Ayağa kalktım ve sandalyemi içeri ittim.

Şarap kafama çarptı ve ona gülümseyerek baktım. "Ona e-posta yoluyla zaten ulaştım. Sence cevap verir mi?"

Çıkışa doğru hızla ilerlerken dişlerini sıktı. Ona yetişmek için biraz daha hızlı yürürken topuklarımın fayans zeminde çıkardığı sesler duyuldu. Arabaya bindiğimizde sessizdi ve evime dönüş yolculuğu boyunca da sessizliğini korudu.

Sessizliği bozmaya çalışmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bugünlük işim bitti ve tek istediğim uyumak. Belki de uyumadan önce vibratörümle biraz oynarım.

Evimin önündeki kaldırımda durduğumuzda, annemin bu bariz görgü kurallarına aykırı davranışım yüzünden beni azarlayacağını bilmeme rağmen, akşam yemeği için teşekkür etme zahmetine girmedim. Arabadan indim ve kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Çantamdan anahtarlarımı çıkardım, sonra ön kapımı açtım. Tam içeri girip Soren'in gidip gitmediğini görmek için arkamı döndüğüm anda, onunla yüz yüze geldim. Burun delikleri genişlemiş, gözleri karanlık ve tehlikeli bir şekilde doğrudan bana bakıyordu. Çok yakındı, fazla yakındı ve gri gözleri içsel bir savaş verdiğine işaret ediyordu. Daha da yaklaştı ve ben olduğum yerde donakaldım, şu anda ne olduğunu anlayamadım.

Belli ki beni korkutmaya çalışıyor, ama bilmiyor ki ben kolay kolay korkmam, bu yüzden sırtımı dikleştirip ona dik dik bakıyorum, bu da onun bakışlarında bir şeylerin değişmesine ve meydan okumama neden oluyor.

Bir şekilde aramızdaki mesafe yokmuş gibi ve bakışlarım istemsizce dudaklarına kayıyor.

Bir erkeğin bu kadar iyi görünmesi suç olmalı.

Kahretsın.

Aramızdaki gerginlik o kadar yoğun ki, "Gerginliği bıçakla kesebilirsiniz" sözünü tamamen anlıyorum.

Dudaklarından bakışlarımı ayırmayı başardığımda, onun da benimkine baktığını görüyorum. Geri çekilip aramızda gerekli mesafeyi açmalıyım ama olduğum yerde donakalmış durumdayım ve hareket edemiyorum. İkimiz de nefes nefese kalmışız ve sonunda uzaklaşmak için yeterince cesaret topladığımı düşündüğüm anda, eğiliyor.

Ve sonra dudakları benimkine değiyor.

Hemen geri çekileceğini, bunun açıkça bir hata olduğunu düşüneceğini bekliyordum. Bunun yerine, dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde benimkine değdi. İlk başta ikimiz de hareket etmedik, sonra çok yavaşça

ağzını açtı. Ve ben farkına varmadan, ben de aynısını yapıyordum ve dillerimiz buluşuyordu.

Beni öpüyor.

Ben de onu öpüyorum.

Nefret ettiğim adam.

Hakkında bir öykü yazmaya çalıştığım kişi o.

Kapımın önünde duran ve öpüşüyle nefesimi kesen adam.

Dudaklarımız dışında birbirimize dokunmuyoruz. Aslında dokunursak ne olacağından korkuyorum. Eminim onu şu an içeri sürüklerdim. Bunun farkında gibi görünüyor ve sessizce ellerimizi kendimize saklamaya ve dokunmayı sadece dudaklarımızla sınırlamaya karar veriyoruz.

Kafamın içinde bana durmam için bağırان küçük bir ses var. Bunun doğru olmadığını, bu adamı öpmemem gerektiğini söylüyor. Geri çekilip bunu hiç yaşanmamış gibi unutmamı ya da suçu şaraba atmamı söylüyor. Ama bunu yapamıyorum. Dilim, kafamın bunun yanlış olduğunu söylediğini anlamıyor. Bunun yerine, onu tatmaya devam ediyor. Ve o da beni öpmeye devam ediyor.

Ta ki, aniden geri çekilene kadar, sanki az önce olanların büyüklüğünü fark etmiş gibiydi. Ve ben bir kelime bile söyleyemeden, arabasına doğru hızla yürüdü ve içine bindi, bir kez bile arkasına bakmadı.

Ve daha sonra...

O gitti.

Derin bir nefes alarak orada durdum ve arabasının park edildiği yere anlamsızca baktım.

Az önce ne oldu?

Artık işin içine çok fazla girdiğime göre, hikayeyi durdurmam gerekiyor mu?

Belki de şarap yüzündendi, yarın hiçbir şey olmamış gibi davranabiliriz.

İlerlemek için en akıllıca yol kesinlikle bu.

Başımı bir kez sallayarak içeri girdim ve kapıyı kapattım. Parmaklarımı, hâlâ onun tadının kaldığı, öpüşmekten şişmiş dudaklarıma götürdüm.

ON DÖRT

SOREN

BU AÇIKÇA BİR HATAYDI.

Onu öpmemeliydim.

Onu kapısına kadar takip etmeme sebep olan neydi?

Ben ne yaptım böyle?

Rastgele kadınları öpmem, hele de hakkımda bilgi toplamaya çalışan meraklı kadınları hiç öpmem.

Kulaklığı kulağıma takıyorum, böylece çantasına yerleştirdiğim dinleme cihazı aracılığıyla onu dinleyebiliyorum. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, ya da belki de onu doğru düzgün duyamıyorum. Biraz daha dikkatlice dinliyorum ve hafif inleme sesleri duyuyorum.

O...

Hayır, olamaz.

Ama işte yine orada... İniltisi kulağıma süzülüyor, tenimde dalgalanıp doğrudan cinsel organıma ulaşıyor. Gözlerimi kapatıyorum, çenem kasılıyor. Tepki vermemeliydim. Daha iyisini biliyordum. Ama vücudum benim ne bildiğimi umursamıyor.

"Arabayı geri çevirin," diyorum şoföre.

Arabanın tekrar evinin önünde durmasına sadece birkaç dakika kaldı. Burada olmamalıydim. Ama o ses, onun iniltisi, hâlâ kulağımda, yumuşak ve günahkâr. Kurtulamadığım bir lanet gibi tekrar tekrar yankılanıyor. Araba durduğunda, kulaklık hâlâ kulağımda, kapıdan yarıya kadar çıkmıştım. Sadece birkaç dakika önce ayrıldığım aynı yoldan geri döndüm,

o öpücük her adımda beni hâlâ rahatsız ediyordu. Nabzım gümbür gümbür atıyordu. Ağzım kurumuştı. Kapıyı açtığına ne diyeceğimi bilmiyordum. Sadece onu görmem gerektiğini biliyordum.

Şimdi.

Kulaklığımı çıkarmadan kapısına iki kez vurdum. İçeriden hışırtı sesleri geldi, ardından bir şey düştü ve o da "Kahretsin" dedi.

Tekrar kapıyı çaldım. "Bayan Knight," diye seslendim kapının ardından.

"Bir dakika." Kulaklıktan ve kapının ötesinden yankılanıyor bu ses. "Kahretsin, pantolonum nerede?"

İki dakika içinde kapıyı açtı, saçları biraz daha dağınık, dudakları ise hâlâ şişmişti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyorum ve gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor. Aramızdaki gerilim o kadar yoğun ki boğucu.

"Neyle?" Sanki hiçbir şey olmamış gibi konuyu geçiştirmeye çalışıyor. Kapıyı açmadan önce aceleyle giydiği kıyafetlere göz ucuyla bakıyorum.

"Görünüşe göre bir hedefe ulaşmaya çalışıyorsunuz ve ben de araya girdim."

"Sen delisin."

"Amcık tadını seviyorum." Ona göz kırptım, sonra arkamı dönüp arabaya doğru yürüdüm. Kapıyı açıp omzumu geriye doğru çevirerek seslendim, "Seninki de diğer dudakların kadar lezzetli mi acaba?"

Kapıyı sertçe kapatarak konuşmamızı sonlandırdı.

Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, tam olarak ne yaptığını bildiğim için onu kızdırmak üzere geri döndüm. Ve eminim ki bütün gece bunu nasıl bildiğimi merak edecek. Zeki biri, bu yüzden etrafında dikkatli olmam gerektiğini anlıyorum, ama aynı zamanda hayatımda hiç kimseyle bu kadar eğlenmemiştim.

Sanırım aramızda biraz mesafe koymalıyım. Cressida'ya istediği röportajı olabildiğince temkinli bir şekilde verip, sonra da arkama bakmadan uzaklaşmalıyım. Peki, neden henüz bunu yapmadım? Her şeyi mahvedebilir ve ben onunla oyun oynuyorum.

Ama bir türlü duramıyorum.

ON BEŞ

CRESSIDA

Dün gece çok huzurlu uyudum.

Belki şarap yüzündendi, belki de biftek yüzünden. Hatta Soren gittikten sonra kendime yaşattığım orgazm bile olabilir. Bence üçünün de birleşimiydi.

Bu sabah gönderdiğim, görüşme için zaman ayarlamasını istediğim e-postaya cevap vermeyince biraz şaşırdım ve çok sinirlendim. Dün gece beni öptükten sonra mutlaka bir zaman bildireceğini düşünmüştüm. Ama bildirmedi.

Günün sonuna doğru, eşyalarımı toplayıp çıkmaya hazırlanırken başka bir gazeteci başını ofisime uzatıp, "O burada," dedi.

"DSÖ?"

"Soren Nixon," diye fısıldıyor.

Sözlerine şaşkınlıkla göz kırptım, koridora doğru onu takip etmeden önce hafif bir gerginlik hissettim ve o da patronumun ofisini işaret etti; orada Soren'in gülümsediğini ve patronumun onun söylediği bir şeye güldüğünü gördüm.

"İçeride ne yapıyor?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Belki on dakika önce geldi ve ben de yeni duydum, o yüzden doğruca sana koştum."

Omuzlarımı dikleştirip Michael'ın ofisine doğru yöneldim. Cam kapıyı çaldığımda ikisi de bana döndü.

Michael beni içeriye davet etti ve ben içeri girince ayağa kalktı. "Soren seni soruyordu," diye bilgilendirdi Michael.

Sandalyede kendinden emin bir şekilde oturan Soren'e bakıyorum, gözleri çoktan bana dikilmiş.

"Neden?" diye soruyorum şüpheyle.

"Bazı serbest çalışma işleri var. Ona senin yardım etmekten memnuniyet duyacağını söyledim."

"İsterim?"

"Üzerinde biraz daha çalışılması gereken bir makalesi var ve ben de elbette en iyi gazetecimin hizmetlerini sundum." Bana el salladı.

Soren sonunda ayağa kalktı, varlığı tüm odayı kapladı. "En iyisi olduğunu duydum," dedi Soren.

"Öyle görünüyor," diye yanıtlıyorum. "Ama eminim, çıkar çatışması da dahil olmak üzere, başka birini bulabilirsiniz."

"Neyle?" diye soruyor Soren.

"Hikayem senin üzerinde," diye çıktım ona ve sözlerim üzerine oda sessizliğe büründü. Hiçbir duygu belirtisi göstermedi. "Bu yüzden, başka birini kullanmanı öneririm."

"Hayır, sen olacaksın," diye yanıtlıyor Soren.

"Bu—"

Daha fazla bir şey söyleyemeden sözümü kesti. "Güzel. Yarın sabah saat dokuzda ofisimde buluşursanız harika olur." Çıkarken yanımdan geçerken başka bir şey söylemedi, eli yanıma değdi, ki bunun kasıtlı olduğunu biliyordum.

Michael ve ben, o arkasından kapı kapanana kadar sessiz kaldık. Döndüğümde, ofisteki herkesin onun gidişini izlediğini ve onun da onlara hiç dikkat etmediğini gördüm.

Michael, başını sallayarak yerine otururken, "Söylemek üzere olduğun her neyse, hemen durmalısın," dedi.

"Neden?"

Derin bir nefes vererek, "Çünkü burayı yeni satın aldı," dedi.

"Ne dedi o?" diye ılgık attım, onu doğru duymadığım belliydi.

"Evet, o yeni sahibimiz ve yeni patronumuz."

"Peki, bu ne anlama geliyor?" Soren'in oturduğu sandalyeye ben de oturuyorum.

"Bu sizin için, tüm haberlerin önce kendisinden onay almasını istediği anlamına geliyor."

"Sadece benden mi?" diye soruyorum, bu basit hareket karşısında dehşete düşmüş bir halde. Nasıl olur da aklından çok parası olan bencil bir erkek, bir kadını susturmaya çalışır? Hayatının her alanında kontrol sahibi olmak istiyor, kontrol edemediği tek şey hariç, ama yine de kontrol etmeye çalışıyor: ben.

"Evet, sadece sen."

"Satılık olduğumuzdan haberim bile yoktu."

"Her şeyin bir bedeli vardır," diyor yorgun bir şekilde. "Özellikle de o adam kadar paranız varsa."

Şirketi bu kadar çabuk ve neredeyse hiç mücadele vermeden nasıl satın alabildi? Ve neden yaptı bunu? Benim onun hakkında neler öğrenebileceğimden bu kadar mı endişeleniyor? Eminim izlerini iyi gizler, bu yüzden muhtemelen endişelenecek bir şeyi bile yoktur. Ya da belki de bu sadece bir manipölasyon oyunu ve her zaman haklı olduğunu ve her durumda kazanacağını kanıtlama çabasıdır.

Onun yanıldığını kanıtlayanlara ne yaptığını merak ediyorum. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. Muhtemelen onları öldürüyor. Ya da daha büyük olasılıkla, işi başkasına yaptırıyor. Ringde ellerini kirletmeyi sevdiğini biliyorum ama birini bizzat öldüreceğini hayal edemiyorum.

Ama erkekler konusunda daha önce de yanılmıştım.

Örneğin, eski kocam. Noah ile hala yakın, hala arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bana söylemeden biriyle ciddi bir ilişkiye başlayacağını hiç düşünmemiştim. Bu yüzden nişanlandığını ve bunu benden gizlediğini öğrenmek benim için bir şok oldu.

Tekrar evlenmesi umurumda değil. Dürüst olmak gerekirse, birlikte çok mutlu olmalarını umuyorum. Ama oğlumun üvey annesi olacak kadını saklamış olması içimi rahatsız ediyor. Ve Soren'in onun hakkında benden daha çok şey bildiği anlaşıyor, bu da daha da kötü hissettiriyor.

O gece daha sonra Oliver'ı arayıp halini hatırını sordum. Ne kadar eğlendiğini, beni özlediğini ve beni görmeyi ne kadar sabırsızlıkla beklediğini anlattı. Oliver gerçekten bir nimet ve onun için her gün Tanrı'ya şükrediyorum. O kelimenin tam anlamıyla en mükemmel insan. Nazik ve ilgili, ama istediği zaman biraz acımasız da olabiliyor, ki bunu teşvik ediyorum çünkü herkes her zaman nazik olmak zorunda değil. Dünya, her şeyi olduğu gibi söyleyen insanlara ihtiyaç duyuyor. Ama Noah öyle değil. Sanırım Oliver da biraz ona benziyor, ama biliyorum ki o sertliğini benden alıyor.

İstendiği gibi, tam saat dokuzda Soren'in ofisine vardım. Asistanı bana gülümsedi ve içeri girmemi söyledi. Kapıyı açtığımda, onu masasının arkasında otururken, kız kardeşini de karşısında otururken buldum. Kız kardeşinin beni tanıyıp tanımadığından emin değilim, ama ben onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Bakışları bir an bana kayd, sonra tekrar ona döndü.

Adam onu önemsemez, ama kadın yerinden kıpırdamaz.

"Maya."

"Hayır, istifa ediyorum," diyor omuzlarını silkerek.

"Daha bir hafta bile geçmedi Maya. Pes edemezsin."

"Pekala, yaptım, o yüzden paraya tekrar erişimimi sağla." İçini çekti ve yüzünde belirgin bir rahatsızlıkla ona baktı. Bu bakışı biliyorum; kız kardeşlerim beni sinirlendirdiğimde bana böyle bakıyorlar.

"Öyle bir şey olmayacak. Şaka yapmıyorum, Maya."

"Kapıdaki o bayağı görünümlü muhabirle ilgileniyor musunuz? Ne giydiğini görüyorsunuz, değil mi? O sadece paranızın peşinde."

Elbette benden bahsetmiyor.

Sanırım bu, röportaj teklifini kibarca reddetmenin yolu. Soren'le ilgili bir ilgim yok. Elbette, adam dilini nasıl kullanacağını biliyor, ama biz bunu unuttuk ve sanki hiç yaşanmamış gibi geride bıraktık.

Soren, kız kardeşini öldürürken gözlerini ondan ayırmıyor. "Ofisimde ağzına dikkat et, Maya."

Maya sandalyesinden kalkıp masanın üzerine eğildi. "Onu benden daha mı koruyacaksın?" diye suçladı.

Ne hakkında konuştuğunu hiç anlamıyorum.

Soren beni neyden koruyor olabilir?

"Hayır. Sana söyledim, uyardım, ama sen hâlâ dinlemiyorsun," diye yanıtlıyor.

Doğruldu ve eli kalçasına gitti. "Benden vazgeçemezsin Soren. Sadece birbirimize sahibiz," dedi. Sonra arkasını dönüp burnunu havaya kaldırarak yanımdan geçti. Ben ise olduğum yerde donakalmış, az önce şahit olduğum tuhaf konuşmayı merak ediyordum. Sonunda Soren'e döndüğümde, onu pahalı yönetici koltuğunda oturmuş, masaya kalemle vurarak beni izlerken buldum.

"Tam zamanında geldiniz," diye belirtiyor.

“Öyleyim,” diye yanıtlıyorum. “Artık size ‘patron’ mu demeliyim?” Otururken gözlerimi ondan ayırmadım.

“Tercih ederim efendim.” Keskin gri gözleri meydan okurcasına hiç kıpırdamıyor. “Ama eğer ‘patron’ işinizi kolaylaştırıyorsa, itiraz etmem.” Bunu söylerken dudakları hafifçe kıvrılıyor. “Aslında sizi buraya işten çıkarmak için çağırdım.”

İlk başta, onu doğru duymadığımı sandım. Beynim bunu işlemeyi reddediyordu. Ama sonra tekrarladı ve tahmin ettiğim gibi, işten kovuldum. Kelime, tam zamanında atılmış bir tokat gibi yüzüme çarptı. Yüzüme sıcaklık hücum etti. Aşağılanma, acı ve inanmazlık, nefessiz bir saniyede birbirine karıştı. Bir şey söylemeliyim. Karşı koymalıyım. Ama o korkunç an için, tek yapabildiğim orada şaşkın bir şekilde durmaktı.

Bu, baştan beri onun oyun planı mıydı?

Benimle dalga geçmek için mi?

Evet, o benim hikayemdi ama onun işine zarar verecek hiçbir şey yapmadım. Sadece gerçeği arıyorum.

“Nasıl cüret edersin—”

"Ve seni terfi ettireceğim," diyor, sözümü bitirmeme izin vermeden. "Makalelerini okudum. Harika bir yazarısın."

Bir an ona bakakaldım, beynim olup biteni anlamaya çalışıyordu.

Destekleyin. Yok etmeyin. Mahvetmeyin.

Göğsümdeki baskı o kadar hızlı azalıyor ki neredeyse sendeliyorum.

"Teşekkür ederim..." diye zar zor söyleyebiliyorum, hâlâ şaşkınım. "Sanırım."

"Yetenek gördüğümde tanırım, Bayan Knight." İşte yine soyadımı böyle kullanıyor.

"Bana artık öyle seslenmeyi bırakabilir misin? Bu Nuh'un soyadı."

"Pekala, Kasırğa. Başka bir isteğin var mı?"

"Bu, senin hakkında haber yapmamı engellemek için mi?"

Kalemi tekrar tuşlara vurmaya başladı. "Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

"Peki, o zaman neden?"

"Neden ne?"

"Neden çalıştığım şirketi satın alıp, beni işten çıkarıp, sonra da başka bir pozisyona terfi ettiriyorsunuz?"

"Size nedenini az önce anlattım ama dinlemeye pek istekli görünmüyorsunuz."

“Dinlemekten çok memnuniyet duyarım. İş nedir?”

“Buradaki haber merkezini yönetmeni istiyorum.” Gözlerim faltaşı gibi açıldı. Haber merkezi mi? Hani haberlerin onaylandığı ya da reddedildiği yer. Bunu mu benden sorumlu tutmak istiyor?

Kalbim tekliyor. Bu sadece bir terfi değil; beklemediğim bir güç değişimi.

"Peki, işin püf noktası ne?" diye soruyorum, zaten biliyorum.

"Hikayeyi bana anlat."

İşte orada. Tasma.

Ayağa kalktım, yüz ifademi kibar ve kontrollü bir hale getirmeye çalıştım. İçimdeki karmaşaya rağmen. "Üzerinde düşüneceğim," dedim ona, sonra da ayrılmak için döndüm.

"Gün sonuna kadar vaktin var. Bu gece ringdeyim. Orada görüşürüz. Oraya nasıl gidileceğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

Ama asıl cevap daha karmaşık. Kapıyı açıyorum ve dışarı çıkarken arkama bakmıyorum.

ON ALTI

SOREN

Ellerim sarılı ve üzerimde tişört yok, kalabalığa bakıyorum. Genellikle dövüşten önce etraftakilere dikkat etmem. Ringe çıkmadan önce zihnimin her şeyden ve herkesten arınmış olmasını tercih ederim. Bu şekilde kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum.

Babam beni küçükken boksla tanıştırdı ve ben de her zaman boksu sevdim. Muhtemelen ölümünden önce benim için yaptığı tek iyi şeylerden biriydi. Onu ve annemi kaybetmenin getirdiği tüm o birikmiş öfkeyi bir yerden atmam gerekiyordu ve hasta kız kardeşimi büyütmek zorunda kalmanın da bir şekilde dışa vurulması gerekiyordu. Tesadüfen birisi yeraltı boks ringinden bahsetti, ben de gidip izledim ve hemen bunun ihtiyacım olan şey olduğunu anladım.

Ertesi gece, ringe çıkıp dövüşebilir miyim diye sordum. Adam yüzüme güldü. Evet, boyum yeterince uzun ama bir dövüşçünün vücuduna sahip değildim; çok zayıf, öğün atlamaktan dolayı çok çukurlaşmışım. Anne babamız bize hiçbir şey bırakmamıştı. Büyürken paramız olsa da, birçok kişiye borçları varmış gibi görünüyordu, bu yüzden geçimimizi sağlamak için bulabildiğim her yerde iş bulmak, para biriktirmek bana kalmıştı. İnsanlar hikâyemin bu kısmını duyduklarında her zaman şaşırıyorlar çünkü büyükannem ve büyükbabam çok zengindi. Ama babam her şeyi alkol ve kumara harcadı, geriye sadece ev kaldı.

Annem tamamen gittikten sonra durumu kötüye gitmişti. Gerçi ondan yıllar önce de hayatımızda bir girip bir çıkıyordu. Sanırım hiç çocuk

istememişti ama Maya'ya kalp rahatsızlığı teşhisi konulduğunda bu onun için çok fazla gelmişti. Babam öldükten sonra onu aradım ve yıllar sonra onun da öldüğünü öğrendim.

İki hafta boyunca o ringe çıkmaya çalıştım durdum. Sonunda dövüşmeme izin verildiğinde ise fena halde yenildim. Beş dakika içinde yere serildim, geriye sadece morarmış bir göz ve kırık kaburgalarım kaldı.

Birkaç hafta sonra, Terry adında bir antrenör ve bir spor salonu buldum. Jiu-jitsu ve boks karışımı konusunda uzmanlaşmıştı ve bana yardım etmeye istekliydi. Çok çabuk kavradım ve bir ay içinde tekrar ringe çıktım. Tabii ki, yine fena dayak yedim, ama ilk seferkinden daha uzun süre dayandım. Onuncu dövüşümde ancak kazandım ve inanılmaz derecede mutluydum.

Dövüşmek en büyük tutkularımdan biri, hemen ardından da Terk Edilmişler geliyor. İkisini de farklı nedenlerle seviyorum. Terk Edilmişler, dünyadan gizlediğim karanlık tarafımı göstermem için güvenli bir alan sağlıyor. Dövüşmek ise içimdeki şeytanları kontrol altında tutmama ve öfkemi boşaltmama yardımcı oluyor. Sonuçta korumam gereken bir itibarım var ve en azından kontrol görüntüsünü korumam gerekiyor.

Yüzler denizini son bir kez tarıyorum, ama aradığım kadının yüzünü göremiyorum. Bu yüzden arkamı dönüp ringe giriyorum ve farklı bir av başlatıyorum; kan susuzluğum aynı derecede güçlü.

ON YEDİ

CRESSIDA

Bu sefer, kalabalığın arasından öne doğru ilerlemeye çalışmıyorum. Arkada kalıp onu izliyorum, beni aradığını biliyorum. Soyunma odasına giden kapının yakınındaki gölgelerde durduğu yerden, bakışlarını kalabalığın üzerinde birkaç kez gezdirdi.

Geçen seferki kot pantolonum, askılı tişörtüm ve siyah botlarımla olduğumdan biraz daha ortama uyum sağladığımı hissediyorum. Kimse bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Odanın içinde yankılanan yüksek bir çatırtı sesi duyuldu ve herkes bağırdı. Soren'in son dövüşünü izlediğimde, hamlesini yapmak için beklemişti. Onun yaptığı şey buydu; rakipleriyle oynar ve onları yorardı; ama bu sefer zil çalar çalmaz saldırıya geçti ve şimdi rakibi yerde serilmiş yatıyor.

Kalabalık, ringin ortasında dururken ve bakışlarını bir kez daha her yüzü tararken yüksek sesle tezahürat yapıyor. Beni fark ettiği anı, dudağının hafifçe seğirmesinden anlıyorum ve aniden sanki tüm oksijen ciğerlerimden çekiliyor. Bir kasımı bile kıpırdatmadan, bana doğru geliyor. Kalabalık ona yol açıyor, bazıları adını haykırıyor, bazıları omzuna vurup tebrik ediyor, ama o hepsini görmezden geliyor, tüm dikkati bana kilitlenmiş durumda.

Ve işte böylece, kalabalığın kükremesi yavaş yavaş kayboluyor, göğsümdeki zonklama sesiyle bastırılıyor. O, kaosun içinden geçiyor ama sanki kaosu da beraberinde getirip doğrudan bana doğru sürüklüyor gibi geliyor.

Sonra tam önümde durdu. "Bayan Knight." Gözleri vücudumu süzdü, göğüs dekoltemde bir an durduktan sonra dar kot pantolonumun altından, taa askeri botlarıma kadar indi ve sonra yavaşça yukarı doğru ilerleyerek tekrar gözlerimi buldu.

"Bana öyle seslenmeyi bırakmanı söylemiştim," diye çıkıştım.

Biri bana çarptı ve bizi korumak için ellerini uzattı.

"Yaptın işte. O zaman adı Kasırga olsun. Gel arkaya benimle." Hiçbir şey söylemeyince veya kıpırdamayınca sıırttı. "İstersen seni tekrar taşıyabilirim."

Onun bunu yapacağını biliyorum, bu yüzden geri çekilip ellerimi kaldırıyorum. "Hayır, bacaklarımı kendim hareket ettirebilecek yeteneğe sahibim."

Bana şüpheyle bakıyor, sonra her zamanki gibi elimi tutuyor ve beni arkasından sürüklüyor. Soyunma odasına girene kadar elimi bırakmıyor, orada dolabını açıp birkaç şey çıkarıyor. Üzerinde tişört yok ve sırtının ne kadar kaslı ve biçimli olduğuna hayran kalmadan edemiyorum.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için burada garip bir şekilde durup ona bakıyorum. Dolabından geri çekilip şortunu indiriyor ve kusursuz yuvarlak kalçasını sergiliyor. Noah'ın kıllı bir kalçası var, ama Soren'inki pürüzsüz.

Hiç beklemeden döndü ve cinsel organı görüş alanımı doldurdu. "Bak dik dik bakmak ayıp."

Bakışlarımı yüzüne çevirdim, onaylamayan bir ifade bekliyordum ama dudaklarındaki hafif kıvrımdan bu sefer şaka yaptığını anladım. "Ama şans eseri, umurumda değil." Soren arkasını dönüp açık duşlara doğru yürüdü.

"Neden burada başka dövüşçü yok?" diye soruyorum.

"Çünkü bu bok yığını benim ve onları kadınların tarafına gönderiyorum." Elbette, o bok yığınının sahibi, tam bir kontrol manyağı. Sanırım mantıklı.

"Peki, kadınlar nereye gidiyor?"

Suyu açtı ve bana baktı, bakışları küçümsemeyle doluydu, sanki ona komik gelmeyen bir şaka anlatmışım gibi. "Burada kadınların kavgaya etmesine izin verilmez," diye kesin bir dille belirtti.

Buharlı duşun altına girerken, yüzünü bana doğru çevirdi. Ve bakışlarımın istemsizce kaslı karın bölgesine ve yarı sertleşmiş penisinin üzerine kaymasına engel olamadım.

"Bana katılmak ister misin?" diye soruyor, bu sefer bakışlarımla ilgili yorum yapmıyor. Sanırım hoşuna gidiyor.

Soruyu görmezden gelip banklardan birine oturuyorum. İzlerken rahat olsam iyi olur.

"Teklifimi düşündün mü?" diye soruyor.

"Başka bir gazete benimle iletişime geçti ve bana iş teklif etti," diye anlatıyorum ona.

Ellerini göğsüne koyarak duraksadı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ben ne yazmak istiyorsam onu yazmak istiyorum."

"Ve siz benim hakkımda yazmak istiyorsunuz," diyor, apaçık ortada olanı belirterek.

"Ben meraklı bir kadınıym, Soren. Başkalarının genellikle çekindiği şeyleri öğrenmek istiyorum."

"Evet biliyorum."

Suyu kapatıyor, havlu almaya bile zahmet etmiyor ve arkasında su izi bırakarak bana doğru yürüyor. Tam önümde duruyor, penisi neredeyse yüzümün dibinde. Otururken ellerimi bacaklarımın altına soktuğuma şükrediyorum, çünkü bana bakış şekli, ondan yayılan sıcaklık, uzun ve kalın penisinin neredeyse yüzümün dibinde sallanması, uzanıp ona dokunmamak için kendime güvenemiyorum.

Başımı geriye doğru eğerek gözlerine bakabiliyorum ve o da uzanıp çeneme dokunuyor. "Bunları da alacağım," diyor, sanki bu çok açık bir cevapmış gibi.

"Bunu yapmazdın."

"Her şeyin bir fiyatı vardır."

"Hayır," diyorum ona.

"Hayır, öyle görünüyor." Elini yüzümden çekip dolabına doğru geri çekildi ve kendini kurutmaya başladı. "Ama şimdi bir çıkar çatışmamız var," dedi.

"Nasıl yani?"

"Çünkü benimle birlikte olmak istiyorsun."

O giyinmeye devam ederken hemen başımı sallamaya başladım. Evet, içimdeki küçük bir parça aramızdaki çekimi inkar edemiyor, ama bunu ona asla itiraf etmezdim. Zaten şişmiş olan egosunu neden daha da şişireyim ki? Tamamen giyindiğinde bana döndü ve "Evime gel. Röportajını orada konuşabiliriz." dedi.

"Bu son derece uygunsuz görünüyor," diye yanıtlıyorum ayağa kalkarken.

"Gerçekten öyle mi?"

"Evet, öyle. Diğer çalışanlarınızı da dairenize getiriyor musunuz?"

"Hayır," diyor çantasından anahtarlarını çıkarırken.

"O halde, sanırım eve gitmeliyim. Konuşmak istediğiniz tek şey bu muydu?"

"Benim evime gel." Sorumu tamamen görmezden geliyor. Aklında sadece kendi planı var.

"Hayır," diye ısrar ediyorum.

Yaklaştı ve dudakları tehlikeli derecede benimkine yaklaşacak şekilde eğildi. "Eve gidip bir oyuncakla kendini tatmin etmeyi mi planlıyorsun, ben de sana bu konuda yardımcı olmaya hazırım?"

Sözleri üzerine gözlerim önce irileşti, sonra kısıldı.

Bir an sonra ona sinsi bir gülümseme atıp, "Belki," dedim ve beni getirdiği kapıdan çıkmak niyetiyle arkamı döndüm. Ama bir adım bile atamadan beni geri çekti, ben de ona çarptım ve kendimi dengelemek için ellerimi göğsüne koydum.

"Arka kapıyı kullanın. Orası daha az kalabalık," diyor, ona dokunmayı bırakmasını söylemeden önce.

Pislik.

Geri çekildi, daha önce gözden kaçırdığım arka kapıya doğru yürüdü ve kapıyı iterek açtı.

"Buraya arabayla mı geldiniz?"

"HAYIR."

"Seni götüreceğim."

"Hayır, buraya kendi başıma geldim ve evime de kendi başıma dönebilirim." Kapıyı açık tutmaya devam edip beni beklerken ona kaşlarımı çattım.

"Seni eve ben götürüyorum. Hadi, acele et." Başını sertçe sallayarak arabadan inmemi işaret etti.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Böyle mi işliyorsun, bir kadına ne yapması gerektiğini söylemek?"

Gri gözleri gözlerime kilitlendi. "Evet."

"Elbette öyle. Siz de 'lütfen külotunuzu indirin' diyor musunuz?"

"Ben 'lütfen' demiyorum."

“Evet, tahmin etmiştim.” Omuz silkip dışarı çıktım ve telefonumdan bir araç çağırdım. Sonra elimden telefonumu aldı ve hiç tereddüt etmeden arabasına doğru yürüdü.

"Hey!" diye seslenerek peşinden gittim.

Arabanın kilidini açıp arka kapıyı araladı, çantasını içeri attıktan sonra kapıyı kapatıp bana döndü. "Arabaya bin," diye emretti.

"Telefonumu geri ver."

Yolcu kapısını açarak, "Arabaya binin," diye tekrarladı. "Hemen."

Kavgadan çıkan birkaç sarhoşun sesleri bize doğru geliyor.

"HAYIR."

"Seni alıp kendi ellerimle oraya koyacağım," diye tehdit etti.

"Ben çıkıyorum," diye tersledim.

"Araba sürerken seni kucağıma alacağım."

"Bu çok tehlikeli."

"Risk almayı severim."

“Evet, eminim öyledir,” diyorum gözlerimi devirerek. Bunun üzerine çenesini sıkıyor.

Telefonumu cebine koyduktan sonra bana doğru bir adım attı.

"Kung fu biliyorum," diye uyardım ve dudakları seğirdi.

"Eminim öyledir," diye mırıldanıyor.

Aslında hiçbir dövüş stili bilmiyorum ama bunun beni rahat bırakması için bir uyarı olabileceğini düşündüm. Adamın beni dinlemediği açıkça belli, çünkü beni kucağına alıp bir bavulmuşum gibi arabaya taşıdı. Açık sürücü kapısında döndü ve sonra içeri girdi. İkimiz de sığabilmemiz için koltuğu geriye kaydırırken, düşünmeden bacaklarımı büktüm.

“Hayır, bu olmayacak,” diyorum onu itmeye çalışarak. Ama o güçlü ve beni bırakmıyor. Şimdi arabanın yarısı içindeyim, bir dizim bacaklarının arasında.

"Ya yolcu koltuğuna geçersin ya da seni eve götürene kadar burada tutarım."

Ona dik dik bakarken dişlerimi sıktım. "Sen benim sorumlu değilim. Bu gece buraya gelmemi sen söyledin ve ben de geldim."

“Evet, o konuda—”

“Hayır. Bunu şimdi konuşmayacağız. Beni sinir ediyorsun.” Tekrar uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü.

"Yolcu tarafı mı, sürücü tarafı mı?" diye soruyor.

"Ne o ne de bu." Bu kelime ağzımdan bir hırıltı eşliğinde çıkıyor.

Omuz silkerek kapıyı kapatıyor ve sonra rahatça içeri girebilmek için vücudumu ayarlıyor. Sonuç olarak, dizlerim kalçalarının iki yanında, sırtım da direksiyon simidine yaslanmış şekilde, adeta onun üzerine oturmuş oluyorum.

Biraz daha aşağıya insem, onu bacaklarımın arasında hissedebilirdim. Hayır. Bu tür şeyleri düşünemem. Ona dik dik bakarak, en sert "siktir git" bakışımı atmaya çalışıyorum. Ve o sadece sırtmaya devam ediyor.

"Senin yerin mi, benim yerim mi?" diye soruyor.

"İkisi de değil," diye tekrarlıyorum.

Bunun üzerine beni aşağı çekiyor ve kucağına oturup onun varlığını hissetmekten başka çarem kalmıyor.

"Ellerinizi çekin," diye emrediyorum.

"Terbiye kurallarına uymadınız."

"Lanet olası ellerini çek," dedim neşeli bir ses tonuyla ve gülümsemeyle. "Daha iyi mi?" Başımı meydan okurcasına yana eğdim, çenesinin kasıldığını izledim.

"Ağzının bana neler yaptığını biliyorsun," diyor, sesi kısık ve boğuk. Sonra, yıldırım hızıyla, elleri yüzümde, beni yerimde tutarken öne doğru eğiliyor. Ve ne olduğunu anlamadan önce, dudakları dudaklarımda ve ben de ağzımı açıp dilinin içeri kaymasına izin veriyorum.

Tekrar.

Onu içeri almayı bırakmalıyım ama Tanrım, ne kadar da güzel öpüşüyor. Tadı bir sürü olasılığı ve aynı anda tüm yanlış şeyleri çağrıştırıyor. Durmam gerektiğini biliyorum; bu doğru değil. Ama ellerim bir şekilde açık gömleğinin altından göğsüne ulaşıyor, onu tokatlamam gerekirken sıcak tenini okşuyor.

Elini yavaşça vücudumda aşağı doğru kaydırıyor, sanki beni korkutmaktan korkuyor gibi. Ya da belki de sadece benimle zaman geçirmek istiyor. Hangisi olduğundan emin değilim. Eli kalçama değdiğinde, onu sıkıyor ve sonra beni daha da kendine çekip kocaman penisini bana sürüyor, ta ki içimde zevk doruk noktasına ulaşana kadar ve düşünmeden kendimi daha da aşağıya itiyorum, ona olabildiğince sıkıca yapışıyorum.

Tanrım, kendini çok iyi hissediyor.

Pencereye gelen bir tıkırtı beni irkiltti ve geri çekilirken dişlerim dudağını sıyırdı.

Gözlerimi içine alıp sırttıktan sonra bir başka kapı çalma sesi geldi.

ON SEKİZ

SOREN

"Ne?" diye çıkıştım, birinin camıma vurması üzerine arkamı dönerek.

"Harika bir dövüştü dostum. Bana da öğretebilir misin?" diye soruyor adam.

Cressida kucığımdan kalkmaya çalıştı ama onu geri çektim. Acıyan, sertleşmiş penisimin ona baskı yapması şu an duramayacak kadar harika hissettiriyor.

"Hayır," diyorum ona, sonra da dikkatimi tekrar Cressida'ya çevirerek onu geçiştiriyorum.

"Bırakın gideyim. Beni eve götürebilirsiniz," diyor.

Ama onun gitmesine izin vermek istemiyorum.

Dudaklarının tekrar dudaklarıma değmesini ve penisime tekrar bastırmasını istiyorum.

Kahretsın.

Ne yapıyoruz?

Kadınlarla ilişkiye girmem ama konu ona gelince kendimi durduramıyorum.

Benim neyim var?

"Hadi ama dostum, iyi para ödüyorum," diye teklif etti pencerenin dışındaki adam. Onu görmezden gelerek, dikkatimi üzerimde oturan kadına odakladım.

"Arabada kalacak mısın? Kaçmaya çalışmayacaksın, değil mi?" diye soruyorum. Onaylıyorum.

"Kızlardan önce erkek arkadaşlık gelir," diye bağıyor adam.

Cressida'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve başını pencereye çevirdi. "Siktir git! Ben kimsenin fahişesi değilim."

Yüzümde beliren alaycı gülümsemeyi engelleyemedim. Ona doğru eğilip kulağına fısıldadım, "Onun üzerinde kung fu yeteneklerini sergilemeyi mi planlıyorsun?"

"Defol git!" diye homurdandım.

Adam ellerini kaldırıp geri geri gitmeye başladı, belli ki sarhoştı. Arabadan yeterince uzaklaştığını hissettiğimde, ona tekrar baktım.

Yolcu koltuğuna oturmadan önce, "Becerilerim var," diye iddia ediyor.

"Eminim öyledir."

"Evet," diye ısrar ediyor, sonra da ekliyor, "Ağzımla."

Bu durum beni kaşlarımı kaldırarak ona bakmaya itti. Arabayı çalıştırırken, sanki her zamanki gibi söyleyeceği bir şeymiş gibi omuz silkti. Otoparktan çıkmadan önce emniyet kemerini taktı ve evine kadar olan kısa yolculuk, ben sessizliği bozana kadar çoğunlukla sessiz geçti.

"Teklifimi tekrar değerlendirin," diyorum.

"Hım... hayır! Sanırım diğer teklifi kabul edeceğim."

"İşten bahsetmiyordum." Ona doğru baktığımda beni izlediğini gördüm.

"Bu da hayır demek. Neden senin dairene geri döneyim ki?"

"Çünkü güzel bir gece olurdu."

Kadın alaycı bir şekilde, "Kendinden çok emin konuşuyorsun," dedi.

"Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Üzgünüm, yapamam. Oğlumu düşünmem gerekiyor."

"Hayır, öyle değil. O, eski kocan ve yeni nişanlısıyla birlikte uzakta."

Çenesi kasılıyor, sonra "Meşgulüm," diyor.

"Değilsin. Başka bir bahanen var mı?"

"Seninle birlikte olmak istemiyorum."

"Öyle yapıyorsun, o yüzden kendini kandırmayı bırak."

"Bebekken birisi seni kafanın üstüne mi düşürdü?" diye soruyor, vücudunu bana doğru daha da çevirerek. "Gerçekten de 'hayır' kelimesiyle ilgili bir sorunun var."

"Çoğu insan 'hayır'ı nihai bir cevap olarak görür. Ben ise bunu istediğimi elde etmek için taktik değiştirmem gerektiği anlamına geldiğini düşünüyorum."

"Yani, bir kadın 'hayır' dediğinde, bunu gerçekten kastediyor demektir."

Bununla tartışmaya girmiyorum, çünkü her ne kadar ben de sorunlu olsam da, onun söylediklerine katılıyorum.

Onu evime götürme isteğim çok güçlüydü, ama bunun yerine onu doğrudan evine götürdüm. Önünde durduğumuzda, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce bana teşekkür etme zahmetine bile girmede, başka bir kelime söylemedi. Ön kapısına doğru yürümesini, kilidini açmasını, kapıyı iterek açmasını ve içeri girmesini izledim. Sonra döndü ve kapıyı kapatmadan önce bana arsızca el salladı, böylece onu görmemi engelledi.

Cressida birçok yönden beni etkiledi, ama istediğim şekilde değil. Aramızdaki çekimi inkar etmenin bir anlamı yok. İstediği kadar karşı çıkabilir, ama ikimiz de bunun var olduğunu ve canlı olduğunu biliyoruz.

Onunla ilk tanıştığımda, beni sürekli rahatsız eden, sinir bozucu bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Israrcıydı ve bir yanımda bu özelliğine saygı duyuyordu, ama diğer yanımda sadece gitmesini istiyordu. Bu yüzden yapabileceğim tek mantıklı şeyi yaptım: Cadı avını durdurabileceğim umuduyla çalıştığı yeri satın aldım. Ama anlaşılan ısrarcılığı sandığımdan daha güçlüymüş.

Ona bir sonraki iş yerini satın alacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum. Gidecek yeri ve hikayelerini yayınlayacak yeri kalmayana kadar bunu tekrar tekrar yapacağım. O harika bir gazeteci, bu da ona iş teklif etmemin sebeplerinden biri. Başkalarının yapamayacağı şeyleri başarabileceğine inanıyorum ve patronu da bunu doğruluyor. Onu kadromda bulundurmak benim için bir kazanç olurdu ve ne yayınlayacağı konusunda söz sahibi olabilirdim. Sadece onu teklifimi kabul etmeye ikna etmem gerekiyor.

Cebimden kulaklığımı çıkarıp kulağıma taktım, böylece onu kontrol edebileyim. Evinde dolaşıyor, kapılar kapanıyor ve kıyafetlerin hışırtısı duyuluyor. Sonra bir vibratörün karakteristik vızıltısını duyuyorum.

Aramızdaki çekimi ne kadar inkar etmeye çalışırsa çalışsın, biliyorum ki o da beni benim onu arzuladığım kadar çok istiyor. Kulaklıktan gelen inlemeler ve ağır nefes alışverişleri bana bunun tüm kanıtını sunuyor.

Beni istiyor.

Ve artık onun bunu sesli söylemesini beklemekten bıktım.

ON DOKUZ

CRESSIDA

Vaka Notları

Tekrar ediyorum, hiçbir koşulda onu içeri davet etmeyin.

Kapıma biri vuruyor ve ben homurdanarak onu görmezden geliyorum. Geçen sefer vibratörümü çıkarıp oynadığımda da aynı şey olmuştu.

"Bayan Knight," diye duyuyorum o artık tanıdık gelen kelimeler yüksek sesle, ardından daha ısrarcı bir şekilde kapı çalınıyor. Yumruklarımı yatağa vurarak, sinirli bir ses çıkarıyorum ve yataktan kalkıyorum. Kot pantolonum yerde buruşuk duruyor, bu yüzden pijamamı alıp giyiyorum. Oyuncağımı yatakta bırakıp yatak odasından çıkıyorum ve onun tekrar bana seslendiğini duyuyorum. Kapıyı açtığımda Soren'i orada, çok yakışıklı bir şekilde dururken buluyorum. Gözlerinin şu an üzerimde oluşundan göğsüm hızla çarpmaya başlıyor. Saçları hala ıslak, bir gözünün üzerine gelişigüzel düşen parçalarla seksi bir dağınıklık halinde ve sokak lambaları gözlerindeki vahşi parıltıyı aydınlatıyor.

"Beni içeri davet etmek ister misiniz?" diye soruyor.

"HAYIR."

"Yardımcı olabilirim," diye teklif ediyor ve bakışları göğüslerimden karnıma kayıyor.

"Yardım edemezsiniz. Hepsi bu mu yani?" diye çıkıştım sinirli bir şekilde.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı ve onu itmedim. Bir erkeğin dokunuşunu uzun zamandır özlemiştim. Ve Soren tam bir erkekti; pürüzlü, nasırlı elleri ve kaslı, güçlü bir vücudu vardı. Eminim beni duvara yaslayıp zevkten çılgılık attırabilirdi.

Gerçekten duvara yaslanmak istiyorum.

"Bayan Knight." Başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor.

Erkeksi bir kokusu var; duş sabununun kokusuna hafif bir erkeksi misk notası karışmış. Bu kombinasyon harika.

"E-Evet?" diyebildim zar zor.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, bedenlerimiz tekrar birbirine değiyor. İşte tam bu noktada ona geri çekilmesini, iddiaya göre gizemli, muhtemelen cinayet işleyen bir gizli örgütle bağlantılı erkeklerle yatmadığımı söylemeliyim. Peki neden burada öylece durup ona bakıyorum, çaresizce, hiçbir şey yapamadan?

Başladığım bir şeyi bitiremediğim için vajinamın şu an kızgın ve çaresiz olması da işleri kolaylaştırmıyor. Soren bizi daha da içeriye, antreye doğru götürüp kapıyı tekmeleyerek kapattığında onu durdurmamamın sebebi kesinlikle bu olacak. Ellerimi göğsüne koyup avuçlarımı göğüs kaslarının üzerinde gezdirirken de bu bahaneyi kullanacağım.

Bu adam tehlikeli derecede yakışıklı. Ve bunu kendi avantajına kullandığının farkındayım. Bu yüzden, durumu olduğu gibi kabul edeceğim; benden tek bir şey isteyen bir adam, o da bacaklarımın arası. Ama durumu tersine çevirip, onu kullanacak olanın ben olduğumu söyleyeceğim, çünkü onun beni kullanması haksızlık olur.

Ama dürüst olmak gerekirse, birbirimizi kullanmak üzere olduğumuzu düşünüyorum.

"İnanılmaz güzel kokuyorsun," diye fısıldadı saçlarımın arasına.

"Hım..." diye mırıldanıyorum.

Ellerinden biri kalçama indi ve sıkıca kavradı. Beni hareketsiz tutarken parmakları kalçama iyice saplandı.

"Bana tadınızı hissedebildiğimi söyleyin, Bayan Knight."

Cevabımda hiç tereddüt yok. "Beni tadabilirsin."

Kalçalarımı avuçlayıp beni kendine doğru çekerken, bacaklarım beline dolanırken gözleri şehvetle parlıyor. Beni oturma odasına taşıyıp kanepeye

bırakıyor. Geri çekilip boynunu bir yandan diğer yana çıtlattıktan sonra soyunmaya başlamasını izliyorum.

Önce ayakkabılarını çıkarıyor. Sonra yavaşça tişörtünü başının üzerinden kaldırarak kaslı karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Ve son olarak pantolonunu çözüp yere düşürüyor, böylece sertleşmiş penisinin mükemmel bir görüntüsünü sunuyor.

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapatıyor, sonra uyku şortumun etek ucunu kavrayıp çıkarıyor. Onu durduramıyorum çünkü bana neler yapabileceğini öğrenmek için heyecanlıyım. Soren bana bakıyor, sonra dönüp uzaklaşıyor. Orada şaşkın bir şekilde, ağzım açık oturuyorum, ta ki elinde oynucağımla geri dönüp açık bacaklarımın arasına diz çökene kadar. Bacaklarımı daha da açıyor ve vibratörden nasıl haberdar olduğunu merak etmek için kısa bir an duruyorum. Sonra öne eğilip iç bacağıma öpüp emdiğinde tüm düşüncelerim kayboluyor ve bunun kesinlikle iz bırakacağını biliyorum.

Öpüşerek yukarı doğru ilerliyor, ta ki ona duyduğum çaresizlik ve ihtiyaç duygusunun doruk noktasına ulaşana kadar. Ağzı kıvrımlarımın üzerinde hafifçe geziniyor, ama pozisyonumdan memnun kalmayınca kalçamı yastığın kenarına doğru çekiyor. Daha iyi erişim sağladığı için artık beni tadabiliyor ve bunu yavaşça yapıyor.

Dilinin dışarı fırlayıp vajinama dokunmasını izliyorum. Dilini klitorisime doğru kaydırıyor ve orada yavaş, küçük bir daire çiziyor. Ellerim yanlarımda kenetlenmiş haldeyken, o hareketleri tekrarlıyor; dilinin ucu girişime dokunuyor, kıvrımlarımı yalıyor, klitorisimi çevreliyor. Sonra tekrar çevreliyor, sanki ağzımı öpüyormuş gibi. Çok ateşli ve dokunuşu altında şimdiden eriyorum.

İşte o anda vibratörümü açtığını duydum. Ve bana sormadan ya da haber vermeden, ağzı hâlâ klitorisimi öperken vibratörü bacaklarımın arasına soktu. Bacaklarımı biraz daha açarken istemsizce inledim. Vibratörü daha da derine kaydırды, vibratör ve ağzı arasında mükemmel bir ritim oluşturdu. Gözlerim kapandı ve elimle yanımdaki yastığı sıktım. Ve tam boşalmak üzereyken... her şey kayboldu.

Gözlerim birden açıldı, ne olduğunu anlamaya çalışırken, onun hala bacaklarımın arasında diz çökmüş, bana bakmakta olduğunu gördüm. Vibratörü kaldırdı ve şaşkınlıkla onu izlerken, vajina sıvılarımı üzerinden yaladı ve bu hareketle içim kasıldı.

"Az önce bunu mu söyledin?"

Ayağa kalktı ve vibratörümü yere bıraktı. Penisi taş gibi sertti ve inanılmaz derecede büyüktü. Büyüklüğünü düşününce ağzım sulandı, tadının nasıl olduğunu hayal ettim. Cüzdanından bir prezervatif çıkarmak için eğildi, sonra dişleriyle yırtıp açtı ve zahmetsizce taktı.

Bana gözlerini dikti, sonra belimi kavrayıp beni çevirdi, böylece yüzüm kanepenin arkasına dönük oldu. Kalçalarım dairesel hareketlerle vurduktan sonra sertçe tokatladı. Temasla birlikte kalçalarım biraz sallandı, sonra tekrar tokatladı. Acıtacak kadar sertti ama gerçekten canımı acıtmıyordu. Temastan dolayı istemsizce bir inilti çıktı. Tokatlanmaktan hoşlanacağımı düşünmemiştim ama hoşlanıyorum.

Beni tekrar tokatlıyor, bu sefer bacaklarımın arasına, parmak uçlarıyla açıklığımı yakalıyor. Ve bu hareketi daha da çok seviyorum. Bir parmağını vajinama, diğerini de anüsüme sokuyor ve istemsizce bir çığlık atıyorum.

"Lanet olsun, çok cimrisin," diyor dişlerini sıkarak.

Parmaklarını yavaşça birkaç kez içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyor, sonra parmakları benden ayrılıyor ve ben omzuma bakarak arkama doğru bakıyorum. Derin bir nefes alarak, arkamda pozisyon almasını izliyorum.

"Sığar," diyor sadece, ama benim söyleyecek sözüm yok. Çünkü onunki, şimdiye kadar denediğim en büyük penis ve içimde nasıl bir his vereceğinden biraz korkuyorum.

Penisinin ucunu açıklığıma bastırıyor ve sadece başı içeri girene kadar yavaşça içeri itiyor. Kahretsin, çok iyi hissettiriyor. Sanki beni ısıtıyormuş gibi kalçalarını daireler çizerek devam ediyor ve kısa süre sonra ben de geriye doğru yaslanıyorum.

"Aferin kızım. Öğreniyorsun, değil mi?" diyor ve ben kendimi tutamayıp başımı sallıyorum. "Şimdi, aynen öyle kal. Kıpırdama." Sanki bedenim onu dinlemek istiyormuş gibi anında kımıldamayı bırakıyorum ve sonra biraz daha içeri itiyor. İnliyor ve bedenim sıkıca kasılıyor.

Bu çok fazla.

O fazla abartılı.

Eli yavaşça ön tarafıma doğru uzanıyor ve hassas klitorisimi buluyor. Klitorisimi okşuyor ve daireler çiziyor, ancak kalçaları hareketsiz kalıyor, penisi sadece kısmen içimde duruyor.

"Kasırğa," diyor.

Yapabileceğim tek şey, kırık dökük bir şekilde mırıldanmak.

"İyi bir kız gibi sikimi alacaksın, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum ve onun talepkar tavırlarına kapıldığım için kendimden nefret ediyorum, ama kendime engel olamıyorum.

"Söyle bana, şimdi bu tatlı amcığı becermemi istiyor musun?" Klitorisime vuruyor ve sonra parmaklarıyla masaj yapıyor. "Seni duyamıyorum." Diğer eliyle kalçama vuruyor ve inliyorum, çünkü neden bundan hoşlanıyorum ki?

"Evet, beni becer."

"Aferin kızım," diye övüyor, sonra yavaş ve istikrarlı bir şekilde sonuna kadar içeri giriyor, sanki şu anda ancak bu şekilde başa çıkabileceğimi biliyormuş gibi. Tamamen içeri girdiğinde duruyor ve nefesim ağırlaşıyor, zorlanıyor. Nefesimi toplamaya çalışıyorum, sanki penisi vücudumdaki tüm alanı kaplıyor gibi hissediyorum.

"Kasırğa." Benim takma adımı tekrarlıyor.

"Evet?" Başımı koltuğun arkasına yaslarken, hâlâ onun kocaman penisinin vajinamda olmasına alışmaya çalışırken, kelimeyi zar zor söyleyebildim.

"Seni tekrar becermeyi planladığımı biliyorsun, değil mi?"

"Henüz benimle bir kere bile birlikte olmadın," diye fısıldadım kısık bir sesle.

Kıkırdadı ve sanırım ondan duyduğum ilk eğlenceli ses buydu. Sonra bir elini tişörtümün altına, sırtıma doğru kaydırды, parmakları tenimde gezindi.

"Seni daha bu kadar erken korkutup kaçıramam, değil mi Kasırğa?" Bunun şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu bilmiyorum. Ama cevap vermeden önce hareket etmeye başlıyor ve nefes almayı hatırlamam gerekiyor. Çok fazla nefes alıyorum, ama vücudum onun büyüklüğüne alışınca inlemeye başlıyorum. Daha hızlı ve daha sert bir şekilde itiyor, eli göğsümü buluyor ve beni becermeye devam ederken meme ucumu sıkıyor.

Ve Tanrım, bu inanılmaz bir duygu.

O sürekli girip çıkıyor ve ben de içimdeki yakıcı hissi hissederken ellerimle kanepeye tutunuyorum. Bunun ardından ağrılarım olacağını biliyorum ama gerçekten umurumda değil. Çok güzel hissettiriyor. Ve şimdi vibratörüne her dokunduğumda, aklıma sadece onu nasıl yaladığı ve sonra kendi penisini kullanarak beni nasıl becerdiği gelecek. Ve biliyorum ki başka hiçbir erkek onun seviyesine ulaşamayacak. Onu hemen eski sevgilimle karşılaştırmaya başladım ve kısa sürede hiçbir karşılaştırma

olmadığını fark ettim. Noah ile iyi bir cinsel hayatımız vardı ama o beni asla şu anki kadar ıslatmadı. Ve Soren'in beni tattığı gibi beni asla tatmadı.

Soren, araştırdığım adam; sözde düşmanım, ya da en azından öyle olması gerekiyor. Ama şu anda araştırdığım tek şey, o beni daha sert ve acımasızca becerirken ne kadar yüksek sesle çığlık atabileceğim.

Ve inanın bana, komşularım beni duyabiliyor.

Peki ya Soren?

Umurunda değil, çünkü gelirken aynı derecede yüksek sesle kükrediğini duyuyorum.

YİRMİ

SOREN

Cressida kanepeye yığılıp prezervatifi çıkardığımda bana bakıyor. Kahretsin, yeni sevişmişken saçları iki yana dağılmış halde çok güzel görünüyor. Gözleri aynı anda hem yorgun hem de parlıyor. Yanımda ikinci bir prezervatif olsaydı, tekrar yapardım ve eminim ki o da izin verirdi. Onunla sevişmenin ona olan ihtiyacımı gidereceğini umuyordum, ama bunun yerine onu daha çok arzulamama neden oluyor.

“Kapı o tarafta.” Kapıyı işaret ederek, “Çıkarken kilitlemeyi unutma,” diye mırıldandı, hâlâ bana bakarak.

"Gitmeden önce bana bir 'teşekkür' bile edilmiyor mu?"

Omuz silkerek başını salladı. "Hayır."

Pantolonumu bacaklarımdan yukarı çekiyorum, penisimi içeri sokuyorum—kim onunla biraz daha oynamak istiyor acaba—sonra fermuarını ve düğmelerini kapatıyorum. Penisimin onunla bir tur daha oynamak istemesine şaşırıyorum. Cressida ile seks akıl almazdı.

Telefonumu yerde görüyorum, yanında da onun vibratörü var. İkisini de alıp cebime koyuyorum ve o fark bile etmiyor. Giyinmeyi bitiriyorum, sonra "İyi geceler, Kasırga" diyorum. Ayrılmadan önce ona göz kırpıyorum ve kapıyı arkamdan kilitlediğimden emin oluyorum.

Saat geç ya da erken olmasına rağmen sokak sessiz. Arabaya binerken, onun evine doğru bir göz attım. Işıklar hala yanıyordu ama kapı sıkıca kapalıydı.

Telefonum cebimde titremeye başladı ama arabayı çalıştırıp daireme doğru giderken onu görmezden geldim. Apartman kompleksinde birden fazla park yerim vardı ve arabamı Ferrari'min yanına park ettim.

Telefonum tekrar titremeye başladı ve ekranda kız kardeşimin adını gördüm. Bana bütün gece dışarıda olduğunu, ya içki içtiğini ya da olmaması gereken biriyle görüştüğünü ve şimdi yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Genellikle yardımım parayla ilgili olur. Ama artık ona olan desteğimi kesiyorum ve bunu anlaması gerekiyor. Onun için çok şey yaptım ve yapmam gerekeni yapmaya devam edeceğim, ama sadece ölçülü bir şekilde. Çalışması gerekiyor. Çalışabilecek durumda, ama çalışmayı tercih etmiyor. Ve ben bu davranışı çok uzun zamandır destekliyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Başka bir yeni işinin başlangıç tarihiyle ilgili e-postalarımı görmezden gelmesine rağmen, bunu değiştirmeyi planlıyorum. Ona kolay, stressiz bir iş verdim, telefonlara cevap veriyor ve ondan bir teşekkür bile almadım.

Arabadan indim ve asansörle daireme çıktım. Kapılar açıldığında, anında korkunç derecede yüksek bir müzikle karşılaştım.

Bu da tek bir anlama gelir.

Kız kardeşim burada.

Ve öyle olmamalıydı.

Ona istediği zaman gelebileceğini söyledim, ama önce araması gerekiyor.

Eşyalarımı kapının önüne bırakıp mutfığa girdiğimde, onu ortalığı altüst etmiş halde buldum.

"Oh, ne güzel, eve gelmişsin. Neredeydin?" diyor Maya beni fark edince.

"Dışarı."

"Kavga mı?" diye tahmin yürütüyor.

Cevap vermiyorum.

İnsanlar bana kız kardeşimle sağlıklı bir ilişkim olduğunu söylüyor. Eskiden bunu önemsemezdim. O benim tek varlığım. Ve uzun bir süre bu yeterli bir sebepti. Hastaydı, kırılıyordu ve yapışkandı, ben de ona izin verdim. Ama son zamanlarda, izinsiz kapımdan içeri her girdiğinde, içimde bir şey geri çekiliyor. Mesela şimdi, omuzlarım kilitleniyor ve kaşlarımın arasına baş parmağımı bastırıyorum, sanki öfkeyi içimde tutamıyorum. Sanki evin sahibiymiş gibi gülümsüyor. Sanki benden bu parçayı hak etmiş gibi. Bu beni boğuyor.

“Maya, neden buradasın?” Tezgahın önünde durduğu yerin karşısında durdum.

“Bütün hafta benden kaçyorsun.”

“Senden kaçınıyorum? Tamam. İş ilanını okudun mu?”

“Kardeşimi özledim, tamam mı?” diye cevap verirken göz teması kurmuyor.

"Sana gönderdiğim iş teklifi hakkında ne düşündün?" diye tekrar soruyorum.

"Çok fazla baskı," diye sızlanıyor, tahta kaşığın sapını sıkarak. "Benden bu kadarını bekleyemezsiniz."

Başımı sallayarak tezgahın kenarını kavradım. "Git, Maya."

"Ne?"

“Git. Seninle bu oyunu daha fazla oynayamam. Sana çok şey verdim, sen ise karşılığında en ufak bir şey bile yapmıyorsun. İş kolaydı. Kolay olmasaydı sana vermezdim.”

“Ama Soren—”

Elimi kaldırıp sözünü kestim. "Yorgunum Maya. Söyleyeceğim her şey seni incitecek, bu yüzden şimdi gitmelisin."

Tezgahın etrafından dolaşıp yanıma gelirken ellerini beyaz elbisesine sildi, eğilip yanağımdan öptü ve ben de izin verdim. "Seni seviyorum, büyük abi."

Ben hiçbir şey söylemiyorum. Asla söylemem. Evet, onu seviyorum. Ama onaylayıcı veya duygusal sözler hiçbir zaman benim güçlü yönüm olmadı. Açıkçası, bu konuda berbatım. Bana bir iş toplantısı verin, onu başarıyla yönetirim, ama benden duygularım hakkında konuşmamı isteyin, birini öldürmeyi tercih ederim.

“İşi kabul et Maya. Bunu gerekenden daha zor hale getirme.”

“Pekala,” diye sessizce onayladı ve dışarı çıktı.

İşi kabul edeceğine ve elinden gelenin en iyisini yapacağına inanmak istiyorum. Ama bir yandan da biliyorum ki bunu sadece beni yatıştırmak için söyledi. Bir şey istiyor, büyük ihtimalle para, çünkü haftalık harçlığını kestim.

O gittikten sonra doğruca banyoya gidip duşu açtım, kıyafetlerimi çıkardım ve içeri girdim. Tüm vücuduma sabun köpürtürken aklımdan sadece Cressida geçiyordu. Şu anda tek istediğim oydu. Yine de, beni kovmaktan oldukça memnun görünüyordu.

Bana ilgi çekici gelen yönleri saymakla bile ilgilenmiyorum.

Ama onun bir çocuğu var ve ben çocuklarla pek iyi anlaşamıyorum. Ablamın neredeyse tamamını büyötmek zorunda kaldığım için hiç çocuk istemedim.

Sadece o yük bile benim kim olduğumu değiştirdi.

Evet, Bayan Knight'tan uzak duracağım.

En azından kendime söylemeye devam edeceğim yalan bu.

YİRMİ BİR

CRESSIDA

Soren vibratörümü aldı. Bu nasıl olabilir ki? Hemen fark etmedim, muhtemelen sadece duş almak, tuvalete gitmek ve doğruca yatağa girmek için kalkabildiğim için. Onun sayesinde hayatımın en iyi uykularından birini uyudum. Tabii bunu ona asla söylemem. Hayatımda olumlu bir şeyin sorumlusu olduğunu asla bilmesine izin vermem. Bunu alıp kendi çıkarına kullanabilir ve zaten yeterince büyük olan egosunu daha da şişirmeme gerek yok.

Oliver bugün eve gelecek ve zor bir hafta olsa da onu çok özledim. Noah ile ayrıldığımızdan beri, ikimizin de işine yarayacak şekilde ortak ebeveynlik yapmanın bir yolunu bulduk, böylece ikimiz de onun hayatında hiçbir şeyi kaçırmıyoruz. Birçok boşanmış ebeveynin bununla mücadele ettiğini biliyorum ve bizim böyle bir mücadelemiz olmadığı için mutluyum.

Ön tarafta oturmuş, gelmelerini bekliyorum çünkü bana belirli bir saatte burada olacaklarını söylemişlerdi, ama beş dakika geçti bile ve oğluma sarılmak için sabırsızlanıyorum.

Telefonum çalıyor ve ekranda ismi görünce tamamen görmezden gelip sokağa bakıyorum. Dün gecedan beri Soren'le konuşmadım ve hâlâ diğer işi mi yoksa bana teklif ettiği işi mi kabul edeceğime karar vermeye çalışıyorum. Soren'le olan pozisyonun daha iyi maaş vereceğinden oldukça eminim ve bu büyük bir teşvik, ancak bir yıldan fazla süredir yaptığım soruşturmayı bırakmak zorunda kalmam canımı sıkıyor.

Telefonumdan bir bildirim sesi geldi, bu sefer bir e-posta olduğunu gösteriyor.

Telefonumun kilidini açıp mesajı okuyorum.

*Sevgili Bayan Knight, diğer adıyla Hurricane,
Sizi aramayı denedim ama başaramadım.
Yeni işi kabul etmeniz durumunda, sizinle görüşmek
Üzere bir toplantıya katılabilirseniz Çok memnun olurum.
Maaş da dahil olmak Üzere pozisyon detaylarını ekte
gönderiyorum.
Cevabınızı bekliyorum.
Yeni Patronunuz*

Yeni patronum. Bu gerçekten cesurca bir hareket.

Ekteki dosyayı açtığımda ağzım açık kaldı ve tam bir şok içinde kaldım.

Bu gerçek olamaz, değil mi?

Bu tür bir pozisyon için kim bu kadar yüksek maaş alıyor?

Tekrar tekrar okudum çünkü şu an kazandığımın üç katından fazla. Bu para miktarı akıl almaz. Belki onun gibi biri için normaldir, ama benim için kesinlikle normal değil.

Bir araba korna çaldı ve ben telefonumu cebime sokup ayağa kalktım. Noah'ın Oliver'la birlikte arabayla geldiğini gördüm. Arabaya koştum, kapıyı açtım ve küçük oğluma sarılıp sıkıca kucakladım. O da güldü ve beni ne kadar özlediğini söyledi. Ben de geri çekilip kemerini çözmesini ve arabadan inmesini sağladım.

“Bütün yol boyunca bana eve ne zaman varacağını sordu.” Noah arabadan inerken kıkırdıyor. Nişanlısının ön koltukta kaskatı oturduğunu fark ediyorum. “İşte eşyaları. Onu gelecek hafta sonu götürmemde bir sakınca yok mu?” diye soruyor çantayı bana uzatırken.

"Evet, sorun yok."

Oliver yanıma gelip kollarını belime doladı. Onun kucaklamasına doydum çünkü büyüdüğünde beni şimdiki kadar çok kucaklamak

istemeyeceğinden korkuyordum. Ergenlik çağındaki erkeklerde böyle olduğunu söylüyorlar ve o da büyüyor, bu yüzden yakın kalabileceğimizi umuyorum.

“Hoşça kal.” El salladım ve bana tek kelime etme zahmetine bile girmeyen Taylor'a son bir kez baktım. Bizi resmen tanıştırma nezaketini göstermemiş olması hâlâ canımı sıkıyordu.

"Akşam yemeği için ne yapalım?" diye sordum Oliver'a kapıya vardığımızda.

"Pizza," diyor otomatik olarak. En sevdiği yemek.

“Tamam. Siparişi vereyim, sen de bana haftanın nasıl geçtiğini anlat.” İçeriye aceleyle girdi ve ben de kapıyı arkamızdan kapattım. Sipariş vermek için telefonumu çıkardığımda, Soren'den başka bir e-posta daha gördüm.

Sevgili Kasırğa,

Yanınıza gelebilir miyim?

Yeni Patronunuz

Derin bir nefes verip e-postayı siliyorum.

Hayır, öyle bir şey olmayacak.

Ben pizza siparişini verirken Oliver bana haftasını anlatmaya başladı, sonra da Taylor hakkında her şeyi anlattı.

İçeceklerimizi hazırlarken, "Onu beğeniyor musun?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, "Evet. Sanırım iyi biri." dedi.

“Bu iyi.” Ve bunu gerçekten kastediyorum. Noah’ın mutlu olmasını istiyorum ve onunla birlikte olan kişinin oğlumu sevmesini ve ona iyi davranmasını istiyorum.

Kapıma bir tıkırtı geldi ve Oliver'ı Nintendo Switch'inde Fortnite oynarken bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda pizza kuryesinin geleceğini bekliyordum, bu yüzden dikkatim çantamdan para çıkarmaya odaklanmıştı.

"Kasırğa."

Soren'in orada durduğunu görünce şoktan ağzım açık kaldı. Uzandı ve iki parmağını çenemin altına bastırarak ağzımı nazikçe kapattı. "Yakışıklı olduğumu biliyorum, ama ağzını böyle açmak ancak dizlerinin üstüdeyken olmalı..." Duraksadı. "Önümde."

Oliver'ın beni takip etmediğinden emin olmak için arkama hızlıca bir göz attım, sonra tekrar Soren'e baktım.

"Gitmelisin," diyorum.

"Mesajlarımı görmezden geldin."

"Oğlumla birlikteyim," diye bilgilendiriyorum onu. "Onunla birlikteyken, tek odak noktam o oluyor."

"Öyleyse cevap ver."

Tam o sırada kurye geldi. Soren ona döndü ve ben parayı uzatıp ödemeyi yaparken, Soren çoktan bir tomar parayı uzatmış ve pizza kutusunu almıştı. Sonra bana döndü ve gülümsedi.

"Yemeğimin parasını kendim ödeyebilirim," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum yapabilirsin, ama bunu geceni böldüğüm için bir özür olarak düşün." Kutuyu bana uzattı ve ben de aldım.

"Bir daha buraya gelme." Evime girerken ona kaşlarımı çatarak baktım.

Kapıyı kapatırken o sadece sıırttı.

Pislik.

Ertesi hafta, Soren'in iş teklifiyle ilgili istediği görüşme için ofisine gittim. Resepsiyonist beni tanıdı ve doğrudan içeri girmemi söyledi. Kapıyı açtığımda, Soren telefonda biriyle konuşuyor, klavyesinde bir şeyler yazıyor ve ekrana dikkatlice bakıyordu. Orada durduğumu fark edince, konuşmasını bitirene kadar beklememi işaret eden bir parmak kaldırdı. Karşıdaki kişiye işi bitirmesini ve herhangi bir aksaklık olmamasını sağlamasını söyledi. Aksi takdirde, işinin tehlikeye gireceğini belirtti. Ardından telefonu kapattı.

Şimdi ayağa kalktığımda tüm dikkati üzerimdeydi. Masasının etrafından dolaşıp bana doğru geldi. Önümde duracağını sandım ama beni geçip kapıyı kapatmaya gitti ve bizi ofisine hapsetti. İşte o zaman omzumu çevirip arkama baktığımda kalçalarımın dik dik baktığını gördüm. Hiç utanması yoktu. Acaba el izi hala orada mı diye merak ediyordu? Birkaç gündür tenimde parlak, acı veren bir iz olarak kalmıştı ama ona bunu söyleme zevkini yaşatmak istemedim.

Oturmam için işaret etti. Oturdum ve o da masasının arkasına geri oturdu. Bacaklarımı çaprazladım, diz hizasındaki eteğimin ucu hafifçe

yukarı kalktı. Bluzumun düğmeleri iliklenmişti, bu yüzden dekolte görünmüyordu. Saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklindeydi ve kırmızı tabanlı ayakkabılar giymiştim. Profesyonel görünüyordum ve kendimi de öyle hissediyordum.

"Bayan Knight." Bana bakıyor.

"Buradayım, Soren. Ne konuşmak istiyorsun?"

"Size gönderdiğim teklif. Üzerinde düşünmek için vaktiniz oldu mu?" diye soruyor.

"Evet, yaptım."

"Ve?"

"Birkaç şartım var," diyorum gülümseyerek.

"Elbette biliyorsunuz. Peki bunlar neler?"

"Haber odasında olduğum sürece içeri giremezsiniz." Konuşurken yüzümde gülümsememi koruyorum.

"İhtiyaç duyulursa dışarıda kalmamı mı bekliyorsunuz?"

"Hayır. Eğer gerçekten ihtiyaç duyuluyorsa, bu kabul edilebilir. Etrafımda dolaşıp beni kontrol etmeni istemiyorum," diyorum ona. "Açıkçası araştırmanı yapmışsın ve işimde iyi olduğumu biliyorsun. Bir zamanlar başka haberler üzerinde çalışırken bir haber merkezini yönetmiştim."

"Evet, Bayan Knight, ne kadar yetenekli olduğunuzun gayet farkındayım."

Şartlarımı sıralamaya devam ediyorum. "İş yerinde bana dokunmayın veya alaycı yorumlar yapmayın."

"Yani, seni ofisime getirip, masamın üzerine yatırıp, popona şaplak atamayacağımı mı söylüyorsun?" diye soruyor kayıtsızca.

"Bunu daha kaç kişiye yaptınız?"

"Hiçbiri, ama fikri beğendim."

"Buna inanmakta zorlanıyorum." Onu burada başka bir kadınla böyle hayal edince parmaklarım kucacağımda kıpırdanıyor.

"Bu doğru. İş ve özel hayatımı birbirine karıştırmam ve hiçbir kadını cinsel ilişki için ofisime getirmediğim."

"Pekala..." Ayağa kalkıp elimi uzattım, tokalaşmak için. Belki de soruşturmayı şimdilik bırakırım. "Teklifinizi bu şartlarla kabul ediyorum."

Uzattığım elime bakarak, "Yani, seni masamın üzerine eğmeye hayır mı dedin?" diye sordu.

"Hayır," diye onaylıyorum ve kapı çalınca elimi tutuyor.

Gözleri benimkilerden ayrılmadan, "Toplantıdayım," diye sesleniyor.

"İşimiz bitti," diyorum, karşıdaki kişinin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Kapı açılıyor ve kız kardeşi içeri giriyor. Elimi onun elinden çekmeye çalışıyorum ama sıkıca tutuyor, beni bırakmıyor.

"Maya, neden buradasın? Çalışman gerekmiyor mu?" diyor Soren ve sonunda elimi bırakıyor. Kız kardeşinin gözleri aşağıya kayıyor, aramızdaki mesafeyi, tenimde hâlâ kalan dokunuşunun hayaletini fark ediyor ve kaşlarını hafifçe kaldırıyor.

"İstifa ediyorum," diye yanıtladı kollarını kavuşturarak. "Peki neden o muhabirle buradasınız? Onu tanıyorum. Sizin hakkınızda haber yapmaya çalışan o." Bana öfkeli bir bakış fırlattı.

Soren ona, "Artık benim için çalışıyor," diyor.

"Yani, şimdi sokaktan rastgele herifleri mi işe alıyorsun?" Sözleri kötü niyetliydi ama benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Kız kardeşi hakkında öğrendiklerime göre, onun parasıyla geçiniyor. Onu çok derinlemesine araştırmadım ama çok yakın olduklarını öğrendim. Ve şu anda bana sanki ikinci bir kafam varmış gibi bakıyor.

"Tam çıkıyordum. İyi bir toplantınız olsun," diyorum onlara, gözlerim birinden diğerine gidip gelirken.

Maya'nın düşmanca bakışları beni dışarıya kadar takip etti ve ardından kapıyı arkamdan biraz fazla sertçe kapattı.

Durumları ne olursa olsun, odadaki gerginliği hissedebiliyordum.

Ve bunu geride bırakacağım için çok mutluyum.

YİRMİ İKİ

SOREN

Maya, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kalçasını yana doğru çevirmiş bir şekilde bana dik dik bakıyor.

"Koşarak yanına gittiğin kişi o mu?" diye suçluyor.

Sorusunu görmezden geldim, arkamı döndüm ve masama geri oturdum. "Maya, çalışma saatlerinde buraya gelmemen gerektiğini biliyorsun."

Elini havada salladı. "Ama onun burada olması sorun değil ki?" dedi, sesi giderek yükselip daha da rahatsız edici bir hal almıştı.

Onun hakkında herkesin bana anlattığı, bugüne kadar görmezden geldiğim yönünü görmeye başlıyorum. Ama bunu görmezden gelmeyi seçtim, çünkü o benim kız kardeşim, tek ailem. Bana hiç göstermediği halde onun hakkında olumsuz şeylere neden inanayım ki? Ya da belki de onları görmemeyi tercih ettim.

"Evet, çünkü o benim için çalışıyor. Şu anda senin de yapman gereken bu," diye hatırlatıyorum ona.

"Sana zaten hiç iş istemediğimi söylemiştim."

"Tüm kredi kartlarınızı iptal ettim ve size para vermeyi kestim. Bundan böyle sadece doktor faturalarınızla ilgileneceğim."

Dikkatimi e-postalarımaya çevirdiğim sırada, topuklarının tıkırtısını duydum. Masamdan bir şey alıp bana fırlattı, kafamı kıl payı ıskaladı.

"Ne oluyor lan, Maya?"

"Sen benim ailemsin Soren, ve aileye böyle davranamazsın."

"Seni çoktan hayatımdan çıkarmalıyım. Bu şekilde davranmak için çok yaşlısın."

Ona doğru bakmadan birkaç düğmeye bastım. Hayal kırıklığıyla çığlık attı, sesi düşüncelerimin gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksekti. Sonunda ona doğru döndüğümde, yüzünden gözyaşlarını siliyordu. Onu ağlatmak asla niyetim değildi, ama onu daha fazla desteklemeye de devam edemem. Bazen doğru olanı yapmak, kötü adam olmak gibi hissettiriyor. Ama artık pes edemem. Artık asla.

Arlo bu konuda benimle birkaç kez konuşmaya çalıştı ama ben her seferinde sözünü kestim. Evet, o en iyi terapistlerden biri ve kız kardeşimle olan ilişkimizi anlıyor, ama aynı zamanda ona bu kadar çok boyun eğmeyi bırakmam gerektiğini de söyledi. Sadece birbirinize destek olmaya alışmışken bunu yapmak zor.

"Artık beni sevmiyor musun?" diye soruyor, gözyaşlarını silerek. "Anne babamla birlikte ölmeliydim."

İşte o böyle davranıyor; hassas kalbimi sömürmeye çalışarak dramatik olaylar yaratıyor, çünkü onun ölmesini istemediğimi biliyor. Asla istemezdim. O hayatımın bir parçası ve bazen daha normal bir ilişkimiz olmasını diliyorum.

Şimdi anlıyorum ki bu yakın zamanda gerçekleşmeyecek.

"Şu an seninle bunu yapamam, Maya," diye iç çekerek söylüyorum.

"Elbette yapamazsın, çünkü ben senin için önemli değilim," diye ağlayarak kapıyı hışımla açıp çıktı.

Forsaken'ın bir üyesi olan dedektif Boston ile buluşmak üzere yola çıkmadan önce birkaç şeyi hallediyorum.

Vardığımda yanına oturduğumda bana bir dosya uzattı. Dosyayı açtığımda ilk gördüğüm şey, kızıl saçlı ve sağ gözünün üzerinde bir yara izi olan sıradan görünümlü bir adamın fotoğrafıydı. Çok uzun bir suç geçmişi vardı. Reşit olmayan kızlara düşkünlüğü vardı ve bir süredir kanundan kaçıyordu. Eyaletler arasında gidip gelmenin buna yardımcı olacağını düşünmüştü. Ama olmadı. Yirmi yıl önce ilk kez suçlu bulunduğu ve yargılandığı kasabaya geri döndü ve şimdi eski alışkanlıklarına geri dönmüş durumda. Ama artık daha akıllı. Yaptıklarını gizlemeye çalışıyor. Boston onu yıllardır takip ediyor ama bir türlü yakalayamadı.

Şimdiye kadar.

Yeterince okuduğuma göre dosyayı kapatıyorum.

Bir sonraki avımızda o bizim avımız olacak.

Bıçağımı o şerefsizin vücuduna saplama düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor.

"Buraya çok uzak olmayan bir evde," diye bilgilendiriyor Boston beni. "Cumartesi günü onu alıp avlanma alanına götüreceğim." Ayağa kalkıp başıyla onayladıktan sonra uzaklaştı.

Avlanırken maske takarız. Bu gelenek nesillerdir sürüyor. Bana anlatılanlara göre, Forsaken'ın kurucusunun yüzü oldukça deforme olmuş ve maskenin tasarımı tamamen onun fikriymiş. Üzeri kırık ayna parçalarıyla kaplı, bu yüzden baktığınızda, size bakan kendinizin çatlak bir versiyonu oluyor. Gerçekten de şiirsel.

Av için seçilenler genellikle yoklukları hissedilmeyecek kişilerdir. Seçimi her zaman ben yaparım ve bundan büyük gurur duyarım. Ve sonra Terk Edilmişler'in üyeleri, en karanlık arzularının onları yönlendirdiği şeyi yapma fırsatı bulurlar.

Avlanırlar.

YİRMİÜÇ

CRESSIDA

Soren'e yeni işime gelecek hafta başlayacağımı bildirmek için e-posta gönderdim. Bu sayede bu haftanın geri kalanını oğlumla geçirebileceğim. Soren bunun sorun olmadığını söyleyerek yanıt verdi ve konuyu kapattı. İki gündür ondan haber alamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz şaşırdım.

Soren'le görüşeceğim gün, Oliver'ı okuldan aldım ve öğleden sonrayı birlikte dondurma yiyerek ve oyun oynayarak geçirdik. Haftanın geri kalanında da her öğleden sonra aynı şeyi yaptım.

Oliver genellikle öğleden sonraları okul sonrası bakım merkezine gidiyor, bu yüzden beni okul binasının dışında beklerken görmesi kalbimi inanılmaz mutlu ediyor. Hafta sonları Noah Oliver'ı almaya geldiğinde bana eşlik etmesi için o gülümsemeleri biriktiriyorum. İşte bu zamanlar evliliğimizin yürümesini dilediğim anlar. Noah ile birlikte olmak istediğim için değil, Oliver'dan ayrı kalmaktan nefret ettiğim için. Yani evet, bugün gibi günlerde, artık sevmediğim biriyle evli olmayı diliyorum.

Oliver'ın eski kocamla birlikte uzaklaşmasını izliyorum. Taylor arabada oturuyor, benimle, yani yakında üvey oğlu olacak çocuğun annesiyle konuşmak için hiç inmiyor. Noah'ın bizi tanıştırmak için hâlâ çaba göstermemiş olması beni son derece sinirlendiriyor.

Oliver arabaya bindikten sonra Noah'ya, "Taylor'la düzgün bir şekilde tanışmak istiyorum," dedim.

“Evet, sanırım zamanı geldi,” diye yanıtlıyor, sonra araba kapısını açıp ona bir şeyler söylüyor, o da arabadan iniyor, başını aşağıya eğiyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. Gözlerime bakarken ellerini elbisesinin üzerinde gezdiriyor.

"Oğlum seni seviyor, bu yüzden onu herhangi bir şekilde üzecek olursan, bundan hiç memnun olmayacağımı söylemek istiyorum. Babasıyla birlikte olman umurumda değil... Seni bulacağım."

"Cressida," diyor Noah, sinirli bir şekilde başını sallayarak.

“Bunu anlıyorum. Noah’ya birkaç kez Oliver’la tanışmadan önce seninle tanışmak istediğimi söylemiştim ama bir türlü olmadı. O iyi bir çocuk ve terbiyeli. Onu asla kasten üzecek bir şey yapmazdım.”

“Güzel. Bunu duyduğuma sevindim,” dedim gülümseyerek. “İyi hafta sonları. Lütfen beni aramasını söyle.” Noah bana öylece baktı. Benden daha azını mı bekliyordu?

Boşandıktan sonra başka insanlarla çıkma konusunda hiç konuşmadık. Konuşmalıydık, çünkü Oliver’ın ailesinin hayatına sürekli erkek veya kadın sokmasının normal olduğunu düşünmesini istemiyorum. Onun istikrara sahip olmasını istiyorum. Ben büyürken böyle bir ilişki yaşadım ve bence bu beni daha iyi bir insan yaptı.

Hazırlanmak için içeri geri döndüm. Oliver çoğu zaman benimle olduğu için dışarı pek çıkmıyorum. Oliver’la vakit geçirmeyi çok seviyorum, ama o yanımda olmadığına arkadaşlarımla görüşmeye çalışıyorum. Ve tesadüfen bu gece bir kutlama var. Ablam Izzy iş için yeni geldi ve toplantısı bittikten sonra onunla buluşmamı istiyor. Şehirde uzun süre kalmayacak, bu üzücü çünkü Oliver’ı göremeyecek, ama anlıyorum. Kendi ailesiyle evde olmak istiyor.

Kısa kırmızı bir elbise ve siyah Louboutin ayakkabılarımı hızla giydikten sonra, saçımı topuzdan çözüp omuzlarıma dalgalar halinde dökülmesine izin verdim. Dudaklarıma kırmızı ruj sürdüm ve kirpiklerime rimel sürdükten sonra kapıdan çıktım.

Dışarı çıktığımda Uber beni bekliyordu bile. Arabaya binerken kız kardeşime on dakika içinde geleceğimi mesaj attım ve o da bir kadeh şarap içtiğini ve beni beklediğini söyledi. Bu gece daha sonra uçağa binmesi gerekiyormuş ama önce birlikte birkaç içki içeceğiz.

Vardığımda Izzy’nin barda oturmuş, bir kadeh şarap yudumlarken yanındaki adamın onunla konuştuğunu gördüm. Yanına yaklaşp elimi belinin alt kısmına koydum.

Başını bana doğru çevirdi ve beni görünce asık suratı bir gülümsemeye dönüştü, ardından beni kucakladı. "Aman Tanrım, Cres, seni çok özledim."

Ailemin çoğu bana Cres diye seslenir.

"Aynı fikirdeyim. Bir de Oliver'ı görmelisiniz. Şimdi çok büyüdü."

Geri çekilip gülümsedi. "Çok üzgünüm, onu çok özleyeceğim. Tatillerde mutlaka eve gelmelisin. Lütfen geleceğini söyle."

Aslında bu yıl tatil için eve gitmeyi düşündüm. Oliver'ı Noah'dan bu kadar uzun süre ayrı tutmak istemediğim için tereddüt ettim, ama o da Oliver'ı ailesini görmek için bir haftalık tatile götürdü, bu yüzden benim de aynısını yapabilmemin adil olacağını düşünüyorum.

"Sanırım yapabilirim," diyorum ona.

Bara geri döndü ve barmene el sallayarak bana bir kadeh şarap sipariş etti.

"Güzel. Evde sana ihtiyacımız var." Yanına tırmanıp tabureye oturduğumda beni dürttü. "Noah nasıl?"

"İyi durumda. Nişanlı." Barmen bardağımı uzatırken gözleri kocaman açıldı.

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla sordu. "O adamın yıllarca kalbi kırık kalacağını düşünmüştüm." Kahkahayla güldü. "Yani, neyse ki onun adına sevindim."

Ailemdeki herkes Noah'ı çok seviyor, bu yüzden kız kardeşimin yorumu beni biraz şaşırttı. Soren de Noah'ın hala bana ilgi duyduğunu düşündüğünü söyledi. Ama ayrılığımız karşılıklıydı, bu yüzden söylediklerinde genellikle önemsemiyorum. Sosyal medyada ailemin tüm fertleriyle hala arkadaş. Birbirlerinin paylaşımlarına düzenli olarak yorum yaptıklarını görüyorum ve bunların hiçbirini beni rahatsız etmiyor çünkü teknik olarak, bir oğlumuz olduğu için sonsuza dek ailemin bir parçası olacak.

Izzy önce iş anlaşmasından bahsetmeye başladı, sonra da havaalanlarımızın ne kadar berbat olduğundan, bu yüzden toplantısına bir saat geç kaldığından ve şimdi de geri uçmaktan korktuğundan yakındı. Ona dışarıda ne kadar uzun süre kalırsak havaalanına ulaşmanın o kadar kolay olacağını söyledim ve o da güldü.

"Peki, biriyle görüşüyor musun? Ayrılığınızın üzerinden iki yıl geçti."

"Hayır, kimseyle görüşmüyorum."

"İşine adanmışsın." Her birimiz birer yudum su içerken başını salladı.

"Aslında yeni bir iş buldum," dedim ona.

"Vay canına. Gerçekten mi?"

Haber merkezini nasıl yöneteceğimi açıklıyorum ve o da benim araştırmacı gazeteciliğe yoğunlaşmadan önce böyle yaptığımı hatırlıyor. Hikayelerle ilgili bir şeyler yaptığım sürece, ne yaparsam yapayım mutlu olacağımı düşünüyorum.

Ona her şeyi anlatana kadar üçüncü kadeh şarabımızı içmiş oluyoruz ve geç oluyor. Bu da demek oluyor ki yakında benden ayrılmak zorunda kalacak. Onu bir süre göremeyecek olma düşüncesiyle bile göğsümde korkunun yükseldiğini hissedebiliyorum. Ailenizi uzun süre görmemek o kadar kötü değil, ama onları kısa aralıklarla görüp sonra tekrar gittiklerinde durum daha da kötüleşiyor.

"Lanet olsun! Hepinizi görmek için tatil rezervasyonu yapıyorum!" Yumruğumu bar tezgahına sertçe vurdum.

Gülerek bunun tam olarak yapmam gereken şey olduğunu söylüyor ve ardından, "Şey... peki ya yeni iş?" diye soruyor.

"Evet, peki ya yeni iş?" diye sordu arkamdan gelen karanlık bir ses, konuşurken kulağıma hafifçe değdi.

Izzy ilk önce arkasını dönüyor çünkü o sesi inanılmaz derecede iyi tanıyorum. Bana nasıl emirler verdiğini biliyorum. Bu konuda çok yetenekli.

"Özür dileriz, size yardımcı olabilir miyiz?" diye soruyor Izzy ve aynı anda arkamı döndüğümde, takım elbisesiyle orada duran ve son derece iyi görünen Soren'i görüyorum.

"Bayan Knight," diye selamlıyor beni.

"Cres, onu tanıyor musun?" diye soruyor Izzy, pek de sessiz olmayan bir tonda.

"Evet." diye inledim.

Soren, "Yeni işinizle ilgili görüşmek istediğiniz bir şey var mıydı?" diye soruyor.

Izzy bardağını dudaklarına götürürken, olan biteni ilgiyle izliyor.

Ona kibarca defolmasını nasıl söyleyebilirim?

Zaten dinlese bile, dinleyip dinlemeyeceğinden emin değilim. Muhtemelen her söylediğim şey gibi bunu da komik bulacaktır.

"Hayır."

"Ah, çekinme Cres," diyor Izzy. "Sen çekingen değilsin."

"Hayır, değil. Ama görgü kurallarını kaybetmiş gibi görüldüğü için, ben Soren, onun yeni patronuyum. Ya siz?"

"Kız kardeşi." Izzy'nin ona elini uzatmasını dehşet içinde izliyorum.
"Izzy."

"O düşmanımız, İz. Sakın eline dokunma."

"Çok geç," diyor Soren, elini sallayıp bırakmadan önce bana bakıyor.

"Gitmem gerekiyor Cres. Taksiye birlikte binip önce seni bırakalım mı?" diyor Izzy ayağı kalkarak. Telefonundan saate bakıp yüzünü buruşturuyor. "Aslında, zaten geç kalmış olabilirim. Uçağı mı kaçırmadan gitmem lazım. Sen hazır mısın Cres?"

Soren, "Önümüzde sizi havaalanına götürebilecek bir arabam var," diye teklif eder ve Izzy ona şüpheyile bakar.

"Gerçekten o senin patronun mu?" diye soruyor bana, onu görmezden gelerek.

Eminim buna alışık değildir.

"Evet," diyorum iç çekerek.

"Tamam, güzel. Patron, onun güvenli bir şekilde eve ulaştığından emin ol. Arabanı da seve seve alırım," diyor ona, sonra bana doğru eğilip sarılıyor ve yakında ziyarete gelmemi söylüyor.

Soren, "Seni dışarıya kadar uğurlayıp arabaya kadar götüreyim," diyor ve ardından Izzy'yi dışarı çıkarıyor.

Ablam omzunun üzerinden bana bakıp, eğlenmiş bir şekilde kaşlarını oynattı.

YİRMİDÖRT

SOREN

Cressida ve kız kardeşi birbirlerine benziyorlar, ama Cressida'nın farklı bir enerjisi var, ya da belki de istemeden de olsa erkekler üzerinde, özellikle de benim üzerinde sahip olduğu güç beni her zaman şaşırtıyor.

Bardan çıkarken soğuk hava yüzümüze çarptı ve Izzy'yi arabama kadar götürüp kapıyı onun için açık tuttum.

"Kız kardeşimi seviyorsun." Bu bir soru değil, bir ifade ve cevap vermeme bekleyerek açık araba kapısında duruyor.

"İlginç biri," diye yanıtlıyorum.

"Ah, evet, Cres çok eğlenceli biri." diye gülüyor. "Ayrıca ailenin en çalışkan üyesi de o."

Cressida hakkında yaptığım araştırmalardan, onun güçlü çalışma ahlakını zaten biliyorum. Genç yaşından beri çalışıyor ve tam zamanlı işine dönmeden önce sadece minimum düzeyde doğum izni almış.

"Ona herhangi bir şekilde zarar verersen, peşine düşerim." Bana göz kırptı ve sonra arabaya bindi.

"Niyetim bu değildi," diye belirtiyorum onu.

"Ne olmuş yani? İkiniz sadece biraz eğleniyor musunuz?" Çantasını kucağına koyarken beklentiyle bana bakıyor.

"Evet, sanırım durum bu. Başka bir şey istemiyor."

"Peki ya sen?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum, ama bunu söylerken içimde bir şeyler değişiyor. Bir kadınla geçici bir ilişkiden daha fazlasını

asla istemeyeceğimi düşünüyorum.

"İlginç." Gülümsedi ve kapı koluna uzandı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Soren. Bir sonraki görüşmemizi dört gözle bekliyorum."

Onu düzeltmeye zahmet etmedim ve o da kapıyı kapattı.

Bara geri döndüğümde Cressida'nın barmenle konuştuğunu gördüm. Yanındaki boş sandalyeye oturduğum anda barmen hemen sustu.

"Beni nasıl buldunuz?" diye soruyor.

"Seni takip ettim," dedim ona ve o da içkisini alırken gözlerini devirdi. Onu durdurmak için elini tuttum. "Artık içmeyi bırakmalısın."

"Ha, evet, peki bunun sebebi ne?"

"Çünkü seni evime getirip seninle sevişirken sarhoş olmanı istemiyorum."

Yanımdaki biri öksürdü ama o, o yumuşak, bebek mavisi gözlerini benden ayırmadı. Doğrusu, onu dinliyordum ve içeri ilk girdiğinde barmenin onu nasıl karşıladığını duydum. Barın adını böyle öğrendim ve onu buldum. Yani teknik olarak ona yalan söylemedim. Sadece bana inanmamayı tercih etti.

Elindeki bardağı alıp, tabureden kayıp bacaklarımın arasına düşene kadar elini çekiştiriyorum. Elimle yanağına dokunuyorum. Kusursuz bir çene hattına ve öpülesi dudaklara sahip. Dilimimle silmek istediğim, baştan çıkarıcı kırmızı bir rujla parlatılmış dudaklar.

"Seninle eve gitmeyeceğim," diyor bana. "Bu oyunu oynadık, artık bitirme zamanı geldiğini düşünüyorum."

"Ama daha yeni başlıyorum." Elimle çenesini okşadım ve o farkında bile olmadan dokunuşuma karşılık verdi.

"Hayır, değilsin," diye itiraz ediyor ama sesinin tereddüt ettiğini duyabiliyorum.

Daha da yaklaşarak dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Benimle eve gelersen, oyuncağını geri vereceğim."

Kapanmaya başlayan gözleri birden açıldı. "En başından beri bunu almamalıydın," diye çıkıştı.

"Seni tekrar kullanacağımdan emin olmanın bir yolunu istedim." Ve kahretsin, onun beni tekrar kullanmasını çok istiyorum.

"Seni kullandığımı nereden biliyorsun?"

Elim saçlarının arasına kaydı ve geriye yaslanarak onu da yanımda sürükledim. "Çünkü ben de seni aynı şekilde kullanıyorum. Hiçbir bağ yok, değil mi?"

“Patronumla yatıyorum. Ne kadar komik,” diye alaycı bir şekilde söylüyor ama gözleri dudaklarımda. “Pekala. Sanırım beni evine götürebilirsin.” Elini göğsüme koyup kulağıma fısıldıyor, “Belki bu sefer beni o kadar sert döversin ki oturmakta zorlanırım.”

Onun bunu çok sevdiğini biliyordum.

"Belki de seni bana doğru sürünmeye ikna ederim."

“Duruma bağlı...” Duraksıyor, bana bakıyor. “Ne için sürünüyorum ki?”

“Benim penisim.”

"Karşılığında bana sürünmen şartıyla."

"Kimseye ya da hiçbir şeye yalvarmam," diye belirtiyorum.

"Beni istiyorsan, sürünerek geleceksin."

Onu istiyorum.

Kötü.

Ama bir kadın için sürünmek bana hiç yakışmıyor.

Fakat...

"Hadi gidelim," diye patladım.

"Şoförünüz ayrıldı."

"Zaten bekleyen başka biri var," diyorum ayağa kalkıp onu çıkışa doğru çekerken. Sadece onu tuttuğum için değil, ne olacağını bildiği için de peşimden geliyor.

Biz.

İkimiz de bu akşam geleceğiz.

YİRMİ BEŞ

CRESSIDA

Vaka Notları

Takma adlara izin verilmemeli. Duygusal bağ kurulmasına neden oluyorlar. Ne yaptığı nın farkında.

Dışarıda bekleyen arabaya bindiğimde, o da hemen arkamdaydı. İkimiz de oturduktan ve kapı kapandıktan sonra, eli üst bacağıma değdi. Binaya kadar olan tüm yol boyunca, ikimiz de tek kelime etmeden, parmaklarını tenimde yukarı aşağı okşadı. Araba kaldırıma yanaştı ve ben tereddüt ederken Soren arabadan indi.

"Belki de eve gitmeliyim," diyorum.

"Sanmıyorum. Lütfen arabadan inin, Bayan Knight."

"Bana öyle seslenmeyi bırak," diye çıkıştım.

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Arabadan in, Kasırga."

"Biliyorsun, benim de gerçek bir adım var," diye mırıldandım arabadan inerken.

Kapıyı arkamdan kapatıp tekrar elimi tuttu. "Biliyorum. Kullanmayı tercih etmiyorum."

"Neden?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Çünkü herkes sana böyle sesleniyor ve ben herkes değilim." Sanki cevap çok açıkmiş gibi söylüyor. Ama değil.

Binaya giriyoruz ve o ilk asansöre binip en üst katın düğmesine basıyor. Tabii ki, çatı katı dairesi var. Ondan daha azını beklememeliydim zaten. Asansör yolculuğu sessiz geçiyor ve yukarı çıkarken gözlerinin bana dikildiğini hissediyorum. Omzumu çevirip baktığımda, arka duvara yaslanmış, kalçalarıma bakarak sırtıttığını fark ediyorum.

Neye bakıyorsun?

Asansör açılırken, "Hiçbir şey," diye yanıtladı eğlenerek. Önce benim çıkmamı işaret etti, sonra beni çift kanatlı kapılara götürdü. Kapıları açtı, sonra da içeri girmem için el salladı.

İlk gördüğüm şey, büyük, yerden tavana pencerelerden karanlık gökyüzüne karşı sergilenen şehir silüeti. İki büyük, krem rengi kanepesi, üzerlerinde büyük yastıklar ve ortada ahşap bir masa var.

Adam dairenin içine doğru ilerliyor ve ben de onu büyük mutfığa kadar takip ediyorum. Oturma odası da mutfak gibi geniş ve ferah, tamamen beyaz ve aralara açık ahşap tonları serpiştirilmiş.

Buzdolabının kapağını açıyor ve içinde su şişeleri, baharatlar ve birkaç paket yemek kabı görüyorum. Bir şişe su alıyor, sonra dönüp bana uzatıyor.

"Buraya su almaya gelmedim," dedim kaşlarımı çatarak.

"Evet, ama bol su içerek vücudunuzun susuz kalmamasına dikkat etmelisiniz."

İstemsizce kıkırdıyorum. Tabii ki Soren bunu söyleyecekti. Şişeyi alıyorum ama açmıyorum, ceketini çıkarıp taburenin arkasına fırlatmasını izliyorum. Sonra kahverengi deri çizmelerini çıkarıyor ve gömleğinin eteğine uzanıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Soyunmak. Nasıl görünüyor?" Ses tonu, bunun zaten apaçık ortada olması gerektiğini söylüyor.

"Seninle cinsel ilişkiye girmeyi asla kabul etmedim." Dudaklarımda muzip bir gülümseme belirdi.

Kaşını kayıtsızca kaldırıp gömleğini çıkarmaya devam etti. Sonra bana doğru yaklaştı ve eli kalçalarımdan popoma doğru kayarak dolgun eti sıktı. "Cinsel ilişkiye girmek zorunda değiliz, ama başka şeyler yapabiliriz," dedi.

Elini itip bir adım geri çekilerek aramızda biraz mesafe bıraktım. "Sanırım haklısın. Başka şeyler de yapabiliriz."

Elbisemin arkasındaki fermuara uzanıp aşağı doğru çekiyorum ve elbise yere düşüyor. Altımda hiçbir şey giymediğim için sadece topuklu ayakkabılarımla ayakta duruyorum.

Soren'in bakışları gözlerimden kayıp, vücudumun hatlarını yavaş ve bilinçli bir sıcaklıkla takip etti. Çenesi kasıldı, sanki çiğ ve tehlikeli bir şeyi bastırıyormuş gibi bir kas seğirdi. Bana doğru tek bir adım atmadan önce burun deliklerinden bir nefes çıktı. Elimle onu durdurdum. "Başka şeyler," dedim, kelimeleri vurgulayarak. Bana şüpheci bir bakış attı. "Dizlerinin üzerine çöküp bana doğru sürünmeni istiyorum."

Su şişesini alıp koltuklardan birine oturdum, bacaklarımı araladım. Arkama yaslanarak, "Susadın mı?" diye sordum. Başını salladı ama kıpırdamadı. "Tadına bakmak istersen, dizlerinin üzerine çökmeni öneririm." Göz kırptım ve su şişesini açıp bacaklarımı daha da açtım. Küçük bir yudum aldım, sonra yavaşça içindekileri vajinama döktüm. Hassas tenimdeki soğukluk beni hafifçe nefessiz bıraktı. Su uyluklarımdan aşağı akıp altımdaki yastığı ıslattı. Gözleri üzerimdeydi, her hareketimi izliyordu.

"Eğer sürünmeden bana doğru yaklaşırsan, giyinip gideceğim," diye uyardım onu.

"Bu haksızlık," diyor neredeyse somurarak.

Omuz silkerek, bacaklarım açık bir şekilde geriye yaslanmış halde oturuyorum, vajinamdan damlayan su onun pahalı koltuğuna damlıyor.

Bu benim sorunum değil.

Eminim ki bir hizmetçisi vardır.

İlk başta, bunu yapacağını sanmıyorum. Sadece yanıma geleceğini varsayıyorum. Pantolonunu çıkarıyor ve penisi serbest kalıyor. Hâlâ ne kadar büyük olduğuna inanamıyorum. Bana kelimenin tam anlamıyla beni becereceğini anlatan o bakışı takıyor ve dürüst olmak gerekirse, biraz heyecanlanıyorum.

Şimdi tamamen çıplak ve şaşırtıcı bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor. Bu adamın daha önce biri için diz çökmüş olup olmadığını merak ediyorum. Ama sonra bacaklarımın arasına nasıl diz çöktüğünü hatırlıyorum. Ve bunu düşündükçe dudaklarımda yavaş bir sırıtma beliriyor.

"Eğer seni şimdi ve burada beceririm diye bana öyle gülümsemeyi bırak," diye uyardı ellerini yere koyarken.

İşte burada, ülkenin en gözde bekarlarından biri, dizlerinin üzerinde, benim için sürünüyor. Sürünmeye başlarken bakışları bana kilitlenmiş. Gerçekten komik, ama aynı zamanda onun gibi bir adamın benim gibi bir kadına sürünerek gelmesi bana inanılmaz bir güç hissi veriyor. Süper model değilim, çok zengin de değilim. Muhtemelen bir milyarderle oyun

oynamaması gereken bir anneyim. Ama kendime kaç kere hayır demeye çalışsam da, kendimi tutamıyorum. Mantıklı tarafım bunun hiçbir yere varmayacağını anlıyor; biz tamamen farklı dünyalardan gelen iki farklı insanız. Asla iyi anlaşılamayacağız.

Ama bazen biraz kurguyla kafanızda yaşamak iyidir. Ve kafamda, sadece bana aşık olan bir adam var, tıpkı şu anda gerçek hayatta sahip olduğum gibi.

Benden başka biriyle görüşüp görüşmediğini bilmiyorum. Bu tür soruları sormaya tenezzül etmedim çünkü umursamamaya çalışıyorum. Biz bir ilişki içinde değiliz ve asla da olmayacağız, bunu anlıyorum ama aynı zamanda bu düşünceler aklımdan geçip duruyor.

Ona sormalı mıyım?

HAYIR.

Özellikle de bunun sadece seks olarak kalmasını istediğim için.

Yaklaşırken "Susadım," diye mırıldanıyor ve beni tekrar şimdiki zamana getiriyor.

Bana ulaşması uzun sürmedi ve ulaştığında bacaklarımı biraz daha açtım. Sonra suyu doğrudan vajinama damlatmaya başladım. Şişenin yarısına geldiğimde ağzı tam suyun döküldüğü yere denk geldi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama onu yalayarak içtiğini duyduğumda, bunu gerçekten yapıyor olmasına biraz şaşırdım. Ağzı soğuk suya kıyasla sıcaktı. Şişeyi elimden alıp yere koyduktan sonra ellerini dizlerime bastırdı ve bacaklarımı daha da açarak vajinamı daha rahat yalamak için kendine daha fazla alan açtı.

Bu adam ağzıyla ne yapacağını çok iyi biliyor ve bunun için ona ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Dili mükemmel bir ritim yakaladıktan sonra parmağını içime sokuyor. Ben farkına bile varmadan inliyorum ve başım geriye doğru düşüyor.

O, vajinama saldırmaya devam ediyor ve parmaklarının uyluklarıma saplandığını hissediyorum. Muhtemelen yarın morluklarım olacak ama umurumda değil. Ağzı tam bir sanat eseri, hassas klitorisimi yalayış şekli ve beni parmaklarıyla beceme şekli, benden bir çığlık koparıyor.

Geri çekiliyor ve dirseklerim bükülüyor, bu da beni kanepeye doğru geriye yığılmama neden oluyor. Ve sonra o orada, üzerimde duruyor. Kahretsin, etkileyici görünüyor. Bronzlaşmış, kaslı teni adeta parıldıyor ve penisi inanılmaz derecede sert ve büyük, üstelik tam bana doğru yönelmiş.

Girişten bir ses "Soren" diye seslendi.

Çılgılık atarak kendimi örtecek bir şey aradım. Soren hızla büyük yastıklardan birini kapıp bana fırlattı, sonra kadın onun adını tekrarlarlarken diğerini kendine aldı. İnleyerek döndü ve tam o sırada kız kardeşi içeri girerken bana poposunun güzel bir görüntüsünü sundu.

Bizi görünce olduğu yerde durdu ve eli beline gitti. "Misafiriniz var," dedi, sanki bu apaçık ortada değilmiş gibi. "Ah, o. Oyun zamanınızı geçirdiniz mi ve ondan istediğinizi aldınız mı?" diye sordu kardeşine, ama bunun bana yöneltildiğini biliyorum.

"Ona ne demiştin? Ha, doğru ya. Gazeteci çöplüğü." Kahkaha atıyor.

Sözleri beni bir öfke patlamasıyla sardı, ardından da hayal kırıklığı geldi. Ayağa kalkıp Soren'in yanından geçerek mutfak zemininde yığılı duran elbisemin yanına gittim. Yastığı yere bırakıp, çıplaklığımı umursamadan, elbisemi üzerimden yukarı doğru çekip fermuarını tekrar kapattım. Sonra telefonumu ve çantamı alıp topuklu ayakkabılarımı giydim.

İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumda, Soren'e dönüp bakıyorum. "Numaramı sil," diye ciddi bir ifadeyle söylüyorum, sonra kız kardeşine dönüp, "Sağlıksız sınırlar koyuyorsun. Belki de kardeşinin evine girmeden önce kapıyı çalmaya başlamalısın," diyorum.

Ona böyle bir şey söyleyeceğime çok şaşırmış görünüyor.

"Fahişelerinden birinin benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" diye bağırdı Soren'e. Ben de hâlâ alkolün etkisi altındayken güldüm ve onu iterek kapıya doğru ilerledim.

"Maya, burada ne işin var?" diye homurdandı Soren.

O ses bana yöneltilmiş olsaydı, korkudan sinerdim.

Onun kızgın olduğunu biliyorum, ama umurumda değil.

Asansör kapıları açılıyor, içeri giriyorum ve lobiye giden düğmeye basıyorum. Beni izlediğini görüyorum ama beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor, bu yüzden kapılar kapanırken ona orta parmağımı gösteriyorum.

Ve yemin ederim ki, dudakları kapanırken bir seğirme gördüm.

YİRMİ ALTI

SOREN

Maya'ya daireme gelmemesini söylediğim gece, işte o geldi. Tabii ki de geldi.

Çenemi sıkılmaktan ağrıyor. Nabzımın orada hızla attığını hissediyorum, bu da aklımı kaybetmeye ne kadar yakın olduğumun sürekli bir hatırlatıcısı. O, her zamanki gibi sakin bir şekilde karşımda duruyor ve bu sadece içimdeki ateşi daha da yükseltiyor. Burnumdan derin bir nefes alıyorum, tutuyorum ve yavaşça veriyorum, görüş alanımın kenarları daralmayı bırakana kadar tekrar tekrar. Ellerim yumruk oluyor, sonra açılıyor. Söyleme. Bağırma. Boğazımdaki kelimeler sıcak ve keskin, ama onları zorla yutuyorum. Sonunda ona baktığımda, öfkeyi sakinliğin ötesine taşıyacak kadar derine gömmüş oluyorum, yine de derimin altında zonkluyor, bekliyor.

"Paraya ihtiyacım var," diyor neredeyse yalvarır gibi, az önce küçük düşmanım Hurricane'e "kahpe" dedikten hemen sonra. Bu beni olması gerekenden daha çok sinirlendiriyor çünkü sadece hakaret değil, zehir saçtıktan hemen sonra yardım isteme cüretkarlığı da cabası.

İnleyerek diğer yastığı alıp kalçamı örttüm ve yatak odama doğru ilerledim. Maya peşimden geldi ama içeri girememesi için kapıyı yüzüne çarptım.

"Hadi ama Soren, lütfen." Elini kapıya vuruyor, sesi bir şey istediğinde kullandığı o tanıdık, tatlı dilli çaresizliğe bürünüyor. Bu ses sinirlerimi bozuyor ama ona hemen cevap verme memnuniyetini yaşatmak

istemiyorum. Bunun yerine, çekmecedan bir pantolon alıp yavaşça bacaklarımdan yukarı çekiyorum ve sonra kapıyı açıyorum.

"Defol git, Maya. Seninle tüm bağlarımı koparmaya çok yaklaştım"—parmaklarımı birbirine kenetledim, aralarında ince bir boşluk bıraktım.

Yüzü şok ve acıyla buruştu, sözlerimin ağırlığı beklemediği bir tokat gibi ona çarptı. Ona asla böyle konuşmamıştım. Her zaman sözlerimi ölçmüş, ses tonumu yumuşatmış ve onu gerçekten korumak için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ama sorun tam da bu değil mi? Tüm bu dikkatlilik ona sadece istediğini sonuçsuz söyleyebileceğini öğretti. Ve eğer buna göz yummaya devam edersem, onu korumaya devam edersem, bu asla durmayacak.

"Git artık. Zaten gecemi mahvettin," dedim ona. "Ve yarın geceye hazırlanmam gerek."

"Yarının ne önemi var ki?" diye soruyor. "Benden daha mı önemli?" Bana attığı o hüznü köpek yavrusu bakışları genellikle işe yarıyor—her zaman işe yarıyor.

Bu gece değil.

Cressida'nın gitmesine çok kızdım.

Sadece tadına bakabildiğim için çok üzgünüm.

Şu an başka hiçbir şeyle ilgilenmemi engelleyecek kadar yeterli.

Kahretsin.

Cressida'yı istiyorum.

Acaba onu yakalamak, geri getirmek ve en başından beri istediğim gibi bana doğru sürünmesini sağlamak için çok mu geç?

Tanrım, gerçekten de ona doğru sürünerek gittim.

Ben kim oluyorum böyle?

Peki neden?

"Maya, para istiyorsan kazan. O diğer lanet olası işi kabul et." Kapıya doğru yürüdüm ve açık tuttum, bana döndüğünde gözlerinde yaşlar parıldıyordu.

Asla olmaz.

Olmayacak.

"İş kabul et, Maya," dedim ona tekrar. Bu sefer, o kadar sert bir şekilde değil.

"Çalışmak istemiyorum," diye sızlanıyor.

"Çok kötü. Ya çalışırsın ya da sokakta kalırsın. Seçim senin." Kapıya doğru başımı salladım.

"Lütfen, kardeşim. Lütfen?"

"Git." diye tekrar inledim.

"O işte. Onu gördükten sonra artık beni desteklemek istemiyorsun. Neden?"

"Cressida'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye dişlerimi sıktım. "Ve bunu sen de biliyorsun."

"Bu haksızlık." Hızla yanımdan geçip koridora çıktı, sonra da asansör düğmesine bastı.

"Anahtarımı geri ver." Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzatıyorum, bekliyorum.

Kollarını kavuşturup öfkeyle baktı. "Hayır."

"Maya," dedim, ses tonum kendinden emin bir şekilde.

"Bana bin ver, ben de sana geri vereyim." Gülümsemesi daha da genişledi, kendinden emin ve memnun bir ifadeyle.

Öfkem doruk noktasına ulaşıyor. Gözüm dönüyor ve kapıyı çerçevesi sallanacak kadar sertçe çarpıyorum.

Yüzümü elimle silerek telefonumu aldım ve Cressida'nın nerede olduğunu kontrol ettim; onu evinde görünce çok sevindim.

Yarın gece...

Avlanacağım.

YİRMİ YEDİ

CRESSIDA

Oğlum yanımda olmadığı günlerden nefret ediyorum.

Canım sıkılıyor ve onunla vakit geçirmeyi tercih ederim. Bu yüzden, ev temizliği, market alışverişi gibi günlük sıradan işlerle uğraşıyorum ve tanıdığım kimsenin beni görmemesini umuyorum çünkü üzerimde eski püskü bir tişört ve rahat bir eşofman var.

“Gerçekten sende ne gördüğünü anlamıyorum.” Patlamış mısır seçerken donakaldım. Bu yorum kesinlikle bana yönelik değildi, değil mi? Seçimimi yaptım, sonra da konuşanı bir daha düşünmeden sepete attım. Ama ses devam etti, “Ah, demek beni duymamış gibi yapıyorsun. Ne güzel. Gerçekten bayağı bir davranış.” Alaycı bir şekilde güldü.

Sese doğru döndüm. Maya arkamda, cam gibi hareketsiz, başı hafifçe yana eğik duruyordu. Her zamanki gibi kusursuz ve derli topluydu, ama gözleri parlak ve vahşiydi, rahatsız edici bir hassasiyetle bana kilitlenmişti. Göz kırpmadı. Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi, bir şekilde yanlışı, sanki düşünmemesi gereken bir düşüncenin tadını çıkarıyormuş gibi. Soren'le seks yapmak nasıl oldu da onun çılgın kız kardeşiyle uğraşmama yol açtı? Yani, çılgın bir eski sevgili bir şeydir, ama bu yeni bir tuhaflik seviyesi.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum, bu karşılaşma karşısında şaşkınım.

"Anlıyorum, biliyorsun. Onunla birlikte olduğun için onun üzerinde bir hak iddia edebileceğini mi düşünüyorsun?"

İstemsizce kahkaha krizine girdim. Kendimi durdurmak için elimi yüzümün önünde salladım. "Özür dilerim. Ama şu an kötü niyetli eski bir kız arkadaş gibi konuştuğunun farkında mısın? Yani, bazı insanlar aile içinde kalmayı tercih eder, ama Soren'in öyle biri olduğunu düşünmemiştim."

"O değil. Biz de değiliz. Hepimiz diğerinin sahip olduğu her şeyiz. Ve parlak siyah saçlı bir sürtüğün bunu mahvetmesini istemiyorum."

"Öncelikle iltifatın için teşekkür ederim. İkincisi, kim senin onunla olan ilişkinizi mahvetmeye çalışıyor? Ortada anlattığından daha fazlası mı var?" Kaşımı kaldırdım ve tam o sırada telefonum çaldı.

Ekranda Soren'in adını görünce, onu görmezden gelip Maya'ya baktım. "Bak, işini kolaylaştıracağım. Kardeşini alabilirsin. Git birlikte kötü şeyler yap çünkü ben bir daha asla yapmayacağım. Özellikle de ailenizin ne kadar çılgın olduğunu gördükten sonra."

Başka bir müşteri yanımdan geçerken, neredeyse tüm koridoru tıkadığımız için bize sinirli bir şekilde baktı ve ben de arkamdan bir paket daha patlamış mısır alırken ona gülümsedim. Bu kalabalığı atlatmak için bu gece birkaç paket patlamış mısıra ihtiyacım olacak. Belki çikolatalı da!

Maya'nın telefonu inanılmaz derecede yüksek bir zil sesiyle çalmaya başlıyor.

Alışverişe devam etmek niyetiyle arkamı döndüm, ama o telefonu açtı ve diğer tarafta Soren'in sesini duydum. Telefonu kulağından uzaklaştırdı ve bana ölümcül bir bakışla uzattı.

"Ona dokunmayacağım." Ona hafifçe el sallayıp uzaklaştım.

Kahretsin, o aile tam bir deli.

Taksiden indiğimde, kollarım market poşetleriyle dolu halde, Soren'in kapımın önünde durduğunu gördüm. Ona yaklaşırken hiçbir şey demedim ama içeri girmemi engelliyordu. Poşetleri bir o yana bir bu yana savurarak çantamdan anahtarlarımı çıkarmaya çalışırken, o tek kelime etmeden tüm poşetleri elimden aldı.

Bu harekete sinirlenerek içimi çektim.

"Beni görmezden geliyorsun," diyor.

Kapıyı açarken ona, "Bence böyle daha iyi," dedim. Çantaları ondan geri almak için arkamı döndüğümde, tamamen siyah giyinmiş olduğunu fark ettim. Ama takım elbise değil; deri ceket ve siyah kot pantolon giymişti.

"Katılmıyorum," diyor.

"Çantaları benim için tuttuğun için teşekkürler. İyi bir hayat yaşa. Hoşça kal." Çantaları geri almak için uzandım ama o onları ulaşamayacağım bir yere koydu ve sonra beni atlayarak evime girdi, doğrudan mutfağa yöneldi ve bana dönmeden önce çantaları tezgâhın üzerine bıraktı.

"Konuşmamız henüz bitmedi." Ses tonu itiraza yer bırakmıyor.

"Kız kardeşin ziyaretlerimizi bölme alışkanlığına sahip. Şimdi kapımdan içeri girecek mi acaba?"

"Umarım öyle değildir."

"Güzel. Çünkü eğer davetsiz evime girerse, onu bıçaklarım." Ona sırtı baktım ve çenesi kasıldı. "Ama bundan sonra bunun için endişelenmemize gerek yok, değil mi? Çünkü sen ve ben iş ilişkimizin dışında hiçbir şey değiliz, bu yüzden lütfen ona bunu söyle de beni takip etmeyi bıraksın."

Telefonu çalıyor ve bileğindeki saate bakıyor.

"Bunu şimdi yapamam. Gitmem gereken bir yer var. Ama işimiz henüz bitmedi." Soren bana çok yaklaştı, sadece birkaç santim ötemde durdu. Varlığı, tüm mekânı sıcaklık ve emir dolu bir şekilde doldurdu. Sonra uzanıp koluma değdi, tezgahın üzerindeki bir şeye uzandı ve sonra geri çekildi. Ne olduğunu anlamadığım için kaşlarımı çattım, ama o zaten kapıya doğru dönüyordu, bu yüzden önemsemedim.

O gittikten sonra, kalbim hâlâ hızla çarparken kapıyı kapatıp kilitliyorum. Market alışverişini yerleştirmek için mutfağa döndüğümde, anahtarımın olması gereken yerde boşluk olduğunu görüyorum.

O şerefsiz aldı onu.

YİRMİ SEKİZ

SOREN

Forsaken üyeleri için av her zaman büyük bir heyecanla beklenir. Yılda iki kez düzenlenen bu etkinlik, karanlık yönlerimizi ortaya çıkarmamıza ve içimizdeki şeytanları serbest bırakmamıza olanak tanır.

Bu gece seçilen av, şu anda Terk Edilmişler'e ait özel ormanın kenarında diz çökmüş durumda. Başsı siyah bir çuvalla örtülü, elleri arkadan bağı. Hıçkırarak, serbest bırakılması için yalvarıyor. Serbest bırakılacak. Sadece sonrasında ne olacağının farkında değıl.

Avın, avdan sağ çıkması amaçlanmamıştır.

Hedefimiz olan ve hayatta kalan tek kişı Reon'un karısı Lilith'tir.

Reon yanıma yaklaşıyor, duruyor. Karısıyla yaşananlardan dolayı hâlâ bana kızgın ve öfkeli, ama sanırım onu suçlayamam. Boston arabasına yaslanmış duruyor ve diğery üyeler yakındaki gruplar halinde dururken biz sessiz kalıyoruz.

Bu akşam buraya geç kaldım.

Ben asla geç kalmam.

Genellikle av, bu saatte çoktan kaçıp uzaklaşmış olur.

"Derrick," diye sesleniyorum avın adını ve titreyen adama doğru ilerlerken herkes maskelerini takıyor. Başındaki çuvalı çıkardığımda, yeşil gözleri etrafına vahşı bir şekilde bakıyor. Kendini içinde bulduğı durum hakkında ne düşünüyor acaba?

Bakışları sonunda maskesiz tek kişı olan bana takıldı ve ağzı kıpırdamadan önce bile gözleri yalvarırcasına parlıyordu. "Adamım, bırak

beni. İstedigin her şeyi sana verebilirim. Sadece... lütfen, bırak beni."

Boston yanıma gelip bana bir dosya klasörü uzattı. Kağıtları Derrick'in önüne yere bıraktım ve o da hızlıca göz gezdirdikten sonra tekrar bana baktı.

"O ben değilim. Bana komplo kuruldu," diye ısrar ediyor.

Ahmak biri ona inanabilir, ama ben ahmak değilim.

Ona sessizce bakıyorum, yaptıklarına dair onunla tartışmak istemiyorum. Az önce önüne serdiğim suçlardan zaten mahkum edilmiş durumda. Kanıtlar ortada, siyah beyaz ve bundan saklanamaz.

Arka cebimden bıçağı çıkarıp ellerini bağlayan bağları kestim. Özgür kaldığı anda ayağa kalktı. Etrafına bakındı, tek kaçış yolunun ormandan geçmek olduğunu anladı.

Bazı avlar daha o noktaya gelmeden canlarını kurtarmak için yalvarırlar, ama o hemen dönüp kaçır. Bu iyi bir şey; eğlence daha erken başlayabilir demek.

Reon, elinde tercih ettiği silahı olan baltasıyla arkamızda duruyor. Ona avların ustası diyebilirsiniz. Katıldığı her avda genellikle kazanır.

Ama bu sefer değil.

Bu sefer içimde biriken öfkeyi dışa vurmam gerekiyor.

Sigara paketimi çıkarıyorum, birini yakıyorum ve paketi tekrar cebime koyuyorum. Çok sigara içen biri değilim ama bazen, canım çektiğinde, tadını seviyorum.

Ve en çok sevdiğim şey burada yok.

Beklediğimiz alanda sessizlik hakim, bu da Derrick'e avantaj sağlıyor.

Av, oyun başlamak üzere ve burada duran herkes heyecanlı. Etrafımızdaki havayı elektrikliyor.

Boynumu kütletip bir duman üfledikten sonra sigarayı yere atıp siyah botumun altında ezdim. Maskemi takarken üyeler etrafıma toplandı. Tek ışık kaynağı gökyüzünde asılı duran yarım ay olduğu için istediğimiz kadar aydınlık değildi.

Ama idare eder.

"Gölgelerde avlanırsınız. Geceleyin öldürürüz," diyorum ve herkes bu sözleri tekrarlıyor.

Sessizlik yeniden hakim oluyor ve hepimiz dönüp ormanın kenarına doğru yürümeye başlıyoruz. Maskelerimiz takılı olsa bile, her bir üyeyi taşıdıkları silahtan ayırt edebiliyorum. Ben silah kullanmıyorum, ki bu da tercih ettiğim şey. Çıplak ellerimle bir boynu kırmanın verdiği hissi

seviyorum. Bu, ringde dövüştüğümde nadiren hissettiğim bir heyecan, çünkü yeraltı dövüş ringinde bir adamı öldürmek yasa dışı. Ve şu anda yaptığımız şey son derece yasa dışı olsa da, yeryüzünden pislikleri temizliyoruz. Bu yüzden, avlanma, hastalıklı bir şekilde, dünyaya bir hizmet olarak düşünülebilir sanırım.

Elbette, Forsaken üyelerinin aksine, çoğu normal insanın insan öldürme dürtüsü yoktur. Ama biz bu dürtüyü, en kötülerin en kötüsünü ve bazen de, sadece bazen, beni gerçekten sinirlendirenleri avlayarak bastırmanın bir yolunu bulduk.

Ormanın hemen dışında durduğumda, botlarımın altında kuru otlar çıtırdıyor. Diğer herkes çoktan ağaçların karanlığına doğru kaçmış, ben ise burada yalnız başıma kalmıştım. Başka bir sigara yakmayı düşünüyordum ki, solumda bir dal kırıldı. Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimde, yaklaşık yirmi metre ötede yerde yatan birini gördüm.

Bu kadar aptal nasıl olabilirsin?

Ben her zaman birkaç dakika geride beklerim ve bunun sebeplerinden biri de bu. Arabaların hiçbirinde anahtar yok, ama eğer av araba çalıştırmayı biliyorsa, bu bir sorun olabilir.

Kişiye sırtımı dönüp ağaçlara doğru yürüyorum. Hava karanlık olduğu için kalın bir ağacın arkasında durduğumu görmüyor, ama arabalara doğru ilerlerken onu izliyorum. Avın bu kadar erken aşamasında onu öldürürsem üyelerin sinirleneceğini düşündüğüm için bir sigara daha yakıp bir süre daha onu izlemeyi düşünüyorum.

Onu gözlemlerken, aslında burada olmak istemediğimi fark ediyorum.

Cressida ile birlikte olmayı tercih ederim.

Ve bu düşünce insanı gerçekten çıldırtıyor.

Düşüncelerimin nereye savrulduğuna sinirlenerek saklandığım yerden çıktım ve derme çatma otoparka doğru yaklaştım. Derrick'in bir taş alıp arabalardan birinin camını kırdığını gördüm. Cam paramparça oldu ve Derrick hemen elini kırık açıklıktan içeri sokarak kapıyı açtı. Kapıyı açtı, içeri girdi ve arkasından kapıyı kapattı. Sonra yere veya gösterge panelinin altına bakıyormuş gibi eğildi.

Belki bu herif arabayı çalıştırmayı biliyordur.

Ben ona doğru sinsice yaklaşırken beni fark etmiyor, düşürdüğü taşı alıp kafasının yan tarafına sertçe vuruyorum. Taş oldukça büyük ve ona çok sert vurduğum için şakağında bir yara oluşuyor. Yaradan kan fışkırıyor ve elini kaldırıp yaraya bastırıyor.

O dikkati dağılmışken, araba kapısını hızla açıp onu dışarı çıkardım ve ayaklarımın dibine yere bıraktım. Maskem yüzünden, üzerine eğilen kişinin kim olduğunu bilmiyordu.

"Kendini çok zeki sandın," diyorum, onun göremediği bir gülümsemeyle.

"L-Lütfen. Size ödeme yapabilirim," diye kekeledi Derrick ayağa kalkmaya çalışırken.

Onu yere sabitlemek için ayağımı göğsüne koydum.

"Paranıza ihtiyacım yok." Belki daha zayıf bir adam olsaydım, rüşvetini alır ve sonra onu öldürürdüm. Ama parayla ikna edilemem. Kendi param fazlasıyla var ve ona ihtiyacım yok. Para kazanmayı bilmek benim güçlü yönlerimden biri.

Göğsüne ayağımı sertçe bastırdım, çatlama sesi duyana kadar. Kanlı elleriyle ayağımı kavrayıp itmeye çalıştı. Ama ben kıpırdamadım.

"Lütfen. Lütfen." Dosyasındaki, genç kadınlarla çekilmiş fotoğraflar hâlâ yakınlarda dağınık halde duruyordu. O kadınlar da muhtemelen ona aynı sözleri söylemişlerdi.

Piç.

Ayaklarımı üzerinden çektiğimde nefes almaya çalışıyor ama kaburgalarının birkaçını kırdığımdan oldukça eminim. Acı içinde kamburlaşarak ayağa kalkmaya çalışırken zorlanıyor. Ama kaçma modunda, yani ne kadar yaralı olursa olsun buradan bir an önce uzaklaşmaya çalışıyor. Tek bir adım bile atmadan arkasına geçip ellerimi boynuna doluyorum.

Sonra sıkıyorum.

Sonra daha da sıkıca sıkıyorum.

Nefes almakta zorlanıyor, ciğerleri hırıltılı bir şekilde çalışıyor, elleri benimkileri tırmalıyor. Ama bırakmıyorum, kafasının arkasını yüzüme çarpmaya çalışsa bile. Sadece tutuşumu sıkılaştırıyorum. Ta ki hareketleri yavaşlayıp zayıflamaya başlayana kadar. Elleri elimden kayıp bedeni tutuşumda gevşediğinde, mücadele gücünün bittiğini anlıyorum. Onu bırakıyorum ve yere düşerken geri çekiliyorum.

Onun üzerine eğilip cebimden çakımı çıkardım, yanına diz çöktüm ve bıçağı doğrudan şah damarına sapladım. Biz buraya merhamet göstermeye gelmedik. Onun gibi pisliklere gösterilecek merhamet kalmadı. Biz buraya can almaya geldik.

Kimileri kimin yaşayacağına, kimin öleceğine karar vermenin bizim işimiz olmadığını, bunun Tanrı'nın elinde olduğunu düşünüyor. Ama ben

Tanrı'nın yeterince iyi bir iş yapmadığına inanıyorum.

YİRMİ DOKUZ

CRESSIDA

Evinize hırsız girdiğinde, karanlıkta sendeleyerek dolaşırken küfür edeceğini beklemezsiniz.

Sesi duyunca yatağında doğruldum, ama sesin kim olduğunu hemen anladım. Ona ilişkimizin bittiğini söylemiş olsam da geleceğini tahmin etmeliydim, ama nasıl içeri girdi? Sonra uykum geçti ve ev anahtarımı çaldığını hatırladım.

Komodinin üzerindeki vazoyu alıp sessizce yataktan kalktım ve koridora doğru yürüdüm. Evimin düzenini ondan daha iyi bildiğim için karanlık beni onun kadar etkilemiyordu.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Yeterince yaklaştığını düşündüğümde vazoyu fırlatıyorum ve vazo kafasına çarpıp kırıldığında çıkan sesi duyup gülümsüyorum.

Kahretsin, o vazoyu çok sevmiştim.

"Aman Tanrım! Bu da neyin nesi?" diye bağırdı ve ben ışığı açtım; karşımda Soren'in kanayan ağzını eliyle kapatmış bir şekilde durduğunu gördüm.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona baktım. "Gece yarısı evime zorla girdiğinde ne olacağını sanıyordun?" diye alaycı bir şekilde sordum, ellerimi havaya kaldırıp kaşlarımı çattım. Üzerinde az önce giydiği kıyafetler vardı ama ceketini yoktu.

Elinin tersiyle dudağını sildi, sonra diliyle yaladı. Şu an fırtınalı koyu gri olan gözleri bana dikildi. Ve hatırlıyorum, sadece bol bir tişörtle, iç

Çamaşırı veya sütyen olmadan yatağı a girmiştım. Bu gece bir davetsiz misafir beklemiyordum ve burada başka kimse olmadığı için çok rahat olmak istiyordum. Bu durumda olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ancak, anahtarımı aldığına göre, bunu bilmeliydim.

“Şey, seni bacaklarının arasında ağızımla uyandırmayı umuyordum.” Dudaklarını tekrar yaladı. “İtiraf etmeliyim ki, kendi kanımdan çok senin tadını tercih ederim.” Sırıttı.

İnleyerek yerdeki dağınıklığı a baktım, şimdi onu temizlemek zorunda kalacağım. "Bu benim en sevdiğim vazoydu," diye homurdandım. "Bunun ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

"Yani kafama fırlattığın vazoyu mu kastediyorsun?"

"Evet, o. Bayıldım."

"Evet, beni sevmedi."

"Hayır, bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor," diyorum sırtarak.

Yaklaşmak için hareket etti, ben de onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Şey, hayır. Ne yapıyorsunuz? Polisi aramam gerekiyor mu?"

"Polisleri tanıyorum."

"Eminim öyledir." Gözlerimi deviriyorum. "Şimdi gidebilirsin, yoksa kafana fırlatılacak bir sonraki cismin daha keskin olmasını istemezsin."

"Sana konuşmamızın henüz bitmediğini söylemiştim," diye homurdandı.

Onu geçip mutfağı a girdim, o da peşimden gelmeye devam etti.

"Aramızdaki her neyse onu bitirmene katılmıyorum." Bana doğru uzandı ve aynı anda ben de tezgahı tan bir çatal aldım. Bir an çatalı inceledi, sonra bakışları benimkilerle buluştu. "Bununla beni bıçaklamayı mı planlıyorsun?"

"Evet, yaparım. Eğer gitmezsen." Parlak bir gülümsemeyle ona vurdum.

Çatalıma şüpheyle bakarak duraksadı, sonra bana doğru yaklaştı. Yaklaşırken eli tezgahın üzerinde kaydı. Kol mesafesine geldiğinde, hiç düşünmeden elimi hızla indirdim ve çatalı eline sapladım. Soren'in refleksleri hızlıydı, ama sanırım buradaki sorun, bunu gerçekten yapmayacağını düşünmesiydi.

Benim yalan söylediğimi sandı.

Ben değildim.

Gece yarısı beni uyandırdı.

Evime hırsız girdi.

Güzel vazomu kırmama sebep oldu.

Sonra da gitmesini söylediğimde gitmedi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm bunları kendi başına getirdi.

Çatal derisine saplandığında garip bir ses çıkarıyor, ağzımdan bir hırıltı çıkıyor—"kahretsin"—ve ikimiz de birkaç saniye ona bakakalıyoruz. Ama sonra hızla elimi çekiyorum, çatal etine saplı kalıyor.

"Az önce..." Elindeki aleti sanki hiçbir şey olmamış gibi hızla çekip ikimizin arasında havaya kaldırdı. "Sanırım bir şey kaybettin." Aleti bana uzattı ve ben de aldım. Bakışlarım kanla dolu dört küçük delik izine kaydı.

Derisine saplanmış çatal izlerine baktı. Gümüş rengi gözleri, karanlık ve okunaksız bir şekilde gözlerime kilitlendi. "Gerçekten kalmamı istemiyor musun?" Sesi alçak, sadece ton olarak sakin, ama keskin, tehlikeli ve zar zor bastırılmış bir şeyle dolu.

"Hayır," diye tereddüt etmeden yanıtlıyorum.

Yavaş ve bilinçli bir hareketle hafifçe öne eğildi. "Neden?"

O tek kelime meraktan çok daha fazlasını taşıyor; ham, kırılğan, zırhındaki en ufak çatlak. Onu görüyorum, sertliğin altındaki kırılğanlığı. Ama yine de orada, soğuk ve tehlikeli, çok fazla zorlanırsa kırılmaya hazır.

"Çünkü şu anda hayatımda çılgınlığa yer yok. Bir oğul yetiştiriyorum, bunu unuttunuz mu?"

"Babasıyla birlikte," diyor bana, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi.

"Evet, ve yorgunum. Beni sen uyandırdın," diye hatırlattım ona. "Oliver burada olmadığı zaman, uykumu telafi etmeyi seviyorum."

"Seninle birlikte uyuyabilir miyim?" diye soruyor.

"Hayır." Elini inceledim ve sonra tekrar gözlerine baktım. "Gitmelisin."

"Neden?"

"Sana zaten söylemiştim."

"Hayır. Neden kalamıyorum?"

"Akıllı bir adamsın, Soren." Herkes onun ne kadar zeki olduğunu biliyor. Zeki olmasaydı bu kadar başarılı olamazdı. "Ama benim uğraşmak istemediğim sorunların var. Özellikle de kız kardeşin."

Elini yüzünden aşağı doğru sildi, sonra yarılmış dudağını yaladı. "Sorunlu biri, bunu anlıyorum. Ama o kadar uzun süre hastaydı ki, ona bakmak benim için doğal bir şey oldu. Başka kimsemiz yoktu. On sekiz yaşımdan beri onu ben büyüttüm," dedi bana. Bunların hepsini araştırmalarımından biliyordum, ama bunu onun ağzından duymak bambaşka bir şeydi, aramızdaki havada bir şeylerin değişmesi gibiydi. "Onun kötü davranışlarını desteklediğimi görüyorum ve bunu düzeltmeye çalışıyorum."

"Güzel. Neden ona odaklanıp beni rahat bırakmıyorsun? O, senin ona karşı bu kadar ani bir fikir değişikliğinin sebebinin ben olduğumu düşünüyor."

"Öylesin." Sesi kararlı ve kesin. Yumuşaklık yok, sadece apaçık bir gerçek.

Başım şaşkınlıkla geriye doğru fırladı. "Ne?"

"Bunun sebebi sensin. Senin sayende bunu fark ettim."

Sözler havada asılı kaldı. Yutkundum, sesimi zorla titrettim. "Pekala, ona bunu söyleme."

Elini incelerken kendimi yakalıyorum, sonra hızla bakışlarımı kaçırıyorum. Bana yaklaşma biçimindeki o nadir çatlak, zırhındaki o ufak tefek çatlak, istediğimden daha uzun süre aklımda kalıyor.

"Yapmayacağım," diye beni temin ediyor.

"Burada kalmıyorsun," diye hatırlattım ona. Sırıttı ve ona bakmaktan kendimi alamadım. Dudağı patlamış, eli kanıyor ama yine de gördüğüm en yakışıklı adamdı.

Hem yakışıklılığına hem de ona lanet olsun.

"İyi geceler öpücüğü ne dersin?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Kanıyorsunuz."

"Kanaman olsa bile umurumda olmazdı." Bakışları çıplak uyluklarıma indi.

"Bu iğrenç," diye alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Ne? Ekstra lezzet katıyor."

"Tamam, yeter! Artık işler çığırından çıkıyor, gitmeniz gerekiyor." Kapalı ve kilitli olan ön kapıyı işaret ediyorum. Eh, içeri girdikten sonra tekrar kilitlemesi iyi bir şeydi sanırım.

"Sadece küçük bir iyi geceler öpücüğü," diye ısrar ediyor, yavaşça yaklaşıırken. Lavabonun yanında bir bıçak görüyorum, ama bu sefer şaka yapmadığımı anlıyor ve ona ulaşmamı engelliyor. "Şimdi, şimdi, Kasırga. Sevgilini bıçaklamak yok artık."

"Sevgilim mi?" diye alaycı bir şekilde sordum.

"Lütfen, kalmama izin verin," diyor tekrar.

"Bu kelimeyi bildiğini bilmiyordum."

"Genellikle kullanmam gerekmiyor, o yüzden kelime dağarcığımda yok," diye itiraf ediyor. Bu sefer bana doğru uzandığında izin veriyorum ve kolu belime dolanıyor.

"Seninle sevişmeyeceğim. Yorgunum ve uyumak istiyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Yanınızda uyuyacağım," diye söz verdi, sonra eğilip boynuma sokuldu.

Kahretsin! Çok iyi hissettiriyor ve onu itip uzaklaştırmadan önce bir an tereddüt ediyorum.

"Dokunmak da yok," diye ısrar ediyorum.

"Seni kucaklamak istiyorum," diye savunuyor.

"Pekala. Sadece tutuyorum." Sürekli pes ediyorum ve kendime engel olamıyorum.

"Tamam." Kulağımın arkasına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildi ve beni odama götürdü.

Elimi bıraktı ve ben de yatağa girip yorganın altına girdim. Işıklar açık değildi ama soyunurken onu gayet net görebiliyordum; önce botlarını ve çoraplarını, sonra gömleğini ve son olarak da kot pantolonunu.

Sadece boxeriyla banyoya giriyor ve duşun birkaç dakika çalıştığını duyuyorum. Sonra beline havlu sarılmış ve elinde bandajla çıkıyor. Bana bakarak duraksıyor, sonra havluyu bırakıp yatağın benim tarafıma geliyor. Soren örtüleri kaldırıp neredeyse üzerime tırmanıyor. Ona yer açmak için biraz yana kaymak zorunda kalıyorum. Kollarını tereddüt etmeden bana sarıyor ve beni istediği gibi bir oyuncak bebek gibi tutmasına izin veriyorum.

"Soren."

"Hım..." Yorgun olduğunu anlayabiliyorum.

Belki de tek istediği yanında uyuyabileceği biridir.

"Gerçekten neden buradasınız?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama böyle olmaktan hoşlanıyorum." Düşünmeden elini tutuyorum. Dokunuşumdan irkiliyor ama elini çekmiyor. Eli benimkini sıkıyor ve ikimiz de uykuya dalarken tam bir sessizlik içinde uzanıyoruz.

Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum.

Ama sonuçta, hayatım boyunca geçirdiğim en iyi uykulardan biri oldu... yani, sonsuza dek.

OTUZ

SOREN

SOREN

Uyanık ve kollarımın arasından sıyrılmaya çalışıyor.

"Biraz daha," diyorum uykulu bir sesle, onu sadece kucaklamakla yetinerek. Beni bıçakladıktan sonra bile, hâlâ olmak istediğim yer orası.

"Yapamam. Burada biri var," diye fısıldadı ve tekrar uzaklaşmaya çalıştı. Bu sefer, istemesem de onu bıraktım.

Koridora doğru sessizce çıktı ve "Nuh?" dediğini duydum.

"Merhaba. Oliver ve ben tabletini almak için uğradık. Unuttuğu için üzgündü."

"Bir saniye bekle, tamam mı? Sadece giyinmem gerekiyor." Cressida yatak odasına geri döndü ve kapıyı kapattı. Telaşla etrafına bakındı, sonra kıyafetlerimi toplayıp dolabına fırlattı ve beni işaret etti. "Sen. Yatağın altına. Şimdi," diye fısıltıyla bağırdı.

"Ne? İmkânsız."

"Şimdi, Soren." Sözler tıslayarak çıktı ağzından. "Oğlum burada. Ve sana dün gece eve gitmeni söylemiştim."

İstemeyerek yataktan kalktım ve bakışları sertleşmiş penisime takıldı.

"Git." Elini salladı ve ben yere eğilip, sanki lanet olası ebeveynlerinden saklanan bir ergenmişim gibi yatağının altına girdim. Penisimin ucu yatağın alt kısmına çarptı ve tamamen altına girmeden önce onu yeniden ayarlamam gerekti. Tam tüm vücudumu o dar alana sıkıştırırken kapı açıldı

ve oğlu içeri koştı. Kendini yatağına attı ve sonra da üzerinde zıplamaya başladı.

Kahretsin.

Onun zıplamasıyla yatak hafifçe sallanıyor ve penisimin ucuna değiyor.

Yemin ederim ki o yatak penisimi kırarsa...

“Tabletini buldun mu?” Sesi değişmişti; artık tatlı ve alçak bir tondaydı.

“Evet. Sadece sana veda öpücüğü vermeye geldim.” Yatağından kalktı ve küçük, çoraplı ayaklarının ona doğru yaklaştığını gördüm.

Onun onu öptüğünü duyuyorum, sonra "Pekala. Yarın görüşürüz, tamam mı?" diyor. Bir öpücük daha. "Seni seviyorum."

“Evet. Ben de seni seviyorum anne,” diye cevap verdi ve aceleyle kapıdan çıktı. Annesi peşinden gitti ve kapıyı arkalarından kapattı, ben de bir suçlu gibi yatağın altında saklandım.

Hem de berbat bir suçlu.

Ve dürüst olmak gerekirse, ben amatör bir suçlu değilim.

Eski kocasıyla kısa ve boğuk bir konuşma yaptıktan sonra bir kapının tıkırtısını duydum. Birkaç dakika dikkatlice dinledim, yatağın altından çıkıp çıkmamam konusunda kararsızdım. Popom soğuyor ve ağrıyor, gerçekten de tuvalete gitmem gerekiyor.

Telefonum yüksek sesle çalmaya başlayınca yatak odasının kapısı açıldı ve ayaklarını gördüm, sonra da "Ah, burada olduğunu unutmuşum. Şimdi çıkabilirsin. Onlar on dakika önce gittiler." dedi.

Yavaşça dışarı çıktım ve ayağa kalktığımda, elinde bir kahve fincanıyla orada duruyordu ve gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. Başaramadı.

Aşağıya, artık sönmüş olan penisime bakıyor. "Kırmızı." Ucuna işaret ediyor.

“Çünkü senin yatağının saldırısına uğradı,” diye yanıtlıyorum, kıyafetlerimi dolabından alırken. Giyinirken telefonum çalmaya devam ediyor. Ama o zil sesini tanıyorum—kız kardeşimin zil sesi ve şu anda en son istediğim şey onunla uğraşmak.

"Eğlendin mi?" diye sordum Cressida'ya.

O kıkırdar. "Ah, evet. Senin, bu koca, korkutucu, zengin adamın, yatağımın altında saklanması paha biçilmezdi." Ben homurdanırım, o da şöyle cevap verir: "Anahtarımı çalmak ve içeri girmek senin tercihindir."

“Kırmadım, ön kapıdan girdim.”

"Anahtarımı geri ver," diye talep ediyor elini uzatarak.

"Hayır," dedim ona alaycı bir gülümsemeyle.

"Eğer bir daha içeri girmeye kalkarsan, özellikle de oğlum buradayken, seni vururum."

Onun tehdidi beni korkutmuyor. "Senin silahın yok."

Bana kahvesini uzattı ve o dolabına doğru yürürken ben de aldım. Geri çıkmadan önce biraz ses çıkardı, elinde küçük bir tabanca vardı ve bana doğrulttu.

"Çok etkilendim," dedim ona.

"Atış yeteneklerimi senin üzerinde denememi mi istiyorsun? Eminim çatal kullanma becerilerimden daha iyidir." Göz kırptı.

"Sözüne inanıyorum." Silahı yanına indirdi. "Ateş etmeyi biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Çiftlikte büyüdüm," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Peki, gerçekten yetenekli misin?" diye soruyorum ona doğru.

"Eminim senden daha iyi nişancıyım." diye sırttı ve ben de dayanamayıp eğildim, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaklıkta kaldı.

"Bu teoriyi bir gün test etmek isterim."

"Eminim yapardın." diye kıkırdadı, sonra dolabına geri döndü ve silahı daha önce fark etmediğim bir kasaya sakladı. Dışarı çıktı, kahveyi elimden aldı ve kapıya doğru el salladı. "Güle güle, Soren. Bir daha geri gelme."

"Ama geri dönmezsem beni çok özleyeceksin," diye takılıyorum.

"Aslında seni çok özlemeyeceğim. Seni hiç özlemeyeceğim."

Yaklaştım ve hızla bir öpücük çaldım, dudığımdaki yarık sızlıyordu. Kahretsin, dudaklarında kahve tadı kalmış olsa bile, tadı hala muhteşemdi. Geri çekildiğimde, gözleri bana dikilmişti.

"İyi günler, Kasırğa. Pazartesi iş yerinde görüşürüz."

O inler ve ben evinden çıkıp kapıyı arkamdan hafifçe kapatırım. Sabah ışığında elimi ovuşturur, parmaklarım yavaşça kıvrılır ve Cressida'nın çatalının saplandığı hafif izleri takip ederim. Onun keskinliğinin küçük bir hatırlatıcısı, ağzımda hafif bir sırtış belirmesine neden olur.

Sessizliği bir ses bozdu. "Soren, değil mi?" Döndüğümde eski kocasının birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Duruşu sert, omuzları sanki kavgaya hazırlanmış gibi dikti. Çenesi sıkı, dudakları ince bir çizgi halinde, gözleri kısılmış, keskin ve hesapçı bir şekilde, avını değerlendiren bir yırtıcı gibi beni izliyordu.

Burada şaşırtıcı bir şey yok.

Bu anı bekliyordu. Bana meydan okumayı bekliyordu.

"Evet." Sesim titrek değil, elik gibi soğuk.

Gözleri parlayarak daha da yaklaşıyor. "Cressida ile geceyi mi geçirdin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum tereddüt etmeden, net bir şekilde.

Beni inceliyor, bir zayıf nokta arıyor. Ama ona bir fırsat vermiyorum. İçimden, bunun onun istediği bir kavga olmadığını nasıl açıkça belli edeceğimi planlıyorum.

Başını salladı ve etrafına bakındı. "Taylor senden bahsetti. Senin gibi bir adamın oğlumun yanında olmasından pek rahat hissetmiyorum."

"Oğlunuzun yanında olmayı planlamıyorum," diyorum ona, sonra da ekliyorum, "Eski sevgilinizle kimin yattığı ne fark eder ki, yoksa unuttunuz mu, nişanlandınız ve çocuğunuzun annesine bile söyleme zahmetine girmediniz mi?" Biraz daha kurcalıyorum, çünkü neden olmasın? Ona herhangi bir açıklama borçlu değilim.

"Bu aramızda kalsın," diye ekliyor.

"Kimle birlikte olduğu şu an için aramızda kalsın," diye karşılık verdim ona.

Bana öylece bakıp durdu ve o sırada arabasının hâlâ kaldırımnda durduğunu fark ettim.

İçeride olduğumu biliyordu. İlginç.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Tahmin yürüttüm." Verdiği tek açıklama bu oldu ve arkasını dönüp arabasına doğru gitti.

OTUZ BİR

CRESSIDA

Pazartesi sabahı ofise girdiğimde, Soren'in asistanı bana onun bir toplantıda olduğunu söyledi. Ardından bana ofisimin yerini gösterdi; ofisimin tam onunkinin yanında, oldukça uygun bir konumda olduğunu belirtti. Kapıyı iterek açtığımda, masanın üzerinde büyük bir kutu gördüm.

“Personelinizi tanımak için bir saat sonra planlanmış bir toplantınız var. Geri gelip hatırlatacağım.” Başka bir şey söylemeden ayrıldı ve ben de arkasında siyah bir ofis sandalyesi bulunan cam masa üstüne doğru ilerledim. Kutuyu inceledim. Kapalıydı ama kapağında adım yazılıydı. Hiçbir şey sipariş etmediğimi biliyordum, belki de bu işle ilgili bir şeydir.

Kapağı açtıktan sonra, içindeki vazoyu bulmak için ambalaj malzemelerini çıkarıyorum. Soren'e fırlattığım vazonun aynısı. Ama bu biraz daha büyük ve binlerce lira daha pahalı.

Kırdığım vazonun yerine bana yeni bir vazo aldı.

Bu konuda ne hissedeceğimi bile bilmiyorum.

Dün gece Oliver spagetti yerken, elimdeki vazoya benzer başka bir vazo bulmak için internette arama yapıyordum. Bulduğum tek vazo buydu. Ancak çok pahalıydı, bu yüzden aramaya devam ettim. Sahte bir tane de alabilirdim ve bunu da düşündüm. Şimdi sanırım endişelenmeme gerek yok. Gülümseyerek elimi uzattım ve parmaklarımı hafifçe üzerinde gezdirdim.

"Şimdi, keşke sen de gülümseyip bana öyle dokunabilsen." Başımı kaldırdığımda Soren'in kapı çerçevesine yaslanmış, beni dikkatle izlediğini gördüm.

"Bana yeni bir vazo aldın."

"Evet, yaptım. Onaylıyor musunuz?"

"Evet, öyle. Çok güzel. Teşekkür ederim," dedim ve elimi geri çektim.

Soren kapı çerçevesinden destek alarak yanıma geldi. Masamdaki kutuyu alıp yere koydu. "Daha da güzel bir şey biliyorum," dedi ve ben ona ne olduğunu sormadım. "Çalışanlarınızla tanışmaya hazır mısınız?"

Çantamı açıp not defterimi ve kalemimi çıkarırken, "Onlara benim hakkımda neler anlattın?" diye soruyorum.

"Onlar zaten seni tanıyorlar."

"Nasıl?"

"Belki farkında değilsiniz ama adınız medya dünyasında oldukça tanınmış durumda." Göz kırıyor. "Sizinle çalışmaktan çok heyecan duyuyorlar ve bu tür bir rolde uzun zamandır bulunmadığınızı, ancak iş konusunda deneyiminizin olduğunu biliyorlar."

"Pekala." Masanın arkasından çıkıyorum ve bakışları üzerimde geziniyor. Giydiğim kıyafetleri hemen beğendiğini anlıyorum.

"Bir haberi engellemek için gerçekten çok şey yaptınız," diye yorum yapıyorum.

"Hım... Hadi gidelim."

Günün geri kalanında Soren beni etrafta gezdirdi ve herkesle tanıştırdı. İlk başta sıcak bir karşılama ile karşılandım, ancak kısa süre sonra onları heyecanlandıranın Soren olduğunu fark ettim. Yeni çalışanları bizzat gezdirmek onun pek sık yaptığı bir şey olmasa gerek.

Ofisime döndüğümüzde saat neredeyse on bir olmuştu. "Öğle yemeği için bana katılmak ister misin?"

"Hayır, bu garip görünürdü."

"Yeni bir çalışansınız. Bu durum garip nasıl görünürdü?"

"Yani, tüm yeni çalışanlarınızla öğle yemeği mi yiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Asla."

"O zaman hayır." Elimle onu uzaklaştırdım. "Şimdi lütfen gidin de güne başlayayım."

Kapıyı kapatırken sırtıyor.

Ofisimde birkaç saat çalışmıştım ki kapı çalındı. Kim olduğunu bilmiyorum ama içeri girmesini söyledim ve Layla elinde bir poşetle kapıyı iterek açtı. Hemen yemek kokusunu aldım ve ağzım sulandı.

"Bunu yapmamalıydın. Teşekkür ederim, Layla."

"Bu Bay Nixon'dan." Masama koyarken gülümsedi.

Ona bunu geri götürmesini söyleyemem, çünkü bu zaten tuhaf olan durumu daha da garip hale getirir. Bunun yerine, ayrılmadan önce ona tekrar teşekkür ediyorum.

Sanırım yemek yiyebilirim. Ama tam poşeti açıp içine göz atarken telefonum çaldı. Soren'den FaceTime aramasıydı. Cevap verdim ve yüzü ekranda belirdi.

"Beğendin mi?" diye soruyor.

"Tabii," diyorum ve tavuk gibi kokan bir kutu çıkarıyorum.

"İş yerinde benimle öğle yemeği yerken görülmek istemedin ve buna saygı duyuyorum. O yüzden böyle yapabiliriz." İşte o zaman önündeki öğle yemeğini fark ettim.

Kıkırdıyorum. "Gerçekten tuhaf birisin." Yine de hakkını vermek gerek. Öğle yemeği güzeldi. Özellikle ilk lokmayı aldığımda ve bu sabah kahvaltı yapmadığımı hatırladığımda. Sadece işe girip bazılarının muhtemelen elde etmeye çalıştığı bir işi aldığım için personelin beni sevmemesinden çok endişelenmişim. Sonra kendime yıllardır bu işte olduğumu, yükseldiğimi ve işimde iyi olduğumu hatırlatmam gerek. Soren beni neden işe alsın ki? Biliyorsunuz, beni kandırmaya ve onun hakkında hikaye yazmamı engellemeye çalışmasının dışında. Sonuçta o zeki bir iş adamı. Beni istediği yere koyabilirdi. Ve dürüst olmak gerekirse, tanıdığım en zeki adamlardan biri olduğunu düşünüyorum.

"Evet, bir de elimi eteğinizin altına sokarak daha da tuhaf bir şey yapmak isterim."

Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum.

Ama ben gülüyorum ve sonra telefonu yüzüne kapatıyorum.

Haftanın geri kalanı düşündüğümden daha sorunsuz geçti. Soren'i neredeyse hiç görmedim, ki buna minnettarım çünkü kimsenin patronla yattığım için işe alındığımı düşünmesini istemiyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bana işi verdi ki hikaye için onu araştırmayı bırakayım. Ama bu, tamamen araştırmayı bırakacağım anlamına gelmiyor. Onu daha iyi tanıdığıma göre, onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum.

Onun hayatının iş ve kız kardeşi etrafında döndüğünü ve kız kardeşinin tam bir deli olduğu için onunla bazı sınırlar koymaya çalıştığını anlıyorum. O da benim hayatımın iş ve oğlum etrafında döndüğünü anlıyor.

Geçen gün Noah'ya mesaj attım, önümüzdeki ay Oliver'ı da yanıma alıp bir hafta ailemi ziyarete gideceğim konusunu konuşmak için. Yeni bir işe başladığım için izin alıp alamayacağımı sordu. Sorun olmayacağını söyledim ama doğrusunu söylemek gerekirse, henüz kontrol bile etmedim.

Soren'i bütün gün görmedim, ama hafta sonu için ofis kapımı kapatıp çıkarken, o da aynı anda ofisinden çıktı. Geç saat olmuştu ve birkaç kişi dışında ofiste kimse yoktu. Beni gördü ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. O neredeyse görünmez gülümsemeye kalbimin bir an bile durmadığını söylemek isterdim ama kesinlikle durdu.

Onun bana ne yaptığından tam olarak emin değilim, çünkü önceki ilişkimden çok farklı. Gerçi aramızdaki şeye ilişki demezdim. Sadece hangi kategoriye koyacağımızı bilmiyorum. Evet, birlikte olduk. Ve evet, birlikte çalışıyoruz. Ama başka ne olduğumuzu bilmiyorum.

Zorlukla bir ayağımı diğerinin önüne koyup koridorda ilerlemeye başladım, asansöre ulaşmak için ofisinin önünden geçmek zorunda kaldım. Bunu biliyordu, bu yüzden orada durup beni bekledi. Yanına vardığım anda durdum ve gözlerine baktım.

"Benimle akşam yemeği yemek ister misiniz?" diye soruyor.

"Bu akşam Oliver benimle."

"Getir onu," diyor ve ben ona şüpheyile bakıyorum. "Ciddi söylüyorum. Getir onu. Zaten sıradan bir buluşma."

"Beni ve oğlumu gönüllü olarak akşam yemeğine davet ediyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, dairemde," diye ekliyor.

"Şey... bu çok fazla."

"Hayır, öyle değil. Bir aşçım var ve sizin de yemek yemeniz gerekiyor. O yüzden gelin. En sevdiği yemek ne? Aşçıya yaptırabilirim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle. Fazla düşünme. Gel, yemek yerken benimle bir kadeh şarap iç."

Ona hayır demeliyim.

Oğlumu tanımadığım erkeklerin yanına götürmem.

Ama sanırım onu patronum olarak tanıtabilirim, değil mi?

Yapamaz mıyım?

Bu o kadar da garip olmazdı.

"Ona senin benim patronum olduğunu söyleyeceğim."

"Ne yapmanız gerekiyorsa." Göz kırptı ve ofisin önüne doğru yöneldi. Ben de peşinden gittim ve birlikte asansöre bindik. Düğmeye bastı ve asansör birkaç kat aşağı inerken garip bir sessizlik içinde kaldık. Sonra, birdenbire eli belime dolandı ve beni duvara doğru itti, vücudu benimkine yapıştı, diğer eliyle de başımın arkasını kavradı.

Ve beni öpüyor.

Beni öpüyor.

Asansörde.

İş yerinde.

Lobiye inerken asansör durmuyor. Dili benim dilimle iç içe geçiyor ve ben de çantamı yere bırakıp parmaklarımı ceketinin yakalarına doluyorum.

Bunu yapmayı bırakmalıyız.

En azından kendime sürekli bunu söylüyorum.

Ama inanılmaz derecede iyi hissettiriyor.

Ve sanırım duramam.

Kapılar açılmadan hemen önce geri çekildi ve bana şehvet dolu bir bakış attı. "Sonra görüşürüz." Göz kırptı ve hızla dışarı çıktı.

Ve ben orada öylece, şaşkın bir halde durabiliyorum.

Kapılar kapanmaya başladı ve ben aceleyle dışarı çıktım; parlak metal kapılarda kendi yansımama baktım ve pembe rujumun dağıldığını gördüm.

Buna kesinlikle değdi.

Günümün en güzel anlarından biri Oliver'ı okul sonrası bakımından almak. Ön tarafta durup onu beklerken saate bakıyorum. Genellikle beni almaya geleceğimi bildiğinde her zaman ilk o çıkıyor. Bu yüzden, çocuklar gelmeye devam ederken Oliver'dan bir iz görmeyince hemen sınıfına gidiyorum. Öğretmeni beni görünce gülümsüyor. "Oliver, onu gördün mü?" diye soruyorum, etrafa bakarak.

"Her zamanki gibi ilk o çıktı. Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sözleri üzerine yüzümdeki gülümseme kaybolunca.

"Orada değildi," diye fısıldadım. "Sadece birkaç dakika geç kaldım, ama orada değildi," diye tekrar söylemeyi başardım.

“Bayan Knight, peki ya babası? Onu almaya o mu geldi? Sık sık oluyor, yanlış ebeveyn geliyor, gününü unutuyorlar.” Gülüp geçiyor ama içimdeki endişe daha da artıyor.

Noah ile ben günleri asla karıştırmayız.

Bu konuda iyiyiz.

Yine de arama tuşuna bastım. Noah cevap verdi ve hemen dışarı fırlayıp, "Oliver seninle mi?" diye sordum. Karşı taraftan ses kesildi.

"HAYIR."

Telefonum elimden düştü ve kalbim her zamankinden daha hızlı atmaya başladı. Bundan daha kötü bir şey düşünemezdim. Oliver asla bir ebeveyn veya tanıdığı biri olmadan oradan uzaklaşmazdı. Bu onun karakterine uymuyor. Kuralları biliyor.

“Bayan Knight, her şey yolunda mı?” Gözlerim bulanıklaşırken ona baktım ve her şeyin netleşmeye başladığını fark ettim. “Bayan Knight, kimi arayabilirim?”

“911, polis karakoluna gitmem gerek. İhtiyacım var...” Telefonumu alıp olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Oliver nerede?

OTUZ İKİ

SOREN

Cressida ve oğlunu neden akşam yemeği için evime davet ettim? İlk başta onu bir baş belası olarak görüyordum. Bir şekilde hayatıma, çelik duvarların ardında sakladığım yanıma sızmayı başardı. Ben böyle bir kadına odaklanan biri değilim. Bağlanmam. Hassas noktalarım yok. Ve yine de, işte burada. Bu sadece şehvet ya da geçici bir kolaylık değil. Daha sessiz, daha derin, alışık olmadığım, başa çıkıp çıkamayacağımı bilmediğim bir şey.

Bu kolay değil çünkü daha önce hiçbir kadına onun gibi odaklanmamıştım. Bunu yapmanın bana ve kariyerime engel olacağını düşünmüştüm hep. Elbette bir kadınla birlikte olabilirdim ama bu ona daha fazlasını vereceğim anlamına gelmezdi. Cressida'nın da bir şey isteyeceğini sanmıyorum. Kesinlikle öyle bir tip değil. İş teklifimi kabul etmesi için onunla tartışmak zorunda kaldım. Yani, onu yanımda tutan şeyin para meselesi olmadığını biliyorum.

Saate tekrar baktım ve geç kaldığını fark ettim.

Şef neredeyse yemeği hazırladı.

Oğlunun en sevdiği yemeğin pizza olduğunu söyledi, ben de şefe pizza, makarna ve peynir, salata ve birkaç kek yaptırdım çünkü bir çocuğun ne yediğinden emin değildim. Bunu öğrenmek için Google'da arama yapmak zorunda kaldım.

Onu aramayı denedim ama cevap vermedi.

İkinci kez aradığımda telefona eski kocası cevap verdi. Sesinde zehirli bir tonla, "Şu an konuşamaz," dedi.

"Neden?"

"Çünkü lanet olası oğlumuzu bulmaya çalışıyoruz," diye homurdanıyor ve telefonu kapatıyor.

Bununla neyi kastediyor?

Telefonum çalıyor ve Boston'dan aradıklarını fark etmeden aramayı kabul ediyorum.

"Soren."

"Evet."

"Bir sorunumuz var."

"Ne tür bir sorun?" diye soruyorum.

Cressida polis karakolunda bir memurla konuşuyor.

"Pekala..." diye yanıtladım şaşkın bir şekilde.

"Oğlu kayıp." Parmak boğumlarım bembeyaz olana kadar mutfak tezgahının kenarını sıkıca kavradım. "Daha da kötüsü var." Duraksadı. "Okulun kameralarını hackledim, ama hiçbir şey bulamadım. Bu yüzden çevreyi aradım, yolun karşısındaki bir bakkalda kamera buldum ve oradaki görüntüleri görmek istedim."

Onu terk edeli sadece iki saat oldu. Bu kadar kısa sürede tüm bunlar nasıl oldu? Oliver'ı almak için doğrudan okula gideceğini biliyordum. Çalışan ebeveynler için bir okul sonrası programına gidiyor. Onu alıp doğrudan buraya geleceğini varsaymıştım.

Yapmadı.

Şimdi nedenini anlıyorum.

Bak, henüz paylaşmadım. Ama bilmek isteyebilirsin."

"Ne?"

"Maya yaptı, Soren. Maya onu kaçırdı."

Aman Tanrım! Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onunla birlikte uzaklaşırken gördüğüm kişi Maya'ydı. Sanırım Cressida ve eski sevgilisi öğrenmeden önce bir saat kadar vaktiniz var. Bu bir çocuk, Soren. Düzelt şunu." Telefonu kapatır.

Şefe gitmesini ve zamanının karşılığını ödeyeceğimi söyledim, sonra da kız kardeşimi aradım.

Cevap vermiyor.

Telefonundaki takip uygulamasını açarak konumunu kolayca buldum.

Arabayı, çocukluğumuzun geçtiği, babamın ölümünden sonra borçlarını ödemek için satmak zorunda kaldığım tanıdık evin önünde durduruyorum. Parayı bulur bulmaz geri aldım. O zamandan beri boş duruyor. Yıllar önce Maya'ya evin anahtarlarını verdim ve üç ayda bir çimleri biçmesi için birini göndersem de, bunun dışında pek bir şey yapmıyorum. Çimler şu anda çok uzamış ve çitlerin de iyice budanması gerekiyor.

Sanırım ona, az da olsa güzel anılarını saklayabilsin diye almıştım. İçinde yaşamak isteyebileceğini düşünmüştüm ama anlaşılan lüks hayatı çok daha fazla seviyor.

Arabadan indim, ön kapıya giden yola doğru ilerledim ve kapıyı çalmaya zahmet etmedim, çünkü evin sahibi benim. Yaptığı şey yüzünden içimde öfke kaynıyordu. Hayatımda ondan daha çok değer verdiğim tek kadına. İçeri girdiğimde, Oliver'ı kız kardeşimin karşısında yerde otururken ve Monopoly oynarken buldum. İkisi de bana bakmak için döndü. Maya gülümsedi ve Oliver bana merakla baktı, kim olduğumu veya neden burada olduğumu bilmiyordu.

“Annen seni arıyor Oliver. Lütfen onu ara.” Telefonumu uzattım, o da kalkıp aldı. ‘Hurricane’ yazan rehberindeki arama düğmesine bastı ve bu sefer kadın hemen cevap verdi.

“Soren.”

"Anne?" diyor Oliver.

“Oliver! Aman Tanrım. İyi misin? Neredesin ve neden Soren'le birliktesin?”

"Bu kadın okulumuza geldi ve senin ve erkek arkadaşınla buluşmak için onunla birlikte gitmem gerektiğini söyledi," diye açıklıyor.

Bakışlarım, hiçbir şey yapmamış gibi orada oturmuş gülümseyen Maya'ya dikiliyor. Bu, yeni bir alçaklık, onun yaptığı çok alçakça bir şey. Olanlardan habersiz olduğu açıkça belli olan Oliver'ın yanında öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum. Maya'nın gözleri bana kayıyor ve endişe var, ama şu anda öfkemi kontrol etmeye çalıştığımı anlayabiliyor.

"İyi misin? Lütfen iyi olduğunu söyle," diye aceleyle dışarı çıktı.

“Evet, iyiyim. Akşam yemeği yedik ve oyun oynadık. Şimdi eve gelebilir miyim?”

“Evet. Evet. Lütfen telefonu Soren'e geri verin de adresi alayım.” Bana baktı ve telefonu bana uzattı.

"Kasırğa."

"Bana sakın 'Kasırğa' deme. Oğlumu kaçıran senin manyak kız kardeşindi!" Cevap vermemi bekleyerek bir nefes aldı.

"Evet."

"Nerede o? Hemen söyle bana."

"Şehrin yirmi dakika dışında. Adresi size göndereceğim."

"Zaten Noah'ın arabasındayım. Yoldayız," diyor ve telefonu kapatıyor.

Maya'ya başımı salladım.

"Oyun oynar mısınız?" diye soruyor Oliver bana.

Ona aşağıdan bakıyorum ve ne olduğunu hiç bilmeyen masum bir çocuk görüyorum. "Pek sayılmaz," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Peki, eğlenmek için ne yapıyorsunuz?" diye soruyor.

Maya'ya baktığımda bizi izlediğini gördüm. Dudaklarını ısırarak bizi izliyordu ve ben de tekrar ona baktım.

"Boks yapıyorum." Bence bu, başkalarının elimle kanatılmasının verdiği heyecanı sevdiğimi söylemekten daha iyi.

"Bana nasıl dövüşeceğimi öğretebilir misin? Okulumdaki erkekler çok kaba," diye neşeyle ekledi onun sözlerini.

"Gerçekten çok iyi," diye ekliyor Maya.

Ona bakarken gözlerim kısılıyor, sonra tekrar Oliver'a dönüyorum. "Oliver, lütfen şu arka odadaki ışığın çalışıp çalışmadığına bakar mısınız?" diye işaret ediyorum, o da başını sallıyor ve gidip kontrol ediyor.

O gittikten sonra, Maya ile göz hizasına gelecek şekilde çömeliyorum. Ev güzel bir semtte olabilir, ama içerisi bambaşka bir hikaye. Zeminler mat ve yapış yapış, aylarca ihmalden kaynaklanan türden bir kir. Toz mobilyalara yapışmış ve havada hafif küf kokusu var, bu da duvar kağıdının arkasında küf olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Halı daha iyi günler görmüş – keçeleşmiş, lekeli ve eskiden olduğu halinden çok uzak. Her köşe boşa harcanmış paranın ve kaybedilmiş gururun fısıldıyor.

"Ne yaptın?" diye sordum ona.

"Soren, bensiz yeni bir aile kuramazsın," diye yanıtlıyor.

Yavaşça nefes alıyorum, kendimi sakinleştiriyorum.

"Bizim ilişkimizi bitirdiniz."

OTUZ ÜÇ

CRESSİDA

Noah olabildiğince hızlı sürüyor ve bunun için minnettarım. Yol boyunca sürekli sinirliydi ve bana tek kelime etmedi.

Okuluna vardığımda Oliver'ın orada olmadığını öğrenince, Noah'ı aradım, onun yanında olduğunu düşünüyordum.

Yanılmışım.

Panikledim.

Bu, bir annenin en büyük korkusu.

Okulu aradım, adını bağırarak.

Polis çağrıldı ve olayı bildirmek için aşağıya gelmemizi istediler.

Biz tekrar arama yaparken Soren aradı.

Oliver'ın kaybolduğunu öğrendiğimden beri ellerim titremeyi bırakmadı.

Soren'in arabası bir evin önünde park halindeydi ve Noah arabayı durdurmadan önce ben çoktan otlarla kaplı çimenlerin arasından koşarak doğruca ön kapıya gitmiştim. İçeriye aceleyle girdiğimde Oliver'ı Soren'le yerde oturmuş, onun söylediği bir şeye gülerken buldum.

Oliver döndü ve gözleri benimkilerle buluştu. "Anne!" diye bağırdı ve bana sarılmak için ayağa fırladı. Eğilip küçük bedenini sıkıca kucakladım, ta ki arkamdan ayak sesleri duyana kadar.

"Hey dostum, bizi çok endişelendirdin," diyor Noah yapmacık bir sakinlikle ve Oliver yanına gidip küçük kollarıyla Noah'ın beline sarılıyor.

Soren ayağa kalktı, pantolonundaki toprağı silkeledi. Gözlerim istemsizce ona dikildi. "Noah, lütfen Oliver'ı arabaya götür. Soren'le yalnız konuşmam gerekiyor."

Noah, Soren'e başıyla bir bakış attıktan sonra, "Onu bulduğun için teşekkürler," dedi ve kolunu Oliver'ın omzuna atarak dışarı çıktı.

Derin bir nefes alarak dikkatimi tekrar Soren'e çevirdim. "Nerede o?" diye sordum, ellerimi yanlarımda yumruk yapmıştım.

Omuzunun üzerinden parmağıyla başka bir odayı işaret etti. Hızla yanından geçip mutfağa girdim ve Maya'yı tezgahın üzerine eğilmiş, hiçbir şey olmamış gibi telefonunda oyun oynarken buldum. İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırdı. Gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu.

"Bu kadar kızgın görünme. Onu geri kazandın," diyor ve neredeyse gülüyor, sanki her şey büyük bir şakaymış gibi.

Soren'in arkamda olduğunu hissediyorum ama doğru düzgün düşünemiyorum. Şu anda beni harekete geçiren tek şey öfke. Bu yüzden eğilip yüksek topuklu ayakkabılarımdan birini çıkarıyorum ve o kadar hızlı hareket ediyorum ki, tepki vermesine fırsat bulamadan topuğu doğrudan eline indiriyorum. Çılgınlıkları havayı yırtıyor ve ben de yaklaşıyorum. "Daha kötüsünü yapmalıydım ama oğlum arabada. Seni bir daha görürsem, özellikle çocuğumun yanında, beni durdurmanın imkanı olmayacak." Topuklu ayakkabıyı tekrar ayağıma geçirip arkamı döndüğümde hem Noah'ın hem de Soren'in beni izlediğini görüyorum.

"Gitmemiz gerekiyor," dedim Nuh'a.

Soren, yanından geçerken tek kelime etmedi; onu orada hıçkırığa hıçkırığa ağlayan psikopat kız kardeşiyle bıraktım.

O sürtük hak ettiğini buldu, hatta daha fazlasını.

"Sen tam bir kabadayısın," diyor Noah gülerek.

"Oğlumuzu korumak için her şeyi yaparım," diyorum ona.

"Biliyoruz," diyor Oliver'ın bizi beklediği arabaya yaklaşırken. "Soren araya girip ona zarar vermeni engellememi önledi. 'Bırak yapsın' dedi, ben de orada durup sen onun elini parçaladın."

Sözlerini dikkatle dinliyorum.

Soren kız kardeşine zarar vermeme izin verdi.

O, onun için her şey olan tek kişidir.

Oliver'la birlikte arka koltuğa biniyorum ve hareket ederken arkama bakmıyorum.

Soren ertesi hafta işe gelmedi ve ondan bir daha haber alamadım, onu hiç görmedim.

Ertesi Pazartesi geldi ve doğruca ofisine gitti, benimle tek kelime konuşmadı. Konuşmasını beklemiyordum zaten, ama içten içe en azından beni fark etmesini umuyordum, çünkü o duruma düşmemin sebebi o ve çılgın kız kardeşiydi.

"Bayan Knight, Bay Nixon sizinle görüşmek istiyor."

"Teşekkür ederim, Layla." Ofisine doğru yöneldim ve içeri girdiğimde bana baktı.

"Lütfen kapıyı kapatın," diyor.

Evet, öyle yapıyorum ve arkamı döndüğümde beni dikkatle izliyor. Oturuyorum ve bu toplantının ne hakkında olduğunu söylemesini bekliyorum.

"İzin talebinde bulundunuz," diyor.

"Yaptım."

"Onaylandı. Şimdi gidebilirsiniz." Bu açıklamayı yaptıktan sonra bana öylece bakıp durdu ve başka hiçbir şey söylemedi. Ben de ne olup bittiğinden emin olamadan öylece kaldım. Kapıya doğru gittim ve kapı kolunu tutarken ona doğru bir bakış attım.

Bakışları hâlâ üzerimde.

"Kız kardeşin nerede?" diye soruyorum.

"Hastanede," diyor bana.

Her şeyin yolunda olup olmadığını sormak istiyorum ama sormuyorum çünkü onu hiç umursamıyorum.

Kahrolsun o!

Dış görünüşünden de anlaşılacağı üzere kendi içindeki şeytanlarla mücadele ettiğini inkar edemem: Saçları dağınık, sanki ellerini çok fazla kez saçlarının arasından geçirmiş gibi ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

Başımı bir kez sallayarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Layla bana merakla bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Eski işimi özleyeceğimi düşünmüştüm ama meğerse burada yaptığım işten gerçekten keyif alıyormuşum. Oliver yanımda olmadığı zamanlarda genellikle ilk gelen ve son ayrılan ben oluyorum. Ama bugün erken

ayrılmam gerekiyor çünkü Oliver'ı almaya gidiyorum ve ona dondurma yemeye götüreceğime söz vermiştim.

Soren'den birkaç kez bahsetti. Ondan hoşlandığını söyledi. Her seferinde bunu önemsemedim çünkü onların bu şekilde tanışacaklarını ve Oliver'ın Soren'e bu kadar bağlanacağını beklemiyordum. Neyse ki, Oliver olan biteni anlamıyor çünkü o deli kadın ona hiçbir şey anlatmadı. En azından küçük bir teselli için şükürler olsun.

Eşyalarımı topladım ve çıkarken Soren'in ofisine göz attım. Masasında oturmuş, ellerini başına koymuş, hayat üzerine düşünüyor gibiydi. İçimden bir ses içeri girip iyi olup olmadığını kontrol etmek istedi. Ama diğer sesler daha iyisini biliyordu ve beni çıkışa doğru yönlendirmeye devam etti.

Eğer gerçekten umursasaydı, şimdiye kadar beni arardı. Ama sanırım umursamıyor. Her şey, orada olan ve müsait bir kadın olduğum için oldu.

Sonraki birkaç gün hızla geçti ve Çarşamba günü Oliver'ı okuldan aldığım da, her zamanki gibi, bana gününü anlattı. Ona gülümsedim ve yine her zamanki gibi, oğlum söz konusu olduğunda nasıl bu kadar şanslı olduğuma şaşırdım. Kısa bir süre daha fazla çocuk sahibi olmayı düşündüm, ancak kısa süre sonra bir çocuğun benim için yeterli olduğuna karar verdim. Noah her zaman daha fazla çocuk istedi ve sanırım yeni nişanlısıyla bunu şimdi yapabilir.

Bana düğünlerine davetiye gönderdiler. Onunla ve ailesiyle hâlâ iyi geçinsem bile, gitmemin uygun olduğunu düşünmüyorum. Bu onun için yeni bir başlangıç ve aramızdaki eski anılarla bunu lekelemek istemiyorum. Oliver sayesinde her zaman bağlantıda kalacağız, ama bunun ötesine geçmememiz gerektiğini düşünüyorum.

Evime döndüğümüzde Noah bizi zaten bekliyordu. Cumartesi günü ailemin evinde bir hafta geçirmek için ayrılmayı planladığım için bu gece Noah'ın onunla kalmasına karar vermiştik.

“Hey dostum,” diyor Noah, Oliver'ın omzuna vurarak. “Git eşyalarını al.” Oliver içeri koşuyor ve ben de beklerken Noah'ya dönüyorum.

“Düğün davetiyesini aldım. Ama orada olamayacağım, Noah.”

“Tahmin etmiştim ama yine de sormak istedim.” Kapıya bakarken başımı salladım. “Ailen çok heyecanlıdır eminim,” dedim ona küçük bir gülümsemeyle dönerek.

“Öyleler. Her şeyi çoktan planlamışlar.” diye kıkırdıyor. “Oliver'ın at binicisi olarak geri dönmesine hazırlıklı olun.”

Gülüyorum.

"Ah, evet, beni ata bindirmeye çalıştıkları zamanı hatırlıyorum. İyi sonuçlanmadı."

"Neyse ki, Oliver'ın koordinasyonu daha iyi." Boğazını temizledikten sonra sordu: "Onunla konuştun mu?"

"DSÖ?"

"Soren."

"Geçen gün izin başvurumu onayladığından beri değil." Başını salladı ve ellerini ceplerine soktu.

"Çok tuhaf bir adam," diye belirtiyor.

"Öyle," diye katılıyorum.

"Kız kardeşi hakkında başka bir şey duydunuz mu?"

"Hastanede olması bile onun hak ettiğinden az."

Oliver sırt çantasını taşıyarak dışarı koşarken gülümsedim. Eğilip yanağından öptüm. "Çok eğlen. Yarın görüşürüz. Aileyi görmek için uçağa bineceğiz." Uçmayı çok seviyor ama sık sık uçuş fırsatı bulamıyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum. Seni seviyorum anne. Hoşça kal." Arabayla uzaklaşırken onlara el salladım.

İçeri geri döndüğümde, telefonumda bu gece bir dövüş olduğuna dair bir bildirim görüyorum. Soren'i ilk araştırdığımda bu bildirimlere kaydolmuştum, ancak sadece dövüştüğünde bildirim almak istemiştım.

İş kıyafetlerimi hızla çıkarıp, bir kot pantolon, bol bir bluz ve babet giydim. Saçlarımı yüksek bir topuzda topladım ve makyajımı tazelemeye zahmet etmedim. Zaten geç kalıyordum, bu yüzden çantamı kapıp kapıdan dışarı fırladım.

Benden kaçınıyor gibi görünüyor ve onu görmek istiyorum. Ama onunla konuşmaya hiç niyetim yok. Kız kardeşinin yaptığı çok yanlıştı ve onu hâlâ en ufak bir şekilde suçlayan o küçük parçamdan nefret ediyorum. Onun dövüşmesini izlemekten zevk alıyorum. Sadece birkaç dövüşüne gittim ve gerçekten de izlemesi çok heyecan verici.

Eski depoya yolculuk çok uzun sürmedi ve kısa süre sonra Uber'den inip içeri girdim. Kalabalığın arasından ilerlerken zaten bir kavga devam ediyordu, ama ringde Soren yoktu.

Spiker "Nakavt!" diye bağırıyor ve ben de bir sonraki dövüşün yakında başlayacağını biliyorum.

Kalabalığın ortasında, Soren'in beni fark etmeyeceği kadar yakın ama görebileceğim bir yere yerleşiyorum. Kalabalık tezahürata başlıyor ve onun ringe çıkmak için hazırlandığını anlıyorum.

Onu şöyle bir gördüğümde, başının öne eğik olduğunu ve yavaşça ringin ortasına doğru ilerlediğini fark ettim. Rakibi onu biraz temkinli izliyordu. Ona hak veriyorum. Soren'in elleri gerçekten ölümcül.

Zil çalıyor ve dövüş başlıyor, ama bu Soren'in daha önce dövüştüğü hallerine benzemiyor. Bir şeyler farklı. Sanki burada olmak istemiyor, ki bu garip çünkü burası onun mutlu olduğu yer.

Yumrukların ete çarpma sesi kalabalıkta yankılanıyor ve herkes yüksek sesle nefesini tutuyor. Eller, olabilecek en vahşi şekilde yüzlere çarpıyor.

Bir yumruk daha.

Bu da karnına isabet etti.

Soren orada duruyor, darbeleri ardı ardına alıyor. Kıpırdamıyor, sadece darbe üstüne darbe yiyor. Diğer dövüşçü Soren'e şaşkınlıkla bakıyor, çünkü normalde Soren'in rakipleri şimdiye kadar yerde olurdu. Ama işte o hala ayakta ve tüm darbeleri alıyor.

“Soren!” diye bağırdım, giderek kalınlaşan kalabalığın arasından ilerlerken, her saniye panikle geriliyordu. Gözlerim, birkaç metre ötede, farkında olmadan ona kilitlenmişti. Ringe yaklaştığımda, kendi kulaklarım çınlayana kadar adını tekrar bağırdım. Başını bana doğru çevirdi, keskin ve tetikteydi. Kısa bir an için tehlikeyi fark edecekmiş gibi hissettim. Ve sonra ani, acımasız bir darbe şakağına indi. Anında yere yığıldı, yere düşerken dünya başının üstüne geldi.

OTUZ DÖRT

SOREN

BAŞIM ZONKLUYOR.

Bunu kendi başıma getirdim.

Bu gece orada olmamalıydım.

Ama bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı.

Bu benim için en iyi seçenektir.

Çünkü Cressida beni çocukluğumun geçtiği evde bıraktığı o gece, Maya kalp rahatsızlığı nedeniyle hastaneye kaldırılmak zorunda kaldı. Kalp sorunları hep vardı ve bir ara iyileştiğini sanıyorduk, ama her zaman kalp problemleri ve ruh sağlığı sorunları yaşadı. Neyse ki şimdi daha iyi durumda, ama sadece sana sahip olan birinden uzaklaşmaya çalışmak gerçekten çok zor. Ama aklını kaybediyor ve Cressida'nın bu saçmalıkların içine karışmasını istemiyorum.

Eller üst kollarımı kavrayıp beni yerde serilmiş olduğum yerden kaldırıyor. Dövüşü kaybettiğim açık, bu da şaşırtıcı değil. Çok uzun zamandır kaybettiğim ilk dövüş ve hiç iyi hissettirmiyor.

Görüşüm bulanık, ama bakışlarım onu arıyor ve onu arkamda, yüzünde endişeli bir ifadeyle buluyorum. Kalabalığın bakışlarını hissediyorum ve onun da hissettiğini biliyorum. Sadece bir bakışla ona soyunma odasına benimle gelmesini rica ediyorum ve o da şükürler olsun ki anlıyor ve beni takip edeceğini belirtiyor.

Kalabalığı iterek geçtik ve doğrudan soyunma odasına girdik. Ana odadaki gürültüden bizi ayıran kapı kapandığında, dolabımın önündeki

banka yığıldım. Başım hala hafif ve sersemlemiş hissediyordu.

Kapının yanında duruyor, bana fazla yaklaşıyor.

"Neden buradasınız?" diye soruyorum.

Sorumu görmezden gelerek kendi sorusunu soruyor: "Neden onun kazanmasına izin verdin?"

Kahretsin, görüşüm bu kadar bozuk olsa bile, yine de onun hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu görebiliyorum.

Başımı dizlerimin arasına yaslayıp birkaç derin nefes aldım. Kaburgalarım ağrıyordu, muhtemelen morarmış veya kırılmıştı. Bana verdiği dayak yüzünden başım zonluyordu, ama bu bana bir şeyler hissettirmişti. Bu yüzden ona izin vermiştim.

"Bir doktora görünmelisiniz," diyor.

"Ne diyeceğini biliyorum." Doğruludum.

"Pekala, doktora gitmek istemiyorsanız, ben size bakarım. Anahtarlarınız nerede?"

"Araba kullanamazsın," diye hatırlattım ona.

"Tabii ki binebilirim. Sadece şehirde araba sürmeyi sevmiyorum." Çantamın içine uzanıp anahtarlarımı çıkarıyor. "Kalk. Yaralarına buz koymamız gerek."

"Neden buradasın?" diye tekrar soruyorum. "Benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret etmiyorum. Kız kardeşinden nefret ediyorum."

Çantamı alıp omzuna astı.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye mırıldandım.

"Öyle. Acıyı mı istiyorsun? Daha fazlasına mı ihtiyacın var? Eğer bunu istiyorsan seni tekrar bıçaklayabilirim," diyor ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor, bu da ağzıma yediğim yumruk yüzünden canımı yakıyor.

"Hayır. Harika bıçaklama yetenekleriniz olduğunu biliyorum, ama bir daha bunun hedefi olmak istemem."

Omuz silkip arka kapıya doğru yönelirken, birdenbire diğer kapı açılır ve Arlo ile Reon içeri girer. Tabii ki, bu gece ikisi de gelmeye karar vermişti. Hemen Cressida'yı fark ederler.

Arlo kaşlarını oynattıktan sonra bana döndü. "Demek burada saklanıyormuşsun," dedi Arlo. "Muhabirle birlikte."

Reon, Cressida'ya biraz küçümseyerek bakıyor ve onu yargıladığını biliyorum. "Bir muhabirle mi görüşüyorsun?" diye soruyor Reon.

“Hayır,” diye yanıtlıyor Cressida. “Hem sizi ilgilendirmez ama eskiden gazeteciydim. Doğruyu söyleyin!” Gözlerini deviriyor, sonra ekliyor, “İkinizi de tekrar görmek güzel.”

Bana, "Arabanda seni bekleyeceğim," diyor ve sonra gidiyor.

Arlo'yu en son, onu götürdüğüm ödül töreninde görmüştü. Ondan önce, hikayesi için benim hakkımda daha fazla bilgi edinmek amacıyla izinsiz katıldığı bir partide ikisini de görmüştü. Ne onlar ne de eşleri ona hiçbir şey vermedi, ama hakkını vermek gerek çünkü çok çabaladı.

"Ağır bir dayak yedin," diye belirtiyor Arlo.

"Maya hastaneden taburcu oldu," diyor Reon.

"Yaptım. Ve evet, biliyorum." İçimden bir ah çektim. “Neden buradasın?”

“Endişelendik. Son partiyi kaçırdınız ve son zamanlarda da aktif değilsiniz. Siz bizim Rabbimizsiniz, yoksa bunu mu unuttunuz?” diye açıklıyor Arlo.

“Avdaydım,” diye hatırlatıyorum onlara. “Ama haklısınız. Ben sizin Rabbinizim ve bunu hatırlamanız ikiniz için de iyi olur.”

“Yoksa ne olacak? Bizi yenmenize izin mi vereceksiniz?” Reon yumruklarını sıkarak alaycı bir şekilde sordu. “Görünüşe göre son zamanlarda bundan zevk alıyorsunuz.”

"Evet, belki bugün yaptım."

"Burada kavga etmeyi bırakmalısın. Dayak yemek istiyorsan gel bana. Kaburgalarının birkaçını seve seve kırarım," diye teklif etti Reon gözlerinde bir parıltıyla.

"Elbette ki öyle yapardın."

Arka kapıya şöyle bir göz attım.

Arlo, her zaman mantığın sesi olmaya çalışarak, "Sizi aşağı çekmeye çalışan bir kadınla ilişkiye girmek ideal bir durum değil," diyor.

"Onunla bir ilişkim yok," diyorum ona, sesim sert ve soğukkanlı. Henüz değil. Olmak istediğim gibi değil. Bunu böyle söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum, sanki hem kendimi hem de onu ikna etmeye çalıştığım bir gerçekmiş gibi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirisi basit değil.

“Madem hepsi bu kadar, gitmem gerekiyor.” Geri alamayacağım bir şey söylemeden önce arkamı dönüyorum.

Reon, “Eşim evlilik yıld dönümü partimize gelmenizi istiyor,” diyor. “İki yıl oldu,” diye gururla ekliyor. “Gerçi sizi öldürmeye kalkışmayacağının garantisini veremem.”

"O beni yıllardır öldürmek istiyordu."

"Evet, öyle."

Söyleyecek başka bir şeyim kalmayınca arka kapıdan çıktım ve onları soyunma odasında öylece bıraktım.

OTUZ BEŞ

CRESSIDA

Vaka Notları

Düşman için yemek pişirmeyin.

Arabasında oturmuş bekliyorum.

Çok geçmeden binadan çıktığını görüyorum, bir kolu kaburga kemiklerinin etrafına sarılmış, sanki kendini bir arada tutuyormuş gibi. Muhtemelen onu öldürüyorlar, ama bunu asla itiraf edeceğinden şüpheliyim.

Soren, gizlemeye çalıştığı bir acı ifadesiyle yolcu koltuğuna oturdu, başını bana çevirdi ve sırttı. "Eğer amacın beni araba sürerek öldürmekse, şunu bilmeni istiyorum: Seninle birlikte ölmeye tamamen hazırım."

Arabayı çalıştırırken alaycı bir şekilde, "Asla intihar etmem. Oğlumu düşünmem gerekiyor," dedim.

"Bunu bilmek güzel." Bir an duraksadıktan sonra ekliyor, "İyi bir çocuk gibi görünüyor."

"Öyle." Tereddüt ettikten sonra itiraf ediyorum, "Senden hoşlanıyordun." Hemen cevap vermeyince, ona baktığımda pencereden dışarıya dalmış olduğunu görüyorum.

Sonunda, "Çocuklar beni sevmiyor," diyor.

"Çocuğum yaptı."

Birkaç dakika sessizce araba sürüyoruz ve bu adamı bu kadar derinden etkileyen şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Arkadaşların... Benimle takılmadan hoşlanmıyorlar, değil mi?"

"Onların ne düşündüğü umurumda değil," diye yanıtlıyor ve ardından "Beni eve götürdükten sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor.

"Oliver bu gece babasının yanında, bu yüzden ölmemen için yanında kalacağım. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin."

"Hayır."

"Ne olmuş yani? Artık doktor oldun mu?"

"Hayır." İleriye işaret ederek, "Tam orada sağa dönün," diyor.

Dediğini yapıyorum ve onun otoparkına giriyoruz. Nereye park edeceğimi söylüyor ve ben de o yere park ediyorum. Arka koltuktan çantasını alıyorum, sonra arabadan inip bagajın yanında onunla buluşuyorum.

Onunla burada kalmayı planlamıyordum ama bir şey olursa ve birine ihtiyacı olursa yalnız kalmasını istemiyorum. Asansöre biniyoruz ve aramızda bolca mesafe olduğundan emin oluyorum, iş yerindeki asansörde olanların tekrarını yaşamak istemiyorum.

Eğer onun bana dokunmasına izin verirsem, istediği hemen hemen her şeye boyun eğeceğime eminim. Ve bunun tekrar olmasını istemiyorum. Son seferinde gardımı düşürdüğümde, oğlumun kaçırılmasıyla sonuçlandı.

Dairesine vardığımızda, onu takip ederek içeri girdim. O baş ağrısı için aspirin alırken, spor çantasını mutfak tezgahına koydum. Hapları bir yudum suyla yutmasını izledim.

Hâlâ üstsüz, çünkü depodan ayrılmadan önce duş alıp giyinme zahmetine girmemiş ve adamın vurduğu yerlerden vücudunun mor ve mavi tonlarına büründüğünü görebiliyorum. Yüzünde kurumuş kan var ve gözü şişmeye başlamış.

O adamın onu böyle dövmesine neden izin verdi?

Soren'in dövüşmeyi sevdiğini ve bunda iyi olduğunu anlıyorum, ama karşılık bile vermedi. Orada öylece durup aptal gibi darbeleri yedi.

"Sen delirmişsin," diyor.

"Evet. Bunu neden yapıyorsunuz?" diye soruyorum, elimi yüzünün önünde sallayarak. "Meslektaşlarınız ne diyecek?"

"Umurumda değil." Hareketten dolayı acıyla inleyerek omuz silkti.

"Duş almalısın. Yemek yedin mi?"

"HAYIR."

“Bir şeyler hazırlayacağım. Hadi.” Onu uzaklaştırdım.

Buzdolabını açtığımda, yenmeyecek gibi görünen artmış pizzayı gördüm, bu yüzden onu attım ve biraz makarna ile dondurulmuş kızarmış tavuk aldım. Tavuğu tekrar ısıtmak için hava fritözüne attıktan sonra, altına koymak için makarnayı hazırladım. Her şey neredeyse hazır olduğunda, mutfığa sadece bir boxer şortla girdi, yorgun ama temiz görünüyordu. Ve yaralarına rağmen hâlâ çok ateşliydi.

Onun görünüşünü beğenmemden nefret ediyorum.

Tavuğu çıkarırken, "Güzel kokuyor," diyor.

"Ne varsa onu pişirdim," dedim ona. "Buzdolabında artmış pizza vardı ama onu attım."

"Bu, sizi ve Oliver'ı eve davet ettiğim geceden kalma bir olaydı."

Cevap veremem çünkü o gece hayatımın en korkunç gecelerinden biriydi. Tekrar yaşamak istemediğim bir gece. Oliver artık güvende ve onun böyle kalmasını sağlayacağım çünkü bir daha asla onun yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim.

"Muhtemelen hakkımdaki araştırmalarınızdan zaten biliyorsunuzdur, Maya ve ben pek iyi bir çocukluk geçirmedik. O, alkolik ve kumar bağımlısı olan, tüm paramızı harcayan bir babanın yanında yaşayan hasta bir gençti ve ben devreye girmek zorunda kaldım. Tıbbi masraflar yüzünden çok borca girdim ve farkına varmadan para kazanmak için mücadele etmeye başladım."

"Üzgünüm ama ona karşı şefkat göstermeyi içimden geçiremiyorum," diye dürüstçe söylüyorum ona.

"Senden bunu istemiyorum. Maya'yı neden bu kadar uzun süre koruduğumu sana açıklamak istiyorum."

"Koruma amaçlı mıydı? Kullanacağınız kelime bu mu?" diye soruyorum, yemeğini tezgâhın üzerinden ona doğru itip, buzdolabından bir şişe su alırken.

"Evet, ben de öyle gördüm."

"Tamam aşkım."

"Katılmıyor musunuz?"

"Evet, öyle düşünüyorum. Bence suçluluk duygusu hissettin ve bu da Maya'nın kötü davranışlarını desteklemene yol açtı."

"Onun yaptığı şeyi asla teşvik etmezdim," diye ısrar ediyor.

"Belki de bilerek yapmıyorsunuz. Ona hâlâ para veriyor musunuz?"

"Durdum."

"Ne zaman?"

"Bir hafta önce..." Sözüünü yarım bırakıyor ve ben de parçaları birleştiriyorum.

"Onunla iletişimi kesmenin benim suçum olduğunu düşünüyor. Bu yüzden intikamı da beni incitmek oldu. Muhtemelen o kadar kızacağımı ve bir daha seni görmek istemeyeceğimi umuyordu," dedim ona.

"Aramızda neler olup bittiğini bilmiyor. Ben bile bilmiyorum. Sen biliyor musun?" diye soruyor, gözlerimde veremediğim bir cevap arayarak.

"Aramızda hiçbir şey olmuyor." Sözler ağzımdan sert ve hızlı bir şekilde dökülüyor. Doğrusu, ben de ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bunu itiraf etmekten korkuyorum. Ya da belki de sadece kafam karışık.

Peki, neden buradayım? Bu soru içimde yankılanıyor, istediğimden daha yüksek sesle. Çünkü bir yanım onu istemekten, her ne olursa olsun, bu karmaşayı istemekten vazgeçemiyor.

"Peki, o halde neden buradasınız?"

Haklısın, piç kurusu.

"Sen benim patronumsun ve iyi olup olmadığından emin olmak istedim."

"Neden bu dövüğe geldiniz?"

Çekmecedan bir çatal alıyorum. "Sizin kavga etmenizi izlemekten hoşlanıyorum."

"Oğlunuz benden onu eğitmemi istedi," diyor kayıtsızca.

"Pardon, ne?"

"Bana boş zamanlarımda ne yaptığımı sorduğunda, boks yaptığımı söyledim. Okuldaki diğer çocukların ona kötü davrandığını söyleyerek, ona boks öğretip öğretemeyeceğimi sordu."

Orada öylece durdum, bu bilgi karşısında şaşkına döndüm. Oliver bana hiç zorbalığa uğradığından bahsetmemişti, ama neredeyse hiç tanımadığı bir adama bunu anlattı.

"Beni tekrar bıçaklamayı mı planlıyorsun?" diye soruyor ve çatalı biraz fazla sıkı tuttuğumu fark ediyorum.

"Ona zorbalık mı yapıyorlar?" diye soruyorum çatalı uzatırken.

"Sanmıyorum. Ona bu konuda sordum ve o da sadece çocukların kötü niyetli olduğunu söyledi."

Bu beni üzüyor. Çocuğunuzun kendini dışlanmış veya birilerinin kolayca hedef alabileceği biri gibi hissetmesini asla istemezsiniz.

"İyi bir çocuk ve onu eğitmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim." Dirseklerimi tezgâha dayadım ve o yemek yerken onu izledim.

"Yemek yiyor musun?" diye soruyor.

"Zaten yemek yedim. Ayrıca, senin ölmemeni de sağlamalıyım."

"Birkaç gün sonra seyahate çıkıyorsunuz, değil mi?" diye soruyor konuyu değiştirerek.

"Evet. Ailemi görmek için çok heyecanlıyım. Anneme sarıلالı çok uzun zaman oldu gibi geliyor."

İtirafım karşısında yüz ifadesi şaşkınlığa benzer bir hal aldı ve o yemeye devam ederken ben de ona gülümsedim.

"Maya'ya yine para mı veriyorsun?" diye soruyorum.

"HAYIR."

"Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Sana yalan söylemek artık neredeyse imkansız görünüyor," diyor ve bir lokma daha alıyor.

"Bana terk edilmişlerden bahset."

İnledi ve bunun hakkında konuşamayacağını biliyordum, ama yine de denemek istedim.

"Rab olmak nasıl bir duygu?"

"Bu kelimeyi nereden biliyorsun?" diye soruyor.

"Çok şey öğrendim. Neler öğrendiğimi bilmek ister misin?" diye sırttım, cevabını heyecanla beklerken.

"Söyle bana."

"Emin misin? Yani, beni öldürmeyeceksin herhalde?"

"Seni öldürmeyeceğim."

"Pekala, güzel. Yani öğrendiğim kadarıyla üyeleriniz için farklı türde etkinlikler düzenliyorsunuz. Örneğin, biri kız veya erkek arkadaşlar için, eşlerin katılmasına izin verilmiyor." Onu dikkatle izliyorum ama hiçbir şey belli etmiyor, bu yüzden devam ediyorum, "Diğeri ise eşler için, ancak üyelerinizden Reon, sadece kız arkadaşların katıldığı bir etkinliğe eşiyile birlikte katılmıştı."

"Onlar ayrılmaz bir ikili." Bu ayrıntıyı ağzından kaçırdı ve ben de başımı salladım.

"Onu gerçekten çok seviyor gibi görünüyor."

"Evet, birbirlerine aşıklar," diye doğruluyor.

"Ve sonra da avlar var."

Sözlerim üzerine belirgin bir şekilde gerildi ve büyük bir şeye değindiğimi anladım. Bunu ona hiç açmayı düşünmemiştim. Onun için çalışmaya başladığımda işimin unutulacağını sanıyordum. Muhtemelen üzerinde çalıştığım en karmaşık hikayelerden biriydi. Terk Edilmişler hakkında bilgi edinmek neredeyse imkansız ve elimde olanlar sadece söylentilerden ibaret. Hiçbir kanıtım yoktu. Belli ki yıllardır ağzı sıkı bir grup olmuşlar. Topluluğun ne kadar zamandır var olduğunu bile tam olarak bilmiyorum.

"Avların ne sıklıkla veya ne zaman yapıldığını bilmiyorum, ancak fısıltılara göre avlanan şey hayvanlar değil."

Karşımda otururken sessiz kalıyor, tekrar konuşmamı bekliyor. Ama sahip olduğum tüm bilgi bu. Topluluğun önde gelen isimlerinden biri olduğunu biliyorum, ki bu da mantıklı çünkü çok güçlü bir adam. Diğer üyelerin de kendi başlarına güçlü olmadıkları anlamına gelmiyor bu, ama o farklı bir seviyede. Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Yorulmaya başladım," diye itiraf ediyor ve esniyor.

"Güzel. Hadi gidip film izleyelim," diye öneriyorum.

"Film izlemiyorum."

"Yapmalısın. Uyuyamazsın," diye uyardım tabağını lavaboya koyarken.

Soren'in telefonu çalmaya başlar ve ikimiz de ekranda Maya'nın adının belirdiğini görürüz.

"Eğer buraya gelirse, ona yapacaklarımdan sorumlu tutulmayacağım," diye uyardım onu.

"Artık anahtarları yok," diyor. "Hangi filmi izleyeceğiz şimdi?"

"Gurur ve Önyargı." Mutlulukla gülümsüyorum.

"Bu kulağa son derece sıkıcı bir film gibi geliyor."

"Sus artık. Gelmiş geçmiş en iyi aşk romanlarından birine dayanıyor." Ayakkabılarımı çıkarıp büyük koltuğuna yığılırken abartılı bir şekilde kendimden geçiyormuş gibi yapıyorum. Yanımdaki yeri işaret ediyorum ve o da gelip oturuyor. Vanilya ve vücut yıkama jelinin içindeki her neyse onun kokusu geliyor burnuna.

"Herkesin öldüğü filmleri tercih ederim," diye homurdanıyor.

"Ne kadar sıkıcı," diye yanıtlıyorum.

Filmi bir yayın platformunda bulup oynat tuşuna basıyorum.

Açılış jeneriği akarken, arkamı döndüğümde onun bana baktığını fark ettim.

OTUZ ALTI

SOREN

Onu burada nasıl tutabilirim ve asla kaçmasına izin vermem?

Eğer burayı onun eşyalarıyla, kokusuyla, kahkahasıyla doldurabilseydim, hiç düşünmeden yapardım.

Onun burada daimi olarak çalışmasını istiyorum.

Bu fikir beklediğimden daha çok etkiledi beni. Bu ne anlama geliyor ki? Yıllarca kendimi bir ilişkiye ihtiyacım olmadığına, bir eş istemediğime ikna ettikten sonra... Belki de gerçekten ihtiyacım var?

Karım. Bu fikir nereden çıktı lan?

Filme dikkat etmiyorum. Bakışlarım, ekrana parlak bir şekilde gülümseyen, simsiyah saçları işe giderken taktığı topuz halinde duran kadının profiline kilitlenmiş durumda. Koltuğa yaslanmış, bir yastığa dayanmış halde bacaklarını kalçasının altına doğru kıvrımış.

"Filmi izleyebilirsin, biliyorsun," diyor bana, dikkatimin tamamen onda olduğunun farkında olarak.

"Seni izlemeyi tercih ederim." Ve yalan söylemiyorum. O, şu aptal televizyonda olanlardan çok daha ilginç.

"Zaten zor olan bu durumu daha da zorlaştırma, Soren."

"Zor olan ne?" diye soruyorum.

Aramızda parmağını salladı. "Biz. Asla birlikte olamayız. Oğlumun babasından başka biriyle bir daha güvende hissetmeyeceğimi düşünüyorum ve bu da kız kardeşin yüzünden."

Pozisyonumu biraz değiştirdim ve kaburgalarımnda yanma hissettim. Muhtemelen kırık değiller ama kesinlikle morarmışlar, bu da sorun değil. Bundan daha kötülerini de atlattım.

"Yani, arkadaşız mı?" diye soruyorum.

"Daha önce birlikte olduğun biriyle arkadaş oldun mu hiç?" Bakışları benimle, çok sevdiği film arasında gidip geliyor.

" yle bir şey söyleyemem."

"Evet,  yle düşünmemiştim. Bakın..." Derin bir nefes alıyor ve bir an için gözlerinde bir şey beliriyor: tereddüt, belki de pişmanlık. Sesi, sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi, çok az da olsa yumuşuyor. "Başka bir iş bulabilirim. Her neyse bu ilişkiyi bitirip, temiz bir şekilde ayrılabiliriz."

"İstediğin bu mu?"

"Bence bu en iyisi, sence de öyle değil mi?" Sesi sakın, ama söyleyişinde hafif bir tereddüt var, bu da beni duraksatmaya yetiyor. Sanki soruyu benden çok kendine soruyor gibi.

"Bunu ben teklif etmedim," diye hatırlattım ona.

"Pek l , o zaman evet. Bence en iyisi bu." Bakışlarını başka yöne çeviriyor, sesi biraz daha kısık. "Birkaç saat daha kalacağım, sonra gitmem gerekiyor. Yolculuğum için eşyalarımı toplamam lazım."

"İşini kendine saklayabilirsin, Cressida." Onun benden uzaklaştığını görüyorum ve bu içimde derin bir şeyleri rahatsız ediyor. En son istediğim şey onun benden uzaklaşması.

Gözlerini kırpıştırdı, donakaldı, sonra tekrar kırpıştırdı. "Bana nadiren ismimle sesleniyorsun."

"Sen benim  alışanımsın, bu yüzden senin adını kullanmalıyım."

"Sanırım haklısın."

O tekrar televizyona döndü ve film bitene kadar öylece kaldık. O filmi izliyor, ben onu izliyorum. Bana bakmadığını biliyorum, oysa ona baktığını bildiğini de biliyorum. Ayrıca bu konuda bir daha yorum da yapmadı.

Gitmek üzere olduğunu hissettiğimde, kaburgalarımndaki ağrıyı umursamadan, neredeyse onunla aynı anda ayağa kalkıyorum.

"Teşekkür ederim, Soren," diyor.

"Ne için?"

"Sanırım beni  ld rmediğin için." diye sırttı, sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Ona durmasını, geri dönmesini söylemek istiyorum. Kalması için yalvarmak istiyorum ki bu durumu birlikte atlatabilelim. Ve her zaman bencil bir adam olsam da, onda beni onunla birlikte olmak istememeye iten bir şey var. En son istediğim şey ona daha fazla acı çektirmek. Zaten yeterince acı çektirdim.

OTUZ YEDİ

CRESSIDA

Oliver'la ailemle geçirdiğim zaman gerçekten çok güzel, ama evimi özlüyorum. Ayrıldığımdan beri Soren'den haber alamadım. Alacağımı da düşünmemiştim, ama bilirsiniz, her zaman omzunuzda size fısıldayan küçük bir şeytan vardır.

Benimki susmalı.

Ateş başında otururken Izzy yanıma geldi. Kızı şu anda tavukları kovalarken Oliver da onu kovalıyordu. Çok tatlıydı.

"Nuh'un durumu nasıl?" diye soruyor.

Diğer kız kardeşim Anna, elinde bir kadeh şarapla ateşin karşısında oturuyor. Kocaları içeride maç izlerken babamız yemek hazırlıyor. Annem iki kadehle yanıma geliyor ve yanıma oturmadan önce birini bana uzatıyor.

"İyi durumda. Bana düğününe davetiye gönderdi. Maalesef daveti reddedeceğimi söyledim."

Izzy, şarap kadehinin arkasından gülümseyerek, "Soren nasıl?" diye soruyor.

"Soren mi? O kim?" diye soruyor annem.

"Soren Nixon'ı Google'da ara," diyor Izzy, Anna'ya. Ve Anna hemen telefonunu kapıyor. Fotoğrafına ulaştığı anı, gözlerinin kocaman açılmasından ve bana dik dik bakmasından anlıyorum. Bakışları Izzy'ye kayıyor, o da onaylayarak başını sallıyor ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Bu adam kim?" diye soruyor Anna sinsi bir sırıtışla.

Izzy, pek de yardımcı olmayan bir şekilde, "O, Cres'in yeni arkadaşı," diyor.

"O benim patronum," diye düzeltiyorum.

Anna telefonu annemize uzatıyor, annemiz görüntüyü görünce kaşlarını kaldırıyor.

"Bu adamdan hoşlanıyor musun?" diye soruyor anne.

"HAYIR."

"Cressida, annene yalan söylememen gerektiğini biliyorsun," diye azarladı annesi.

Oliver'in olduğu yere baktım ve içimden bir ah çektim. "Evet, ama onunla birlikte olamam."

"Neden?" diye soruyor Izzy.

"Size olanları anlatmadım."

"Ne oldu?" diye sordu anne.

Hayatımdaki en önemli üç kadınla oturuyorum. Daha önce onlara söylemediğim için beni öldüreceklerini bildiğimden derin bir nefes alıyorum. Ama o gece her şey çok hızlı oldu ve sonrasında artık bunu düşünmek istemedim. Göğsümü tırmalayan paniği ya da onun gittiğini fark ettiğimde oluşan sessizliği tekrar yaşamak istemedim.

"Geç saatlere kadar çalışmam gerektiğinde her zamanki gibi Oliver'ı okul sonrası programından almaya gittim, ama okula vardığımda orada değildi."

Annem elini kalbinin üzerine koyuyor ve rahatlamış bir nefes vermeden önce bakışları Oliver'ı arıyor. O küçük hareket, omuzlarının düşmesi ve nefes verişindeki titreme beni neredeyse mahvediyor.

Sesim titriyor ama kendimi toparlayarak devam ediyorum: "Soren'in kız kardeşi benden nefret ediyor. Soren'in ona maddi desteği kesmesinin sebebinin ben olduğuma inanıyor. Bu yüzden de intikam almanın en iyi yolunun Oliver'ı kaçırmak olduğuna karar verdi."

Kelimelerin tadı acı. Onları yüksek sesle söylemek her şeyi yeniden gerçek kılıyor. Çaresizlik, korku, oğlumun yüzünü bir daha asla göremeyeceğim korkusu... Kendimi tutmak için dizlerimi sıkıyorum.

"O ne yaptı?" diye bağırdı Anna.

Onu sakinleştirmek için elimi salladım. "Neyse ki Soren onu buldu. Sonra da topuğumla elini bıçakladım. Çok şükür Oliver'a zarar vermedi. Amacı tamamen bana zarar vermektir."

“O şeytan kadın,” diye homurdanıyor Anna. “Belki bir dahaki sefere seni ziyaret ettiğimde kırbacımı da yanımda getiririm ve kafasıyla biraz pratik yaparım.” Gülümsüyor ve istemeden de olsa ben de karşılık olarak gülümsüyorum. Sadece beni seven kadınlarla çevrili olmayı özledim. Bulduğum yerde oldukça izoleyim, ama bu daha çok kendi tercihim. Şehirde çok az arkadaşım var çünkü düzensiz saatlerde çalışabiliyorum ve sonunda eve vardığımda oğlumla baş başa vakit geçirmek istiyorum.

“Peki ya bu adam...?” diye soruyor annem.

“Soren.”

"Onu buldu mu?"

“Öyle yaptı. Sonra da bana nerede olduklarını söyledi.”

Izzy, "Ona sanki odadaki tek kadınmış gibi bakıyor," diye coşkuyla anlatıyor.

“Izzy, ondan hoşlanmaman gerekiyor.” Başımı sallıyorum.

“Ne? Elimde değil. Sana bakış şeklini çok sevdim. Orada oturduğumu bile fark etmedi.” Gülümsüyor. “Sadece sana bakan bir adam istiyorsun, değil mi?”

"Aramızda oluşan her neyse bitirdik ve sadece arkadaş kalmaya karar verdik," diyorum onlara ve bana inanmaz bakışlarla bakıyorlar.

Oliver koşarak annemin kucağına atladı ve annem onu sıkıca göğsüne bastırdı.

Annem Oliver'a, "Soren'i seviyor musun?" diye soruyor.

“Evet! Bana boks yapmayı öğretecek,” diye yanıtlıyor.

Yine hepsi bana bakıyor.

“Oliver, Soren'in sana bunu öğretmesine neden gerek var?” diye soruyor annesi.

Bana bakmaktan kaçınarak tişörtünün ucuyla oynuyor, sonra da "Timothy beni sürekli zorluyor ve zayıf olduğumu söylüyor," diye itiraf ediyor.

Annem, elini sırtından aşağı doğru gezdirerek onu teselli ederken, "Kendini savunmayı öğrenmek istiyorsun," diyor.

"Evet. Ve Soren en iyi dövüşçülerden biri."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordum ona.

"Kız kardeşi," diyor ve ben irkiliyorum. "Bana öğretebilir mi anne? Gerçekten boks öğrenmek istiyorum."

"Bunu düşüneceğim. Soren çok meşgul bir adam."

"Yapacağını söyledi. Ben de ona sordum."

“Pekala, onunla konuşacağım.” Gülümseyerek yanıma koşup beni öptü, sonra da tavukları kovalamak için tekrar uzaklaştı.

Doğru kararı verip vermediğimden emin değilim ama çocuğunuza kendini nasıl savunacağını öğretmenin bir zararı olmaz, değil mi?

“Soren’in ailesinin geri kalanı nasıl?” diye soruyor anne. “Kız kardeşinden bahsettin, peki ya diğerleri?”

"Öldüler."

"Yani, birbirlerinden başka kimseleri yok mu?"

"Evet."

"Ve onunla tüm bağlarını kopardı mı?"

"Bunu yaptığını söyledi."

"Hım..." Üçü de birbirine baktı.

"Ne?" diye soruyorum.

"Görünüşe göre bunu senin için yaptı," diyor anne.

"Hayır, yapmadı. Ve bu çılgın düşünce tarzı, onun Oliver'ı ilk etapta ele geçirmesine olanak sağladı," diyorum, niyetimden daha sert bir tonda.

"Kimse seni suçlamıyor. Bence belki de o adamın hatalarını görmesini sağladın. Belki de deniyor," diyor.

"Elbette," dedim ayağa kalkarak ve sonra onunla kız kardeşi hakkında yaptığım konuşmayı hatırladım.

"Güzel. Neden ona odaklanıp beni rahat bırakmıyorsun? O, senin ona karşı bu kadar ani bir fikir değişikliğinin sebebinin ben olduğumu düşünüyor."

"Öylesin." Sesi kararlı ve kesin. Yumuşaklık yok, sadece apaçık bir gerçek.

Başım şaşkınlıkla geriye doğru fırladı. "Ne?"

"Bunun sebebi sensin. Senin sayende bunu fark ettim."

İçeri girip babamı mutfakta yemek yaparken bulurken, o sözler veya ailemin söyledikleri üzerinde fazla durmamaya çalışıyorum. Annem ailenin fırıncısı, babam ise aşçısı.

Annemle babamın harika bir evliliği var. Kırk yıldan fazla süredir birlikteler. Bir kere bile geri dönüşü olmayan bir kavgaya tutuştuklarını görmedim. Evet, arada sırada tartışıyorlar, bu bir ilişki için sağlıklıdır, ama babam her zaman ilk özür dileyen kişi oluyor.

Onun arkasından sessizce yaklaşıp, beline kollarını dolayarak ona onu sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. Kötü haber şu ki, bunu Noah'la

bulduğumu sanıyordum ama yanılmışım. Yine de o ilişkiye bir saniye bile pişman değilim, çünkü bana Oliver'ı kazandırdı.

"Naber evlat?" diye soruyor baba.

"Sadece ne yaptığınızı görmek için geldim."

"Yoksa annenden ve kız kardeşlerinden mi kaçıyorsun?" Gülüyor ve yanına gelmem için el sallıyor.

Ona mutfakta yardım etmeyi her zaman çok severim. Kız kardeşlerim bundan nefret eder ve bugüne kadar hala yemek yapmıyorlar. Yemek yapmayı babamdan öğrendim. En iyisi değilim ama bana öğrettiği birkaç şey için minnettarım.

"Biliyor musun, sen onlardan daha çok bana benziyorsun." diye kıkırdıyor. "İşte bu yüzden yemek yapıyorum. Güzel, inatçı kadınlarla çevrili olmaktan biraz uzaklaşmamı sağlıyor. Ancak, seni özlüyorum evlat. Artık kimse benimle mutfığa gelmiyor."

Patatesleri soymaya başlamam için bana bir soyma bıçağı uzattı ve sonra, "Oliver şimdi çok büyümüş. Onu görmeyi özledim," dedi.

"Onu daha sık eve getirmeye çalışacağım," diyorum ona. "Hayatım çok yoğun. Ve bunun bir bahane olmadığını biliyorum."

"Elbette öyle. Şehirde yaşayan, bir oğul büyüten bekar bir kadınsınız. Hayat yoğun." Sözleri bana biraz olsun rahatlama sağladı. "Yine de sizi ziyaret etmek isterdim. Yaşım ilerlediği için artık çiftlikte bize yardımcı olan biri var."

Soymayı bırakıp ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet, sizin için sakıncası yoksa."

"Bunu çok isterdim."

"Ben de öyle yapardım evlat. Ben de öyle yapardım."

OTUZ SEKİZ

SOREN

Cressida seyahatinden döndü ama onu görmedim. Sosyal medyasını takip ettim ve uzakta olduğu zamandan kalma birçok fotoğrafını ve ailesini gördüm, ama yine de onu iyi tanımıyorum. Neredeyse her fotoğrafında mutlu görünüyor. Bir yanım onu bu kadar mutlu edemediğim için kıskanıyor. Konuşmalarını dinlemekten kaçındım çünkü öğrenirse muhtemelen beni öldürür. Ama beni öldüren o olsa bile, yüzümde bir gülümsemeyle öleceğime eminim.

Yıl dönümü partilerine girer girmez Lilith ve Reon'u fark ettim. Küçük bir davet olduğu için çok fazla misafirleri yoktu. Katılımcıların birçoğu Forsaken üyesiydi, diğerleri ise Reon'un birlikte çalıştığı kişilerdi. Tanımadığım birkaç kadın gördüm ve sanırım Lilith'in arkadaşlarıydılar.

Odayı incelerken Cressida'yı görünce şok oldum, çünkü onu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Saçının rengiyle uyumlu, baştan aşağı siyah giyinmişti ve elinde bir kadeh şampanya tutuyordu. Çok güzel görünüyordu, hem de hiç zorlanmadan. Yumuşak ışık kadehinin kenarından yansıyarak dudaklarının kıvrımını aydınlatırken yavaşça bir yudum aldı. Göğsüm sıkıştı ve gözlerimi ondan alamadım.

Reon adımı söylüyor ve ben de istemeyerek de olsa bakışlarımı Cressida'dan ayırıp onun ve Lilith'in orada durduğunu görüyorum.

Lilith, "Ah, misafirlerimden birini tanıdığınızı görüyorum," diyor.

Onun ve Cressida'nın daha önce tanıştığını biliyorum, ama Cressida'yı partilere davet edecek kadar yakın olduklarını fark etmemiştim. Ama yine

de, Lilith muhtemelen bunu kasten yaptı, intikam almak için. Ona yaşattığım acıyı asla unutmama izin vereceğini sanmıyorum. Onu suçlamıyorum, ama aynı zamanda Topluluğu korumak için her şeyi yapardım.

"Cressida ile çok iyi arkadaşsınız, değil mi?" diye sordum ona.

"Hayır, sadece seni sinirlendirmek istiyordum," diye neşeli bir şekilde cevap verdi ve Reon'a baktığımda onun da beni izlediğini gördüm. Lilith gülümsedi ve bizi orada bırakarak uzaklaştı.

"Karıınız kin tutmayı çok iyi biliyor," diye belirtiyorum ona.

"Biliyorum, bu onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri," diyor gururla, ben de Cressida'yı tekrar ararken.

"Cressida'ya aşık olduğunu bilmiyor," diye ekliyor bir an sonra ve ben de ona doğru dönüyorum.

"Aşk mı?" Güldüm ve o yüzünde ifadesiz bir bakış tuttu. "Aşk mı?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Şimdi bütün çocukların eğitimine yardım etmeyi mi teklif ediyorsun? Soren, sen öyle bir adam gibi görünmüyorsun," diyor Reon.

"Aşk mı?" diye tekrar sordum, kelimelerin anlamı beni şaşırtmıştı. Kimseye eğitim vermeyeceğim konusunda haklı mıydı, ama onun ve çocuğunun eğitimini bu kadar kolaylıkla vermiştim? Ve söylemeye cesaret edeyim, çocuğu sevdim. "Bunu nereden biliyorsun?" diye ona çıkıştım.

"Evet, canım. Ve benim de kaynaklarım var." Sırtımı sıvazlayıp uzaklaşırken omzunun üzerinden, "En iyi halini sergile," dedi.

Elbette, en iyi halimde olacağım. Bu tür etkinliklerde her zaman öyleyimdir. Ama bir sapık gibi etrafta oyalanıp Cressida'yı izliyorum, bana bakmasını bekliyorum ama bakmıyor. Sırtı bana dönük ve elbisesinin kıvrımlarına nasıl yapıştığını fark etmeden edemiyorum.

Arlo sonunda yanıma gelip kıkırdamaya başladı.

"Bir kadından korkacağınızı kim düşünürdü ki?" diye yorum yapıyor.

"Değilim."

"Peki, neden henüz oraya gitmedin?"

"O serbest kaldığında yapacağım."

"Evet, kendine bunu söylemeye devam et."

Beni bırakıp doğruca Cressida'nın Cora ile konuştuğu yere gidiyor. Arlo bir şeyler söylüyor, sonra Cora'yı çekip götürüyor ve sinir bozucu gazetecim Hurricane'i tek başına bırakıyor. Dönüp odayı tarıyor ve sonra bakışları benimkine takılıyor. Bir masaya yaslanmış, onu izliyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor ve sanki odanın geri kalanı kayboluyor, sadece o orada, o seksi siyah elbisesiyle, bana yaklaşıp yaklaşmamakta kararsızmış gibi bakıyor.

Onun bana doğru tereddütlü bir adım atmadan hemen önce şampanya kadehini kavrayışının sıkılaşmasını gözden kaçırmıyorum. O tek hareket bende bir etki yaratıyor, keskin ve istenmeyen bir etki.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve Reon'un söylediklerini hatırlıyorum.

Aşk.

Elbette, bu öyle bir şey değil.

Onu sevmiyorum, değil mi?

Bu sadece bir heves.

Açıklayamadığım bir çekim. Sönmeyen bir özlem.

Peki, ne zaman ortadan kalkacak?

Bir dakika onun karım olmasını istiyorum, bir dakika sonra ise bana zarar verme fırsatı bulamadan çekip gitmeye hazırım. İçimde ihtiyaç mantıkla, kalp akılla savaşıyor ve artık hangi tarafın kazandığını bilmiyorum.

Yanıma geldiğinde "Soren," diye selamlıyor.

"Cressida." Adının kullanılmasıyla irkildi. "Çok güzel görünüyorsun," dedim ona.

Bakışları beni baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, siz de öyle." Başını salladı.

Kısa sohbet.

Evet, bunu yapabiliriz.

"Yine de..."

"Ne? Elbisem çok mu kısa?" Elbisesinin eteğiyle oynadı, sonra aşağı doğru çekti.

"Benim zeminimde daha güzel dururdu."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Öyle olmayacak."

"Evet, biliyorum," diye mırıldandım, gömleğimin üst düğmesini açarken. Birdenbire burası boğucu derecede sıcak oldu. "Dans edelim mi?" diye sordum ona, ellerimi onun üzerinde tutma isteğine karşı koyamıyordum. Bu fikirden biraz tedirgin görünüyordu ama elini uzattı. Elim onun elini kavradığı anda, her şey yeniden yoluna girdi. Sanki olması gereken buydu, onu birkaç adım ötedeki geçici dans pistine götürdüm ve kendime yaklaştırdım. O kadar muhteşem kokuyordu ki, eğilip onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Bak, az önceki konuşmamızla ilgili olarak—” Elleri göğsüme düşüyor.

"Seni öpmeme izin ver," diye patladım sözünü keserek.

"Soren, anlaştık." Geri çekildi ve ben de izin verdim.

"Sen kabul ettin. Ben hiçbir şeye kabul etmedim."

"Tekrar flört etmeye karar verdim," diye duyurdu.

"Güzel. Sizi ne zaman alayım?"

"Seninle çıkmıyorum." diye homurdandı bıkkınlıkla.

"Sanırım diğer randevularınızın hepsi sakatlanacak ve siz müsait olana kadar iptal etmek zorunda kalacaklar."

"Aman Tanrım, çok sinir bozucu birisin." Kadın homurdanarak başını salladı. "Aslında sana bir sorum var ve bu soru uzun zamandır aklımı kurcalıyor."

"Çek şunu," diyorum ona.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam aşkım."

O kadar yaklaşıyor ki, eğilip o dolgun dudaklarını öpebilirim. Ve gerçekten de istiyorum.

"Vibratörümü her kullandığımda sen ortaya çıktın." Tamamen hareketsiz ve sessiz kalıyorum. "Nasıl ve neden?"

"Sihir." Göz kırptım ve onun masmavi gözleri bana doğru kısıldı.

"Nasıl?" diye ısrar ediyor.

İç çekerek itiraf ediyorum, "Çantanuza bir dinleme cihazı yerleştirdim."

Bir an düşündükten sonra, "Dürüst olduğunuz için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," diye yanıtlıyorum.

Bana son bir değerlendirme bakışı attıktan sonra arkasını dönüp salınarak uzaklaştı ve onu gecenin geri kalanında bir daha görmedim.

Ve bana güvenin, onu arıyorum.

Belki de ona aşığım.

Ona dinleme cihazından neden bahsettim ki?

Kahretsın! Yalan söylemeliydim.

OTUZ DOKUZ

CRESSIDA

BİR DİNLEME CİHAZI MI?

Düşman olmayan birine kim dinleme cihazı yerleştirir ki?

Bunu ben fark etmeden nasıl yaptı Allah aşkına?

Eve gelir gelmez eşyalarımı çıkardım ve tahmin ettiğim gibi, küçük bir cihaz yere düştü. Onu yerden aldım ve tahmin ettiğim gibi, küçük ve kolayca göze batmayan bir şeydi. Şerefsiz.

Başka ne duydu acaba? Çok fazla insanla konuşmuyorum zaten. Ve ondan başka bir şeyle ilgili hiçbir işaret veya bahsetme olmadı. Her zaman mastürbasyon yaparken ortaya çıkıyordu sanki. Ve hâlâ vibratörümü geri alamadım, bu da beni çok sinirlendiriyor.

Cihazla ne yapacağımı bilemeyince, onu tuvalete atmayı düşündüm. Ama nedense, onu telefon kılıfıma koyup orada bıraktım.

Belki de onun beni dinlemesinden hoşlanıyorum.

Belki biraz daha devam ettirip onunla oynarım.

Bu adil olan değil mi?

Kişisel alanıma girdi. Kabul ediyorum, önce ben ona aynısını yaptım, ama en azından benimki iş içindi.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardıktan sonra duşa girdim. Su, yakacak kadar sıcak bir şekilde üzerime akıyordu ama bunu memnuniyetle karşıladım. Belki de kaçamadığım düşünceleri yıkayıp götürebilirdi. Kendimi yıkarken onu düşündüm. Kız kardeşlerimle Soren hakkında çok konuştum. Sürekli onu soruyorlardı. Ve anlıyorum. Tanınmış bir iş adamı ve

şu anda en gözde bekarlardan biri. Ve Izzy, onun sadece bana aşık olduğunu düşünüyor gibiydi. Onunla kesinlikle aynı fikirde değilim ama bu gece partide, sonunda arkamı dönene kadar yaklaşık otuz dakika boyunca bakışlarının sırtımı yaktığını hissettim. Ve onu gördüğümde, gerçekten de beni izlediği doğrulandı.

Onun hakkında bir haber yapmaya çalışmamın sonucunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Çekici, evet. Bunu görmemek için kör olmak gerekir, ama her zaman ulaşılmaz, benim dünyamın çok üstünde bir yer gibi görünüyordu. Yine de, bir şekilde, şimdi ulaşılabilir durumda ve hayatımda sürekli karşıma çıkıyor. Onu gördüğümde aptal kalbimin çarpınmasına neden oluyor.

Nefret ettim.

Ve aynı zamanda çok seviyorum.

Noah'a olan sevgim yavaş yavaş büyüdü ve o da bana ona aşık olmam için zaman verdi.

Soren'le birlikteyken, dalgaların arasında savruluyormuş gibi hissediyorum, nefes almakta zorlanıyorum ve yukarı çıkamıyorum. O beni sürekli tekrar suyun altına itiyor, aynı zamanda nefes alabilmem için kendi nefesini de bana veriyor.

Berbat bir durum.

Ve buna bir son vermem gerekiyor.

Ama suyu kapattığımda bile, onu hâlâ tenimde hissedebiliyorum. Sanki ne kadar ovsam da onu üzerimden atamıyorum.

Oliver, Soren'le antrenman yapmam konusunda beni sürekli sıkıştırıyordu. Noah bile konuyu açtı ve ilk antrenman seanslarından birine katılabileceğini sordu. Aslında hiç kabul etmedim ama dün ofiste Soren'i görünce ona sordum ve o da Oliver'ı bu akşam antrenman yaptığı spor salonuna getirmemi söyledi.

Şimdi dışarıda duruyorum, havada hafif bir ter ve dezenfektan kokusu var, boks torbalarına vuran eldivenlerin sesi duvarlarda hafifçe yankılanıyor. Midem bulanıyor ve bu sinirden değil, bu gece Soren'in hangi versiyonuyla karşılaşacağımı bilmemekten kaynaklanıyor. Bana sanki çoktan onunmuşum gibi bakan mı, yoksa yokmuşum gibi davranan mı?

Ben içeri girdiğimde Noah zaten oradaydı, Oliver'ın elini tutuyordu. Spor salonu hafta içi bir akşam için oldukça sessizdi, aramızdaki sessizliği floresan lambaların uğultusu dolduruyordu. Yanlarına doğru yürürken Oliver'ın gülümsemesi durmuyordu, heyecanı havaya yayılıyordu. İçimde biriken gerginliğin tamamen farkında değildi.

"Bunun için uygun mu?" diye soruyor Nuh.

"Öyle söyledi," diye yanıtlıyorum.

Soren'i bugün işte görmedim, bu yüzden ondan teyit edemedim. Aslında bu hafta onu sadece bir kez gördüm ve birden fazla işletmesi olduğu için sık sık ofis dışında olmasının normal olduğunu duydum.

Layla bana aynen şöyle dedi: "İşletmeleri yönetmek için senin gibi güvenilir insanları işe alıyor ve düzenli olarak uğrayıp işlerin yolunda olup olmadığını kontrol ediyor." Eğer o benim güvenilir olduğumu düşünüyorsa, sanırım bunu kabul etmeliyim.

Etrafıma bakar bakmaz Soren'i ringin ortasında gördüm. Üstü çıplaktı, belinde bol bir kot pantolon vardı. Karşısında ise yumruk atarken eldivenleri tutan bir adam duruyordu.

Oliver hayranlık içinde görünüyor. Ringde Soren'e bakarken gözleri iri ve yuvarlak, neredeyse parılıyor. Hiçbir zaman sevdiği bir spor bulamadı ama Soren'i izleyiş şekline bakılırsa, sanırım bu gerçekten boks olabilir.

"İyi biri, Cressida," diyor Noah, Soren'e bakarak. Belki o da ona biraz aşık olmuştur. Bu düşünceye içimden kıkırdıyorum.

Soren'le ringde olan adam bizi ilk fark eden oldu ve Soren'e durmasını işaret etti. Soren'e bir şeyler söyledi, Soren de arkasına baktığında bizi beklerken buldu. Bakışları Oliver'a, sonra Noah'a kaydı ve sonunda bana takıldı, orada kaldı.

"Geldin," diyor.

Oliver'ın elini tutuyorum. "Eğer hâlâ vaktiniz varsa ve isterseniz, Oliver birkaç ipucu almaktan memnuniyet duyar." Soren kendisine yardım eden adama dönüp bir şeyler söylüyor ve adam ringden ayrılıyor.

"Elbette. Benimle yukarı çıkmak ister misin, küçük adam?" Oliver hevesle başını sallayarak ringe tırmandı. "Önce ısınmamız gerek, tamam mı? Yapacağın her şey için kaslarının hazır olduğundan emin olmalısın."

Oliver, Soren'in kendisine söylediği her kelimeye dikkatle kulak veriyor.

Noah ve ben onların ısınmasını izlerken geride durduk, sonra daha önce gördüğümüz adam küçük bir çift boks eldiveniyle çıktı ve onları Oliver'a verdi.

“Oliver ondan hoşlanıyor,” diye yorum yapıyor Noah ve ben başımı sallıyorum. Hoşlandığını biliyorum. Soren'i izleyiş şekli ve onu dinleme biçimi... Bizi asla bu kadar dikkatle dinlemez. Gözlerinde bir parıltı var, sanki her kelimeyi yutuyormuş gibi. “Ve kesinlikle seni tetikte tutuyor,” diye şaka yapıyor.

Soren'in ona bu hareketlerden hiçbirini kimseye karşı kullanmamasını söylediğini duyuyorum ve Oliver da başıyla onaylıyor. Oliver yorulmaya başlayana kadar orada bir saat kadar kalıyoruz. Soren bunu fark ediyor ve omzuna vurarak iyi iş çıkardığını söylüyor. Oliver aşağı iniyor ve hemen yanımıza koşuyor. Ona harika bir iş çıkardığını söylüyoruz ve Noah onu eve götürmeden önce Soren'e tekrar teşekkür ediyor.

"Buraya gel," diyor Soren bana.

“Neden böyle bir şey yapayım ki?” diye soruyorum. Etrafıma bakınca spor salonunda başka kimsenin olmadığını fark ediyorum. “Neden bu kadar boş?”

“Çünkü herkese gitmelerini söyledim.”

"Bu güce sahip misin?"

“Evet, burası benim spor salonum.” Bana elini uzattı ve ben de tuttum. Sonra iplerin arasından tırmanmama yardım etti ve topuklarım halkaya değdiği anda eğilip onları çıkarmaya başladı. “Lütfen, benim halkamda yalınayak olun.” Ayakkabılarımı çıkarmasına izin verdim ve onları kenara koydu.

"Ayaklarınızı açın, baskın ayağınızı biraz geriye koyun," diye talimat verdi ve ben de etek giymiş olmama rağmen dediğini yaptım, ki bu ona komik geldi. "Parmaklarınızı avuç içlerinize sıkıca kıvrın, dirseklerinizi içeri çekin." Dirseğime dokundu. "Şimdi, bana vurmaya çalışın."

Ellerimi gevşetip başımı salladım. "Sana vurmayacağım."

"Kasırga, bana darbe indiremeyeceksin, o yüzden yumruklarını savur." Ve o küstah herif göz kırptı.

Lanet olsun! Ellerimi yumruk yapıp ona doğru savurdum. Ve tahmin ettiği gibi, tamamen ıskaladım. Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bu beni daha da sinirlendirdi. Birçok kavgaya karıştım, çoğunlukla kız kardeşlerimle, ama gerçek boks deneyimi olan biriyle hiç karşı karşıya gelmemiştim.

Duruşumu düzelttim, sonra parmağımla ona yaklaşmasını işaret ettim. Kaşımı kaldırdı ve ilk başta bunu yapacağını düşünmedim. Ama bana doğru yaklaştıkça gözlerimi onun gözlerine diktim ve bir elimle boynuna

uzandım. Buna izin verdi çünkü bu, vücuduna bastırđığım anlamına geliyordu. Onu öpeceğimi sandı ama kesinlikle öyle bir şey yapmayacaktım. Parmaklarım boynunun arkasında gezinirken, diğer yumruğumla karnına sert bir yumruk attım. Yüksek sesle homurdandı, sonra dudaklarının kenarında yavaş ve uğursuz bir gülümseme belirdi.

Ve bir hata yaptığımı biliyorum.

Darbenin onu etkilememiş olması muhtemel.

Ama sonra onun nasıl yaralandığını hatırladım ve ellerim ağzıma gitti.

"Özür dilerim! Kahretsin, iyi misin? Yaralarını unutmuşum," diye endişeyle soruyorum.

Belimden yakaladı ve beni kaldırıp sonra yere indirirken onu durduramadım; şimdi üzerimde duruyor, dizleri beni çevreliyor ama dokunmuyor, yine de onu her yerimde hissediyorum.

"Ben iyiyim."

"Ama kaburgaların," diyorum ve düşünmeden ellerim kaburgalarına gidiyor. Dokunuşuma hiç tepki vermiyor.

Gri gözleri yüzümün tüm hatlarını içine çekiyor gibiydi ve bana bakış şekli beni biraz güvensiz hissettiriyordu. Ta ki yanağımı avuç içine alana kadar; o an, hissetmem gerekenden çok daha fazlasını hissettim.

"İyiyim," diye beni temin ediyor. "Ama sen çok kurnazsın. İnsanları bıçaklıyorsun, dikkatlerini dağıtıyorsun ve sonra da güçlerini kullanıyorsun." Göz kırıyor.

"Kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diyorum.

"Öyle mi?"

"Evet. Şimdi beni yukarı bırak," dedim ona.

"Peki, neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü..."

"Çünkü?" diye soruyor, tüm dikkati dudaklarımda.

Artık verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Bakışları sürekli dudaklarımla gözlerim arasında gidip geliyor, sanki izin istiyormuş gibi.

"Soren," diyor biri.

Vücudu gerildi. Avucumun altında hissettim. Bir anda ayağa kalktı, kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Avucumu onun avucuna koydum ve beni yukarı çekti.

"Özür dilerim. Bilmiyordum," diyor bana, sonra sesin geldiği yöne dönüyor.

Onun arkasından Maya'ya bakıyorum, o da orada duruyor. Genellikle Soren'i benimle gördüğünde yargılayıcı bir ifade takınır, ama şu anda kaybolmuş gibi görünüyor.

Ama ona acımayacağım.

Hayır, benden bunu hak etmiyor.

"Maya, burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Haftalar geçti Soren. Beni affetmelisin," diye yalvarıyor.

Oldukça solgun, neredeyse hasta gibi görünüyor ve saçları yüzünün etrafında yağlı ve cansız. Çok mutsuz görünüyor.

"Yaptığın şey affedilemez," diyor ona.

Ona bir göz attım, sonra tekrar ona baktım. Şimdi ağlıyordu ve gözyaşları gerçek gibiydi.

"Ona asla zarar vermezdim. Sadece ailenin ne kadar önemli olduğunu hatırlamanızı istedim. Cressida ve oğlu olarak birbirimiz için çok önemliyiz. Aramızda bir bağ var."

Kadının sözleri üzerine gerildi ama geri adım atmadı.

"Biz onlarla aynı değiliz. Ben senin baban değilim Maya. Sana yeterince yardım ettim ve bunu yapmaya devam edemem. Bu ikimiz için de sağlıksız."

Çenesinin gerginliğini, ellerinin yanlarında nasıl kenetlendiğini görüyorum. Bunun onun için kolay olmadığı açık. Düşünmeden uzanıyorum, elim onun eline değiyor. Tereddüt etmeden elimi tutuyor. O basit dokunuşta, yaptığı şeyin ağırlığını hissediyorum; bir sınır çiziyor, ikimizi de koruyor, canı yansa bile. İlk defa bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum. Ve aniden, Maya'ya duyduğum öfke kayboluyor, yerini daha yumuşak bir şeye, yanımda dimdik duran adama karşı sessiz bir minnettarlığa bırakıyor.

KIRK

SOREN

Ablamın bana oyun oynayıp oynamadığını anlayacak kadar onu iyi tanıyorum. Ve şu anda kesinlikle öyle bir şey yapmıyor. Onun kırıldığını biliyorum, ama onu her zaman ben toparlayamam. Artık bu benim işim değil. O artık yetişkin bir insan ve yetişkin gibi yaşamaya başlamalı. Ona mümkün olan en iyi hayatı yaşaması için gereken her şeyi verdim ve o her şeyi mahvetmeye devam ediyor.

Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bu yüzden ellerimi havaya kaldırıp, "Boş ver, kendi başına halleder," dedim. Küçük kız kardeşim olsa bile onu şımartmama gerek yok. Onu buraya kadar getirdim ve daha ileriye götürmeme gerek yok. Otuzlu yaşlarının başında ve hayatının en azından bir kısmını yoluna koymuş olması gerekirdi, ama birkaç haftadan uzun süredir bir işte çalışmıyor. Bunu hastalığına bağlıyor, ama bu onun çalışmasını engellemiyor. Bunu bir silah olarak kullanıyor ve bunu şimdi görüyorum. Ve artık buna izin vermeyi bırakmalıyım.

Cressida'nın eli elimde, beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde sakinleştiriyor. Bu kadar küçük bir şeyin kafamdaki tüm gürültüyü nasıl dindirebildiği ve bana netlik kazandırabildiği garip.

Ona ihtiyacım yok.

Onu istiyorum.

İşte fark bu.

Birine ihtiyaç duymak zayıflık gibi geliyor ve hayatımda bundan yeterince yaşadım. Ama onu istemek... bu kasıtlı, bilinçli bir şey. O benim

kaçış yolum değil, ama benim huzur kaynağım. Ve açıkçası, bu beni her şeyden daha çok korkutuyor olabilir.

Maya fark ediyor. Elbette fark ediyor. Fark etmemesi zor çünkü ne olursa olsun Cressida'nın elini bırakmayacağım.

Yaptığı ilk hata bunu bana teklif etmek oldu.

Şimdi onu tuzağa düşürdüm, asla kaçamayacak.

"Soren, lütfen," diye sızlandı Maya.

"Çalışmaya devam et, değişebileceğini göster bana. Ama şimdilik önceliğim sen değilsin," diyorum Maya'ya.

"Bu, oğlumu tekrar alabileceğin anlamına gelmiyor. Bunların hiçbirisiyle alakam yok," diye öfkeyle araya giriyor Cressida. "Bir daha böyle aptalca bir şey yaparsan, kardeşin bile beni durduramayacak."

"Şimdi anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Ve sana bunu yaptığım için özür dilerim," diyor Maya, Cressida'ya. "Umarım bir gün beni affedebilirsin. Çocuğa asla zarar vermek istemedim. Kardeşime birbirimizden başka kimsemiz olmadığımızı nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum."

"Ama sen öyle değilsin. Bazı insanlar tüm hayatlarını ailesiz geçirir. Aile, senin onu nasıl şekillendirdiğindir, bu yüzden kendi aileni kur ve kardeşini senin için yaptığı her şey için sev. Şu anda onu kullanıyorsun ve cömertliğinden faydalanıyorsun. Neden? Çünkü parası mı var? Çünkü hayır demekte zorlandığı tek kadın sensin mi?"

Elini sıkıyorum. Bir konuda yanılıyor; inkar etmeye çalıştığım kişi kız kardeşim değil. Yanımda duran, simsiyah saçlı Hurricane.

Ablamın bakışları bana kaydı.

"Terapiye başladım," diyor. "Arlo ile birlikte."

Neden bana bunu söylemedi? Doğrusu, son zamanlarda birçok şeyden kaçınıyorum ve pek çok insanla konuşmuyorum. Hayatınızın berbat bir yer olduğunu hissettiğinizde bu çok zor oluyor.

"Güzel," diyorum ona.

Tekrar Cressida'ya baktı. "Gitmeliyim." Maya'nın sesi kısık ve sakindi.

"Kesinlikle," diye katılıyorum.

Başını sertçe salladı, sonra döndü ve gitti. İçimde ona acımak isteyen bir yanımda var ama acımıyorum. Şu an tek derdim, eli hâlâ elimde olan kadın. Onu nasıl elimde tutabileceğimi, nasıl kendime ait kılabileceğimi bulmam gerekiyor.

“Ben de gitmeliyim,” diyor Cressida ve elini çekmeye çalışıyor ama bırakmıyorum. Bunun yerine onu göğsüme çekiyorum, bedenlerimiz birbirine yapışıyor ve elimi yanağına doğru kaydırıyorum. Yüzüne dokunmayı çok seviyorum. Bu kadın, her dokunduğumda o kadar çok duygu ifade ediyor ki. Tıpkı şu an olduğu gibi, mavi gözleri şaşkınlıkla gözlerime kilitlenmiş durumda.

Kafasını yarıp açsam, ne düşündüğünü görebilir miyim?

Muhtemelen hayır.

Dürüst olmak gerekirse, zaten kafası bunun için çok güzel.

"Kal," diyorum.

"Yapamam."

"Bizim hakkımızda konuşmamız gerekiyor," diyorum ona.

Elleri kalkıp yanağına yaslanmış olan ellerimi kavradı. "Muhtemelen yapmalıyız," diye onayladı.

En azından bana hayır demiyor.

Sanırım bu bir başlangıç.

"Şu an seni gerçekten öpmek istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Belki önce beni akşam yemeğine çıkarmalısın," diyor, kusursuz dudakları hafifçe yukarı kıvrılarak gülümsüyor.

"Akşam yemeği mi?" diye sordum kaşımı kaldırarak. "Onu yapabilirim. Ne zaman müsait olursunuz?"

"Peki ya yarın akşam?" diye soruyor.

"Tamam. Seni almaya geleceğim."

"Sizin evinize de gelmeyeceğiz. Herkesin görebileceği bir yerde olmalı, böylece bana istediğinizi yapamazsınız."

Başparmağımla yanağını okşadım. "Ama seninle istediğim gibi davranmaktan hoşlanıyorum."

"Biliyorum," diyor ve kollarımın arasından ayrılıyor.

Tamam, bu gece öpüşmek yok.

Ama yarın gece, onun her yerini öpmeyi planlıyorum.

Eğer izin verirse tabii.

KIRK BİR

CRESSIDA

"Yani, artık resmen Soren'le mi görüşüyorsunuz?" diye soruyor Noah, Oliver'ın koşup iPad'ini almasını beklerken.

Soren'le buluşmam için giyindim ve çıkmaya hazırım. Az önce onunla konuştuğumda, beni almak için yirmi dakika içinde burada olacağını söylemişti. Oliver ve Noah'ın o zamana kadar gitmiş olmalarını umuyordum.

"Bu sadece bir randevu," diyorum ona.

"Şunu da belirtmekte fayda var, aslında onu seviyorum. Her ne kadar hapse atılması gereken çılgın bir kız kardeşi olsa da." Kıkırdıyor, ben de kolumu ona doluyorum ve o da bana sarılıyor. "Sana iyi davranmazsa onu döverdim derdim ama ikimiz de biliyoruz ki kaybederdim."

Sarılmayı bitirirken gülüyorum ve Noah'ın omzunun üzerinden baktığımda Soren'in orada durduğunu görüyorum. Noah'ı şüpheyle süzüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Oliver köşeyi dönüp Soren'i görünce doğruca ona koştu. Yumruğunu uzattı ve Soren de yumruklarını birbirine vurdu. Onların bu şekilde etkileşimini görünce göğsümde oluşan sıcaklığı engelleyemedim.

"Hey, küçük adam. Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Soren, Oliver'a.

"Babamla birlikteyim. Annemi mi yoksa beni mi görmeye geldin?" diye soruyor Oliver.

"Elbette, sen. Sadece antrenmanlarının nasıl gittiğini merak ediyordum," diye yanıtlıyor Soren, tüm dikkatini ona vererek.

“İşler iyi gidiyor. Ama annem duvara vurarak antrenman yaptığım için bana kızdı.” Omuzlarını silkti ve Soren başını salladı.

"Duvar yok, sadece bir kum torbası ya da benimle antrenman yap, tamam mı?" diyor Soren ona.

Oliver hiç vakit kaybetmeden Noah'a ve bana dönüp, "Antrenmana gidebilir miyiz? Antrenman yapmak istiyorum," dedi.

Noah, Oliver'a "Taylor'la akşam yemeğinde buluşacağımızı biliyorsun," diye hatırlattı. "Belki başka bir akşam."

Oliver, gözleri heyecanla parlayarak Soren'e, "Hadi plan yapalım," dedi.

"Tamam, annenle görüşeceğim," diye kabul etti Soren.

Noah elini Oliver'ın omzuna koydu. "Hadi, gitme vakti geldi. Hoşça kal de."

Oliver, Noah'ın arabasına doğru koşmadan ve içine binmeden önce ikimize de el salladı, Noah da arkasından onu takip etti.

"Erken geldin," dedim Soren'e.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," diye karşılık veriyor beni baştan aşağı süzerek. "Gerçi elbiselerine biraz imrenmeye başladım," diye ekliyor.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çünkü elbise seni bu kadar sıkıca sardığı için şanslı," diye ciddi bir ifadeyle söylüyor.

Başımı geriye atıp kahkaha atıyorum. "Senin bu kadar komik olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Komik mi? Ciddiydim." Ve yüz ifadesinden de bunu anlayabiliyorum.

"Ben de bazen kıskanıyorum," dedim ona çantamı alırken, sonra kapıyı kapatıp kilitledim.

Üç basamağı inip tam karşısına geliyorum. Elimden tutuyor ve dürüst olmak gerekirse, bundan daha azını beklemiyordum zaten.

"Keşke bu gece seni baştan çıkarabilseydim," diyor. "Biliyorsun, çünkü herkesin içinde olacağız."

Arabaya doğru beni götürüp kapıyı açarken kendimi tutamadım ve tekrar güldüm. İçeri girdim ve yukarı baktığımda bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. Kapıyı kapatmadan önce göz kırptı, diğer tarafa geçti ve içeri girdi. Şoförü arabayı çalıştırdı ve yola koyulduk.

"Bu gece araba kullanmayacak mısınız?"

"Hayır, bu akşam seninle içki içmeyi düşünmüştüm," diye yanıtlıyor.

"Nadiren içki içersiniz." diye belirtiyorum.

"Duyularımın körelmesinden veya çekingenliğimin azalmasından hoşlanmıyorum."

"Bunu benimle yapabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

"Seninleyken her şeyimi indirebilirim ama penisimi indiremem."

Benden bir kahkaha daha yükseldi ve bu sefer onun elimi tutmasını beklemek yerine uzanıp onun elini tuttum.

"Oliver senden hoşlanıyor ve bu çok şey ifade ediyor. Çünkü eğer senden hoşlanmasaydı—"

"Ben de onu seviyorum. İyi bir çocuk."

"Çocuk sahibi olmak istiyor musunuz?"

Cevap vermeden önce boynunu kütürdeterek, "Bence bu bir tuzak," dedi.

Omuz silktim. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Tamam." Araba yavaşlarken elimi sıktı. "Hayır, çocuk istemiyorum. Kız kardeşimi neredeyse kendim de çocukken büyüttüm. Bunu tekrar yapmak bana cazip gelmiyor." Araba durana kadar sessizce oturduk. Şoförü kapıyı açmaya gitti ama Soren elini kaldırarak onu durdurdu.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye tereddütlerle soruyor.

"Herkesin ebeveyn olma ihtiyacı hissetmesi normal, bu da sorun değil," diyorum ona. "Oliver benim tek istediğim. Daha fazla çocuk istemiyorum."

"Oliver iyi bir çocuk. Onunla vakit geçirmekten keyif alıyorum." Sözleri içimi ısıtıyor.

"Oliver'in zaten bir babası var ve Noah harika bir baba."

Başını salladı, bu cevaptan memnun görünüyordu, sonra arabadan indi. Ben koltuğa kayarken kapıyı benim için açık tuttu. Kaldırımda durduğumda, rezervasyon yaptırmanın en zor olduğu restoranlardan birinde olduğumuzu fark ettim; daha önce de gitmiştim. Ayrıca bu restoranın arkadaşı Arlo'ya ait olduğunu da öğrendim.

"Ben de senin beni bir seks kulübüne götüreceğini sanıyordum." Güldüm.

"Eğer orada yemek yemeyi tercih ediyorsan, oraya gidebiliriz. Orada yemek servisi yok ama ben kendime bir şeyler bulabilirim." Bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve ben kızarıyorum. Elimde değil.

Restorana girdiğimizde, hostes onu hemen tanıdı. Bizi arka tarafta, daha تنها bir bölüme götürdü; orada bir şişe şarap, iki kadeh ve menülerin bulunduğu bir masa zaten hazırlanmıştı. Hostes izin isteyip ayrılırken, o da

benim için sandalyeyi çekti. Oturduğumda, eğilip boynumu nazıkçe öptü ve sonra kendi yerine oturdu.

“Bir sorum var,” dedim. Başını salladı ve ikimize de birer kadeh şarap doldurdu. “Beni kız arkadaşının partilerinden birine götürür müsün?”

Başını şiddetle salladı. "Hayır, asla."

“Onları duydum. İnsanlar bir şeyler paylaşır. Beni paylaşmak istemez misiniz?”

“Hayır, götürmezdim. Ama seni eşimin gittiği yere götürürdüm.”

Gülümsedim, cevabı beni memnun etti. "Ben senin karın değilim," diye belirttim.

"Hayır, sanırım henüz değilsin..."

“Henüz” kelimesinde duraksıyorum ve konuşmamı beklediğini bilmeme rağmen yorum yapmaktan kaçınıyorum.

Cevap vermeyeceğimi anladığında, "Sizin için sipariş vereyim mi?" diye soruyor.

"Evet, her şeyi yerim. Seçici değilim."

Her birimize birer biftek ve sonrasında tatlı sipariş etti. Garson uzaklaşınca Soren masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu.

"Bu gece seninle eve gitmeyeceğim," diye hatırlattım ona.

“Evet, biliyorum. Belki yarın?” diye soruyor Soren umutla.

“Belki,” diye yanıtlıyorum.

Ve sırtır.

Yemekler etkileyiciydi, ama zaten öyle olacağını biliyordum. Çeşitli konularda harika sohbetler ediyoruz ve Soren'in konuşmasını dinlemekten ne kadar keyif aldığımı görünce şaşırdım. Sizinle konuşurken tüm dikkatini size veriyor. Bu özel bir durum çünkü pek çok insan bakışlarını başka bir şeye kaydırmadan biriyle konuşabiliyor.

Beni geriyor ama bu iyi bir gerinme. İkimiz de buna açık olduğumuza göre, bunun nereye varacağını merak etmeme neden olan türden bir gerinme.

Çocuk sahibi olma konusundaki düşüncelerimizin benzer olmasına sevindim. Eğer birisi çocuk sahibi olmak istiyorsa, bunu ona yasaklamak

istemezdim, çünkü çocuk sahibi olmak bir nimettir ve birçok insan bu fırsatı elde edemez.

Restorandan çıkarken, bu sefer elimi tutan o değildi. Bunun yerine, kolunu belime dolamış ve beni kendine yakın tutuyordu.

Evimin önünde durduğumuzda, o da benimle birlikte arabadan indi ve beni kapıya kadar götürdü. Kapıyı açtıktan sonra arkamı döndüğümde, onun çoktan geri çekilip aramızda mesafe koyduğunu gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Yarına kadar seni öpmeyeceğim ya da sana dokunmayacağım," diyor ve bu engeli ben koymuş olsam da içimi hayal kırıklığı kaplıyor.

"Bu akşam için tekrar teşekkür ederim. Sizin yeni bir yönünüzü görmek güzeldi."

"Her zaman." Göz kırptı ve ben içeri girip kapıyı kapattım. Kapıya yaslanıp iç çektim.

Bir yanım onun da benimle gelmesini istiyordu. Aslında hayır, bütün yanım bunu istiyordu. Başlangıçta çok tutkulu davrandığımızı biliyorum, ama daha önce hiç kimseye, hatta Noah'a bile böyle hissetmemiştim. Üstelik o adamla evlendim ve ondan bir çocuğum oldu.

Kapıdan uzaklaşırken, diğer taraftan gelen bir ses duydum. Yüksek topuklu ayakkabımı çıkarıp, gerekirse silah olarak kullanmaya hazır bir şekilde başımın üstüne kaldırdım, tam o sırada kapı açıldı. Ve orada, benden çaldığı anahtarla Soren duruyordu.

"Beni bununla bıçaklamayı mı planlıyorsun?" diye soruyor, ses tonunda hafif bir eğlence sezgisiyle.

"Bağlı olmak."

Bir an birbirimize bakakaldık, sonra ayakkabımı yere attım ve kendimi ona doğru fırlattım. Beni yakaladı ve bir şekilde arkasından kapıyı tekmeleyerek kapattı, ben de bacaklarımı beline doladım. Dudaklarımız çılgın bir öpüşmeyle birbirine çarptı. Elleri elbisemin altına kayd ve kalçalarımaya ulaştı.

Beni koridordan aşağı taşıdı, yatak odama girene kadar durmadı. Beni nazikçe yatağa bıraktı, aramızdaki bağı kopardı ve anında keşke bunu yapmasaydı diye düşündüm. Gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve ben de dizlerimin üzerine doğrulup elbisemi başımdan çıkardım. Bakışları benimkilerle buluştu ve sanki ne yaptığını unutmuş gibi beni süzdü.

"Çok mu hızlı gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Benimle birlikte yaşı," diye birden söyledi ve ben şaşkınlıkla başımı salladım.

"Bu çok hızlı oldu."

"O zaman ben de seninle birlikte yaşayayım," diye karşılık verdi ve pantolonunun düğmelerini çözmeden önce ayakkabılarını çıkardı.

"Soren," dedim azarlarcasına.

"Benimle evlen."

Onun akıl almaz isteklerine, karşımda çıplak bir şekilde durana kadar gülüyorum. Çıplak bedenini görünce hemen susuyorum.

"Eğer kabul edersen, adliye açılır açılmaz seni oraya götüreceğim." Ve garip bir şekilde, ona inanıyorum.

"Evlilik öncesi sözleşmeye ihtiyacımız olacak."

Bunu duyunca sırttı, sanki bunu düşündüğüm için mutluymuş gibi.

Ama aslında değilim.

Öyle miyim?

Bunu neden yapayım ki?

"Bana bir şeye ihtiyacım yok. Beni terk edersen her şeye sahip olabilirsin." Gözleri açık ve dürüst bir şekilde yatağa doğru yaklaşıyor. "Bana sadece sen lazımsın."

"Ne kadar romantik," diye mırıldandım, elimi göğsüne koyarken.

"Romantik değilim ve şaka yapmıyorum." Ellerini kalçalarımın koydu ve ben de ona daha çok yaklaştım. Elini arkama uzatıp sütyenimin kopçasını açtı, sonra da vücudumdan çıkardı. Parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı.

"Benimle evlen."

"Aman Tanrım," diye karşılık veriyorum.

"Bunu yapabilirim."

Dudakları benimkine yapıştı. Kolları beni sardı ve sonra beni yatağa yatırdı. Ağzı benimkinden ayrıldı ve dişlerini çenemden aşağı, boynuma doğru, meme ucuma kadar sürdü. İz bırakacak kadar sertçe ısırıktan sonra vücudumda daha da aşağıya doğru kayd.

Çok geçmeden vajinama geliyor, geniş omuzlarına yer açmak için bacaklarımı daha da açıyor. Ve sonra ağzını bana dayıyor. Diliyle o hareketi yapıyor; önce klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor, sonra da ucuyla daireler çiziyor. Doğru noktalara dokunuyor ve çok geçmeden ben de onun ritmine uyup kendimi ağzına daha da yaklaştırıyorum. Hoşuna gittiğini

anlıyorum çünkü hırlıyor ve ben dayanamayacak hale gelene kadar bu işlemi tekrarlıyor.

Boşalırken parmaklarım yatak örtüsünü sıkıca kavradı. Soren'in ağzı bacaklarımın arasından kayboldu ve bir saniye sonra onu girişimde hissettim. Ne kadar büyük olduğunu bilerek, çok yavaşça içeri girdi ve durakladı.

"Beni çok iyi karşılıyorsun," diye övüyor, penisinin içime daha da derine girmesini izlerken.

"Daha derine," diye fısıldıyorum, bu hissi sevdiğim için.

Biraz daha içeri itiyor ve ben kendimi çok iyi, çok dolu hissediyorum, bir an önce hareket etmeye başlamasını istiyorum.

Neredeyse tamamen içeri girdiğini düşündüğümde durdu ve bana baktı. "Daha derine?"

Başımı salladım ve o da geri kalan kısmını içeri itti.

Nefesini tutmasını ve gözlerini sıkıca kapatmasını izliyorum.

"Çekil!" diye emrettim ve o da kalktı.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket etmeye başlıyor, sanki uslu bir kızmışım gibi benimle sevişiyor, ama aynı zamanda bana sanki ben onun dünyasıymışım gibi bakıyor.

Umarım bir gün ben de onun için aynı kişi olabilirim.

"Sen benim için yaratılmışsın," diye hırıltılı bir sesle söylüyor benimle sevişirken.

Başımı sallıyorum, aslında konuşamıyorum. Yaklaşıyorum ve onun da neredeyse orada olduğunu hissedebiliyorum. Her birini uzatmaya çalışıyormuş gibi itişlerini yavaşlatıyor ve bu muhteşem bir işkence.

İkimiz de boşaldıktan sonra, yavaşça geri çekiliyor ve sonra bacaklarımın arasına bakıyor. "Ağrın var mı?" diye soruyor.

"HAYIR."

"Güzel. Tekrar gitmek istiyorum."

KIRK İKİ

SOREN

Evlenme teklifim konusunda şaka yaptığımı sanıyor ama şaka yapmıyordum.

Onu seviyorum.

Bu sözlerin bir kadın hakkında aklıma geleceğini hiç düşünmemiştim, ama onu gerçekten çok seviyorum. Hiç çocuk istememişim, ama Oliver'ın iyi bir çocuk olduğunu söylerken ciddiydim ve onu daha yakından tanımayı dört gözle bekliyorum. Ancak, eğer fikrini değiştirir ve daha fazla çocuk isterse, onunla çocuk sahibi olurum. İşte bu kadar derinden bağlıyım.

Ben giyinirken o hâlâ yatağında, derin bir uykudaydı. Ona bir fincan kahve uzatarak yatak odasına geri dönene kadar gözlerini açmadı. Gülümsedi, doğruldu ve sonra kahveyi elimden aldı.

Boğazımı temizliyorum, daha önce başka hiçbir kadına söylemediğim şeyleri ona anlatmaya hazırlanıyorum. Ona sadece beni değil, birçok insanı mahvedebilecek bilgiler emanet ediyorum.

"Terk Edilmişler, geçmişlerinde gizlemek istedikleri karanlık yönleri olan veya yakalanmadan keşfetmek istedikleri karanlık yönleri olan üyelerden oluşuyor. Bu yüzden nesiller önce kuruldu," diye açıklıyorum.

Sözümü kesmiyor ya da neden bunları anlattığımı sormuyor.

"Çeşitli işletmelerde, kuruluşlarda ve kamu hizmeti pozisyonlarında üyelerimiz var, ancak hepimizin ortak noktası para ve nüfuza sahip olmamızdır. Para güçlü bir şeydir ve bize birçok kötülüğü ve yanlış davranışı örtbas etme olanağı sağlar. Özellikle de avı."

Asıl planım, sadece merakını giderecek kadar bilgi vermektir. Ama nedense, ondan bir şey saklamak istemiyorum. Arka cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve son avda av olarak kullandığımız kızıl saçlı adamla ilgili bir makaleyi açıyorum.

"Adını duymuşsundur?" diye soruyorum.

Telefonumu alıp makaleye şöyle bir göz atıyor.

"Bu makaleyi ben yazdım," diyor. "O adam hakkında öğrendiklerim korkunçtu. Gömülmeli ve bir daha asla bulunmamalı." Telefonumu bana geri veriyor ve ben de cebime geri koyuyorum.

"Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Ve dürüstlüğe değer verdiğini biliyorum. Ben de sana bir ölçüde dürüst ve doğru davrandım." Bir an duraksıyorum.

"Cressida, senin karım olmanı istiyorum. Benimle birlikte Forsaken etkinliklerine katılmanı istiyorum. Ben onların efendisiyim, ama yanımda bir hanımefendi olmadan efendi olamam," diyorum ona.

"Ancak avla ilgili size anlatamayacağım bazı şeyler var."

"Sorun yok Soren, sana güveniyorum. Bana söylemek istemediğin veya söyleyemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

"Ama sana her şeyi anlatmak istiyorum. Benden bir şey saklamamı istemiyorum, ben de senden bir şey saklamak istemiyorum."

"Senden hiçbir şey saklamayacağım," diyor ve ben de ona inanıyorum.

"O adamı avda öldürdüm," diye itiraf ediyorum. "Ve kendimi iyi hissettim."

Bir an durup duyduklarını sindirdikten sonra, "Onu sen mi öldürdün?" diye soruyor. Sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi, sanki onları tekrarlamamanın daha büyük bir anlamı varmış gibi söylüyor.

"Avin neyle ilgili olduğuna dair bir fikrin vardı, değil mi?" diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalıştım.

"Evet, doğru. Ama bunu sizin teyit etmeniz gerekiyor—" diyor gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde.

"Avladığımız insanların çoğu bunu hak ediyor," diye onu temin ediyorum. "Onun gibi insanlar."

"Peki, hoşuna gitti mi?" diye soruyor.

"Evet, yapıyorum. Ve asla durmayacağım."

"Senden asla durmanı istemem, Soren. Kim olduğunu anlıyorum, en azından bir kısmını. Karanlık bir tarafın olduğunu biliyorum çünkü bunu ringde gördüm. Ama eğer bu ilişkimiz yürüyecekse, bunu asla, tekrar

ediyorum asla, oğlumun yanına getirmemelisin. Seni sevsem bile, seni terk ederim.”

"Beni seviyor musun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Beni duyduğunu söyle." Bana sert bir bakış attı.

"Seni duydum ve Oliver'ı asla bunlardan herhangi birine maruz bırakmazdım. Bilmen gereken bir şey var, o da sır saklama konusunda ne kadar iyi olduğum. Yıllardır onları bulmaya çalışıyorsun." Dolabına gidip beyaz bir elbise seçtim ve yatağın üzerine koydum.

"Düşünsene, açılman için tek yapmam gereken seninle yatmakmış," diye şaka yapıyor, sonra bakışları elbiseye kayıyor. "Bu ne için?"

"Hadi giyin, Hurricane. Adliye açık ve sen ile ben evleniyoruz."

"Soren, yapamam." Başını salladı.

"Evet, yapabilirsiniz. Ve birkaç ay sonra, aileniz bizi kabul ettiğinde, daha büyük bir düğün yapacağız."

"Zaten yapıyorlar," diyor kahvesini bırakıp yataktan kalkarken.

"Ne demek istiyorsun?"

Telefonunu alıyor, kız kardeşi Izzy'nin iletişim bilgilerini açıyor ve bana mesajlarını gösteriyor.

Izzy: Onunla henüz birlikte oldun mu?

Izzy: Hadi ama, kız kardeşim, o adamla birlikte ol.

Izzy: Henüz "Seni seviyorum" dedin mi? Çünkü o adam sana çoktan kapılmıştı.

Izzy: Tüm detayları istiyorum!

Onları gülümseyerek okudum, sonra tekrar ona baktım.

"Aileniz beni seviyor mu?"

"Dur bakalım, koca oğlan. Daha sadece bir kız kardeşimle tanıştın. Diğer kız kardeşimle ve anne babamla da tanışman gerekiyor."

"Yapacağım."

"Seninle aynı eve taşınmıyorum..." Duraksıyor. "Henüz."

"Ya evlilik?" diye heyecanla soruyorum.

"Belki birkaç ay sonra." Kollarını omuzlarıma dolayarak parmak uçlarına yükseldi ve kulağıma fısıldadı, "Oliver'ı almam gereken zamana daha birkaç saat var. Duş alalım mı?"

Bugün evlenme teklifi etmese bile, bu güzel kadına hayır demeye hakkım yok. Emin olun, evet diyene kadar her gün deneyeceğim. Çünkü ne olursa olsun, ne kadar direnirse dirensin, o parmağına yüzük takmayı planlıyorum.

O zaman tamamen benim olacak.

KIRK ÜÇ

CRESSIDA

İki Ay Sonra

Soren'i neredeyse her gün görüyorum, ama nadiren iş yerinde.

İş yerinde onu haftada belki bir ya da iki kez görüyorum. Ama öğleden sonraları bize geliyor ve akşam yemeği pişiriyor. Boş zamanımızın çoğunu birlikte geçiriyoruz.

Oliver her gün Soren'in ne zaman geleceğini soruyor. Onu gerçekten çok sevdi ve Noah ile ben de bundan çok memnunuz.

Soren ilk görüşmemizden beri birlikte yaşama konusunda hiç bahsetmedi, ama zaten her gece birlikte vakit geçiriyoruz, bu yüzden mesele sadece bunu resmileştirmek ve bunun nasıl olacağını belirlemekten ibaret.

Oliver, Noah ile buluşmak için kapıdan dışarı fırlarken Soren içeri girer. "Gidiyor musun dostum?" diye sorar Soren. Onun Oliver ile etkileşimini izlemek hem komik hem de içten. Soren çok uzun boylu, hatta Noah'dan bile daha uzun. Ama bu Oliver'ı hiç korkutmuyor. Aksine, çok hoşuna gidiyor. Koşarken Soren'in üzerine atlayıp el sıkışmaktan keyif alıyor.

Soren onu spor salonuna götürüyor ve Oliver daha sık götürmem için yalvarsa da haftada bir kez birlikte antrenman yapıyorlar. İlişkimizin birinci ayında sonunda pes ettim ve Maya ile olanlardan dolayı biraz tereddüt etsem de Oliver'ı okuldan almasına izin verdim. Ama şimdi ona çoğu insandan daha çok güveniyorum, özellikle de oğlum söz konusu olduğunda.

Ve Şimdi Oliver bunu neredeyse her gün bekliyor. Ama işin aslı Şu ki, Soren bunu yapmaktan mutlu. Bana iŐlerinin çoğunun   lene kadar bittiğini söylüyor. Ayrıca, o lanet olası CEO, bu yüzden istediği her Şeyi yapabilir - onun sözleri, benim değil. Böyle Şeyler söylediğinde her zaman gülüyorum çünkü doğruyu söylediğini biliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor, elbiseme bakarak. Gözlerimle uyumlu olması için mavi. Bana en sevdiği rengin gözlerimin mavisi olduğunu söylemişti, bu yüzden ilk Forsaken etkinli imde bunu giymeye karar verdim.

Beni birkaç etkinliğe davet etti ama Oliver'ım olduğu için reddetmek zorunda kaldım. Her etkinlikten sonra geri döndü ve ayrıldıktan sadece birkaç saat sonra yata ıma girdi. Artık etkinliklerde uzun süre kalmıyor ve bunun sorumlusunun ben mi olduğumu yoksa üyelerinin benden zaten nefret mi ettiğini merak ediyorum. Ayrıca, Forsaken'ın dünyanın pisliklerini ortadan kaldırması fikrinden nefret etmememin beni nasıl bir insan yaptığını da düşünüyorum. Ve bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum, ve avlarla ilgili benimle paylaŐamadı ı her neyse onu da düŐünmemeye çalışıyorum.

"Ben  yleyim, ya sen?" diye soruyorum. G mle i de dahil olmak üzere takım elbisesi siyah, ama kravatı benim elbisemle uyumlu.

"Benim."

Çantamı kaptım ve ellerimiz kenetlenmiş halde onu takip ederek dışarı  ıktım. Bu adam bana dokunmak için her fırsatı değerlendiriyor. Sanki yolu bilmiyormuşum gibi beni arabaya kadar götürdü ve arabaya binerken kalçamı  imdikledi. Oturdu umda, hemen yanıma oturdu ve elini sahiplenici bir Şekilde uylu uma koydu.

Bu etkinlik sadece evli çiftlerin katıldığı bir etkinlik. Ona gitmemem gerektiğini söyledim. O da bensiz gitmeyece ini söyledi. İşte buradayız, sadece evli çiftlerin bulunduğu bir etkinlikte.

Birisi kapımı açıyor ve ben dışarı  ıkıyorum, Soren hemen arkamdan geliyor. Merdivenlerden yukarı, giriŐe doğru çıkmadan önce elimi tutuyor.

İçeri girdi imizde, tavandan sarkan avizelerin loş ışığı odayı aydınlatıyor. Etrafa baktığımda çoğu insanın çiftler halinde ve gruplar halinde durduğunu fark ediyorum. Birkaç kişi barın yakınında kendi aralarında konuşuyor, birkaç eş de oturma alanlarından birinde sohbet ediyor.

Buraya girseniz, bunun sıradan bir etkinlik olduğunu düşünürsünüz. Aslında eşlerin bu etkinliklerin gerçekte neyle ilgili olduğunu bilip bilmediklerini merak ediyorum. Soren bana eşlerden birkaçının biraz bilgi sahibi olduğunu, ancak çoğunun bunu bir sosyal kulüp gibi düşündüğünü söyledi. Bunu söylediğinde güldüm ve "Ne yani, bir kır kulübü gibi mi?" dedim.

Araştırmalarım sırasında bazı yüzleri tanıyorum, ama çoğu benim için yeni. Hepsi gelip Soren'i selamlıyor ve o da beni hepsiyle tanıştırıyor. Ama isimlerini hatırlayamayacağımı biliyorum.

Beni bara doğru yönlendiriyor ve orada tanıdığım iki üyeyi ve eşlerini görüyorum. Çiftlerden biri Arlo ve Cora. Reon, karısı Lilith ile birlikte; Lilith'in de en az onun kadar, hatta belki daha da çılgın olduğunu duymuştum, gerçi bana evlilik yıld dönümü partilerine davetiye göndermişti ve ikisini de tanımadığım için bu biraz tuhaftı. Hepsi sanki Paris podyumundan yeni inmiş gibi görünüyorlar, ama biz yaklaşıp kadar yüz ifadeleri donuk kalıyor.

Cora beni görünce hemen kucakladı. "Arlo bana ikinizin birlikte olduğunuzu söyledi," diye heyecanla anlattı. Arlo'ya baktım, o da gözlerini ondan alamıyordu. Onu çok sevdiği belliydi.

"Evet, sanırım öyleyiz," diye yanıtlıyorum.

Soren araya girerek, "O benim yakında evleneceğim eşim," dedi.

Lilith sohbete katılarak, "Aa, evlenme teklifi mi ettiniz?" diye soruyor.

"Hayır, sadece bana sürekli bunu söylüyor," diyorum ve o da bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sen olacaksın."

"İşte bu yüzden buradasın, Cressida," diye ekliyor Arlo.

Soren, Arlo'ya "Maya nasıl?" diye sorar ve adını duyunca birkaçımız geriliriz.

"Ondan kaçındığını duydum," diyor Arlo.

"Evet, yaptım. Şimdilik en iyisi bu," diye yanıtlıyor Soren, sesi hem sakın hem de hüzünlü.

Arlo, "Bence ikiniz de Maya'nın hayatınızda ne kadar yer almasını istediğinize karar vermelisiniz," diye öneriyor.

Tam o sırada Lilith tıslayarak, "O neden burada?" diye sordu.

Başımı çevirip Maya'nın bize doğru geldiğini gördüm. Yanımıza gelmeden önce bizi biraz tedirgin bir şekilde süzdü ve Soren'den birkaç adım ötede durdu.

Reon ve Lilith, onun yanında olmak istemedikleri için uzaklaşırken, ben Soren'e kilitlenmiş bir şekilde olduğum yerde kaldım.

"Soren. Cressida," diye selam veriyor, ikimize de başıyla onaylıyor ama gözlerini kardeşine dikmiş durumda.

"Ben gidebilirim. İkiniz konuşun," diye teklif ettim.

"Hayır, sen benim ailemsin. Kalacaksın," diye ısrar ediyor Soren ve Maya'nın bu sözler karşısında gözle görülür şekilde irkildiğini görüyorum.

"Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Çalışıyorum. Terapiye gidiyorum. Ve değişmeye çalışıyorum. Beni tekrar kabul edebileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

Soren ona, "Sorman gereken kişi ben değilim. Çok incittiğin kişi ben değilim," diyor.

Maya şimdi dikkatini bana çeviriyor. "Soren için çok özel biri olduğun açıkça belli ve bunu kabul ediyorum." Kaşlarını kaldırarak ona bakıyorum. "Evet. Onu eskisi gibi kullanmaya devam edemeyeceğimi anladım. Onunla ve seninle, eğer izin verirsen, yeni ve daha iyi bir ilişki kurmak istiyorum. Habersizce gelmeyeceğim ve oğlundan uzak duracağıma söz veriyorum."

Ona defolup gitmesini, oğlumun hayatına böyle çılgın birini asla sokmayacağımı söylemek istiyorum. Ama Soren'e baktığımda, kız kardeşiyle bir ilişkisi olmasını istiyorum çünkü aile önemlidir. Bunu herkesten daha iyi anlıyorum. İki kız kardeşimi de çok seviyorum ve onlarsız kaybolacağımı biliyorum. Bu yüzden, bir yanım onun her zaman yanında olan birini kaybetmenin verdiği acıyı anlayabiliyor.

"Zaman alacak. Çok zaman alacak. Ama evet, deneyeceğim," diye sonunda ona söyledim.

Başını salladı ve ardından özür dileyerek ayrıldı.

O uzaklaşana kadar hepimiz sessiz kaldık, sonra Arlo konuştu: "İşte bu iyi işti. Aklı başında bir kadın yakaladın," dedi.

"Evet, şimdi bir de onunla evlenebilsem keşke," diyor Soren, yarım bir sırıtışla bana bakarak.

"Yarın, sabah saat dokuzda, adliyede buluşalım," dedim ona.

Arlo eğlenerek olanları izliyor, Cora ise bize gülümsüyor.

"Bitti," diyor Soren, ama sonra her zamanki sakinliği biraz kırılıyor. Gözleri ham bir şeyle, rahatlamayla, belki de inanmazlıkla kararıyor ve ben gözümü kırpmadan önce eğilip beni öpüyor, yavaş ve emin bir şekilde, sanki o anı kendisi için gerçek kılıyormuş gibi.

Yarın onun karısı olacağım.

Ama bu gece, onun Kasırga fahişesi olacağım.

SON SÖZ

SOREN

Çoğu insan sonsuza dek sürececek bir şey düşündüğünde aklına adliye binası gelmez.

Ne çiçek var. Ne koridor. Ne de cilalı zeminlerde sürüklenen beyaz bir gelinlik. Sadece floresan lambaların hafif uğultusu ve kağıtların hışırtısı var.

Ama Cressida'nın eli benimkine değdiğinde, dünya duruyor.

Başparmağı avucumun kenarına hafifçe dokunuyor, her türlü zorluğa, her türlü engele rağmen sonunda buraya ulaşmayı başardığımızı sessizce hatırlatıyor.

Üzerinde vücut hatlarını saran, göğsümü acıtan sade, krem rengi bir elbise var. Saçları açık, dağınık ve tıpkı kendisi gibi meydan okurcasına. Arlo arka duvara yaslanmış, her şeyi planlamış gibi sırtıyor. Cora, düşmediğine yemin ettiği gözyaşlarını siliyor ve Oliver yanımda güneş gibi ışıldayarak duruyor.

Tezgahtar, "Bu kadını eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" diye sorduğunda, "Evet" cevabı tereddütsüz ve kolayca veriliyor.

Hiç tereddüt yok.

Hiç şüphe yok.

Sadece gerçek.

Sıra Cressida'ya geldiğinde gözleri parlıyor. Sesi sadece bir kez titriyor, ama her kelimesinin ardındaki gücü hissediyorum.

Nikah memuru bizi karı koca ilan ettiğinde beklemiyorum. Onu kendime çekiyorum, elimi çenesine koyuyorum, dudaklarımı onun

dudaklarına yapıştırıyorum ve herkesin önünde onu sahipleniyorum çünkü incelik asla benim tarzım olmadı.

Dudaklarıma doğru gülüyor, o asla bıkmadığım sesle, "Nefesimi bile almama izin vermedin," diye fısıldıyor.

"Buna alışmalısın," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Artık bana mecbursun."

Daha sonra, evraklar imzalanıp kalabalık dağıldığında, gözlerindeki o alaycı parıltıyla omzunun üzerinden bana baktı. "Hâlâ bana emir vermeye devam etmek mi istiyorsun, Bay Koca?"

Gülümseyerek elimi belinin alt kısmına doğru kaydırdım. "Hayır, Bayan Koca. Bu gece tamamen seninim."

Güneş ışığına çıktığımızda, parmaklarımız birbirine dolanmışken, asla itiraf edeceğimi düşünmediğim bir şeyi fark ediyorum...

Sadece huzuru bulmadım.

Evimi buldum.

Otel odası hafifçe şampanya ve Cressida'nın parfümünün kokusunu taşıyor; tatlı, baş döndürücü ve son derece tehlikeli bir koku.

Cressida pencerenin yanında duruyor, şehrin ışıkları tenine vuruyor. Artık mahkeme elbisesini çıkarmış, benim gömleklerimden birini giymiş. Üzerinde bol duruyor, kolları ellerini sarıyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve o gülümseme bugün beni her şeyden daha çok etkiliyor.

"Evliyim," diyor, kelimeyi sanki dilinde yabancı bir kelimemiş gibi sınayarak.

"Evet," diye yanıtlıyorum, sesim niyetimden daha kaba çıkıyor. "Hiç böyle bir adam olacağımı düşünmemiştim."

"Ve yine de..." Tamamen arkasını dönüyor, yalınayak ve acele etmeden bana doğru yürüyor. "İşte buradasın."

Önümde durduğunda, beline uzanıp onu kendime doğru çekiyorum. Yüzüğüm tişörtünün etek ucuna takılıyor, bu ilişkinin geçici olmadığını hatırlatan küçük metalik bir detay.

Parmakları çeneme dokunuyor ve gözlerindeki ifade beni alt üst ediyor; hem sevgi hem de meydan okuma dolu.

"Çok sessizsin," diye mırıldandı.

"Düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

"Seni hayatımdan tamamen çıkarmak istemekten, seni sonsuza dek hayatımda tutmak istemeye nasıl geçtim?"

Gülüştü yumuşak. "Sonsuza dek çok uzun bir süre."

"Yeterince uzun değil," diye yanıtlıyorum ve bunu gerçekten kastediyorum.

Öne eğildi ve dudaklarını yavaşça, acele etmeden benimkine bastırdı. Bu, bir şey talep etmeyen, aksine bir ömür boyu birlikteliğin sözünü veren bir öpücüktü.

Geri çekildiğinde alını benimkine yaslandı. "Biliyor musun," diye fısıldadı. "Kimseye ihtiyacı olmadığını iddia eden biri için, beni kucaklamayı bırakamıyorsun."

Elimi kalçalarına daha sıkı bastırdım. "Çünkü artık benimsin."

Sonunda yatakta, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde, içten ve yumuşak bir kahkahayla buluyoruz kendimizi. Acele yok, belirsizlik yok, sadece her zaman orada olan şeyden kaçmayı nihayet bırakmış iki insan var.

Daha sonra, göğsüme yaslanıp uykuya daldığında, tavana bakıyorum, elimle sırtında tembelce daireler çiziyorum. Dış dünya hareket etmeye devam ediyor, ama bu küçük, sessiz mekânda her şey durağan gibi geliyor.

O eve döndü.

Benim kaosum.

Sakinliğim.

Karım.

Benim kusursuz Zehirli Aldatmacam

BONUS SAHNE İÇİN BURAYA TIKLAYIN!

Gel ve benimle vakit geçir!

T.L.'nin Okuyucu Grubu - Buraya tıklayın

Tüm haberler için bültenime abone olun! BURAYA TIKLAYIN!

AYRICA T.L. SMITH TARAFINDAN ESERLENDİRİLMİŞTİR

Siyah (Siyah #1)

Kırmızı (Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3)

Yeşil (Siyah #4)

Kandiland

Saf Ceza (Bağımsız)

Beni Kışkırt (Bağımsız)

Bozulma (Kusurlu #1)

Çarpık (Kusurlu #2)

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1) ÜCRETSİZ

İnançsızlık (Smirnov Bratva #2)

Meydan Okuma (Smirnov Bratva #3)

Görevden alındı (Smirnov Bratva #4)

Aşk Acısı (Bağımsız)

Lotus (Bağımsız)

Vahşi Çarpışma (Vahşi Bir Aşk Düeti, 1. kitap)

Vahşi Hesaplaşma (Vahşi Bir Aşk Düeti, 2. kitap)

Yalanlara Gömülmüş

Çarpık Aşk (Karanlık Niyetler Düeti 1)

Uğursuz Aşk (Karanlık Niyetler Düeti 2)

Süvari (Kızıl Elit #1)

Acı Çeken (Kızıl Elit #2)

Kibirli (Kızıl Elit #3)

Küstah (Kızıl Elit #4)

Playette

Aşk Sarhoşu

Ayıkken Nefret Etmek

Kalbimi Kır (Düet #1)

Seni Kalp Kırıklığına Uğratmak (Düet #2)

Benim Güzel Zehrim

Benim Kötü Kalbim

Acımasız Sevgilim

Zincirlenmiş Eller

Kilitli Kalpler

Günahkar Eller

Zincirlenmiş Kalpler

Dikkatsiz Eller

Düzenlenmiş Kalpler

Beklenmedik Kraliçe

Bir Kötü Adamın Öpücüğü

Bir Kötü Adamın Yalanları

Kötülük Anları

Çılgınlık Anları

Kaos Anları

Bana Kitap Okuduğunda

Ölümcül Yeminler

Erdemli Yeminler

Kurnaz Yeminler

Çılgın Yeminler

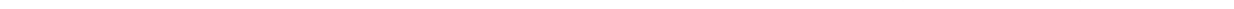
Yanlış Yönlendirilmiş Yeminler

T.L. Smith ile tlsmithauthor.com adresinden iletişime geçin.

T.L. SMITH

USA Today'in en çok satan yazarlarından T.L. Smith, karakterlerini öyle güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, gözlerinizi onlardan ayıramıyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrildi. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'daki Alcatraz'ı keşfederken veya New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle tlsmithauthor.com adresinden iletişime geçin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM